Departamentul de ***servicii poştale*** al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021 – 223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa

S.C. ALCRIS ’94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Hopes On A Mediteraneean Cruise

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale MARLOW, EDWINA

Iubita milionarului / Edwina Marlow Traducător: Nicoleta Neagoe Bucureşti: Alcris, 2008.

ISBN 978 – 973 – 646 – 569 – 7

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111.31 = 135.1

Colecţia „EL şi EA"

EDWINA MARLOW

Iubita milionarului

Traducerea şi adaptarea în limba română de

NICOLETA NEAGOE

ALCRIS din colecţia „El şi EA” puteţi comanda prin telefon, poşta sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc: 560. MAIISIEIIMP PENIRUIMPACARE5

640. O GUVERNANTA CURAJOASA 6

561. LASĂ-MĂ SĂ TE IUBESC 5

562. OMIEDEIUMANABI 5

563. FANDOBASIMAGICIANUL 5

567. FATA CU UNICORN 5

577. FESIEANI 5

578, O DRAGOSTE CĂZUTADIN CER 5

580. DIFICULEATLE IUI KAIE 5

583. SUB VRAJA IUBIRII 5

584. PREJUDECAN ŞI IUBIRE 5

585AVENIURADRAGOSIH 5

586. MADONACUBARULDEAUR 5

587. FEmEIULFEMEII IUBILE 5

588. VARA INDIANA 5

591. DACAESAIRADEZ 5

592. O LUME ÎNTREGAINIRE NOI 5

593. FULIAIALUIVIIREG 5

594. V**En**ă JORDE O NOAPTE 5
595. OAMERICANAINMEXIC 5
596. ZBORULINIMII 5
597. O CAPCANAMOLT PREASECDUCA5
599. SECRETUL CRHINH 5
600. DRAGOSTEIRADAEA 5
60LVBIEXAN 5
603. LIMPEDE PRECUM CRISIAIUL 5
604. FRUMOSUL MEU AVENTURIER 5
605. KAREN 5
607. BARBAIUL DINRUPOU 5
608. VECHIE SEIFURI 5
609. KNIALMRE INIAMPLAIOARE 5
biavn IORULNEZAMBESIE 5
611. MIREASA FUGARA 5
612. SINGURI ÎN JUNGLA 5
613. MESERIADEACIRUIA 5
615. UN BARBAI NEMILOS 5
616. NAUFRAGIAIII 5
617. CEI MAUFRIUM06UANU 5
620. SENINA ESIE ZIUA 5
621. UN AMERICAN LA LONDRA 5
625. FAIA DIN PĂDURE 6

626. NOAPTEA SFÂNTĂ 6

627. DOAMNA DIN OGLINDA 6

6281 CĂSĂTORIE PEMADBONAVENUE 6 629. STAIUIA VIE 6

633. JURAMAOTSUB SIELE 6

636. CAUIAND ONOUADRAGOSIE 6

637. FLĂCĂRI DE ARGINI 6

63 & VBDEVACANIA 6

639. CASA DE LANGA RĂU 6

641. SAU CUNOSCUI ÎN ZANZIBAR 6

642. UNGmă S CIUDAT 6

643. CA PRIN FARMEC 6

644. ÎMBARCARE CLANDESINA 6

645. IUBIIREIZBAVDOARE 6

646. ABISUL 6

647. INIALNIRE ÎN SAFARI 6

648. DURERI DISPĂRUIE 6

649. SDAANACASIEMIUVANDERMOOR6 651. VALEACASCADELOR 6

653. ÎNTOARCERE LAWARAUORQA 7

654. OF06IBRACASADORIE 7

655. FOCULVIEII 7

656. FOVESIEAUUIJODY 7

657. AVENTURAJNFORR 7
658. CLPEDECISIVE 7
659. RMAPEMARE 7
660. VACANIA ÎN MAURIIIUS 7
661. O MOSIENIRE CUDAIA 7
662. SOISISOIIE 7
663. DECIZIE PERIGULOASA 7
664. CAPCANADORINIELOR 7
665. IU ESII NOROCULMEU 7
666. ÎNVENIAIOIIULINDRAGCSM 7
667. SIRAINUL DIN CASA MEA 7
668. SANSADRAGOSIEI 7
6691 CHOaERAJNMAREACARABHOR 7
670. ORHIDEEAAIBA 7
671. CONIRLULASIPRAGOIFUIU [7
672. TALSMANILCI DELFINI 7
673. DUPASAPIEANI 7
674. O IUBIRE SECRETA 7
675. RĂUL SPERANIEI 7
676. CERCUL DIVIN 7
677. INSUIA ICBBI DE AUR 7
678. VIS DEADOLESCENIA 7
679. MURMURUL VALURILOR 7

680. UBIIRENESmNSA 7
681. ENGMADE LAGLENRODEN 7
682. INELUL DE LOGODNA 7
683. CARAVANA DRAGOSTEI 7
684. CADOUL DE NUNTĂ 7
685. FIDEUIAIE RASPLAIIIA 7
687. AVENTURASUPROVOGARE 7
688. AMINTIREAUNEINOPIIINDilENE 7
689. COPACII DIN IARRENIAL 7

Capitolul 1

Laurel Carter scoase foaia din maşina de scris, ridicând în acelaşi timp receptorul din furcă.

Ce bine că n-am decât două mâini! cugetă ea în sinea ei, strâmbându-se uşor. Dacă ar fi dispus de mai multe, probabil s-ar fi găsit cineva care să-i spună ce întrebuinţare să le dea. Evident că nu o deranja să fie din când în când întreruptă din munca pe care o făcea, dar uneori îşi dorea să aibă parte de măcar un ceas în care nimeni şi nimic să n-o mai deranjeze. Ar fi avut nevoie de un asemenea răgaz pentru a-şi duce la bun sfârşit sarcina de a dactilografia toate facturile şi celelalte hârţoage care-i reveneau prin natura

meseriei.

Banii erau foarte importanţi într-o asemenea situaţie, îşi spuse în sinea ei, încruntându-se uşor şi rotindu-şi ochii prin încăpere. Bunty Brown, deşi era un excelent fotograf, nu se prea pricepea la afaceri. Când o angajase ca secretară, în urmă cu doi ani, lăsase toate aceste probleme în seama ei.

Ca de obicei, Laurel răspunse cu fermitate celor de la o revistă care voia s-o angajeze pe Bunty că până la achitarea celorlalte trei facturi aceasta nu era disponibilă. Reuşind să le smulgă promisiunea că vor trimite un cec chiar în acea după-amiază, Laurel răsuflă uşurată şi oarecum mulţumită. îşi frecă uşor stiloul de tâmplă, gest care se soldă cu o uşoară dâră pe pielea ei translucidă.

— O piele de culoarea perlei, aşa îi spusese Bunty când o angajase. Ai fi un excelent model, adăugase ea. Nu vrei să încerci?

— E ultimul lucru de pe lumea asta pe care aş vrea să-l fac, îi replicase Laurel cu fermitate.

Se împlineau deja doi ani de când lucra pentru Bunty, dar nu găsise niciun motiv pentru a-şi schimba părerea.

I se întâmpla uneori să le invidieze pe manechine pentru viaţa strălucitoare pe care o duceau, dar de fiecare dată când i se oferea ocazia de a lucra în domeniu, refuza categoric. La fel stăteau lucrurile când era invitată în oraş de unul sau altul din bărbaţii care treceau pe la studio. Bărbaţii aceştia erau fie prea sofisticaţi, fie prea nepăsători. Însă ceea ce o deranja cel mai mult, era că toţi o priveau aşa cum te uiţi la o fată-trofeu. Era genul acela de privire de care nu scăpa niciuna din fetele care practicau această meserie. Ea se simţea aidoma unui cal de curse lovit cu biciuşca de un călăreţ dominator.

— Marea ta problemă, îi spusese Bunty cu o zi în urmă, e că în sufletul tău eşti tot o fiică de preot.

— Şi aşa şi intenţionez să rămân până la sfârşitul zilelor mele, îi replicase Laurel, dându-şi foarte bine seama că n-avea niciun rost să încerce s-o facă pe Bunty, o femeie divorţată trecută de patruzeci de ani, că nu încerca să scape de trecut, ci dimpotrivă, privea în urmă cu plăcere.

Viaţa pe care o dusese înainte de moartea neaşteptată a tatălui ei în urma unui atac de cord fusese cum nu se poate mai plăcută. Lucrase ca

secretară într-un magazin şi în fiecare seară se întorcea cu bucurie în casa parohială a tatălui ei. Toţi locuitorii orăşelului se aşteptaseră să se mute cu chirie pentru a lăsa locul noului vicar, însă ea continua să trăiască la fel. Luase hotărârea de a se muta la Londra abia în clipa când aflase că tatăl ei îi lăsase o moştenire de câteva mii de lire sterline, bani pe care nu ştia cum reuşise să-i strângă.

Nu-i fusese tocmai uşor să se adapteze vieţii dintr-o metropolă, şi chiar dacă Bunty o considera în continuare o naivă, lucrurile nu mai stăteau ca în urmă cu doi ani. O femeie slabă, machiată şi cu părul negru, îşi continuă ea şirul gândurilor.

— Trebuie neapărat să mai aduci pe cineva care să te ajute în preluarea apelurilor, îi spuse Bunty intrând brusc înăuntru şi ducându-se imediat după o ţigară. Telefonul a sunat neîntrerupt întreaga dimineaţă.

— Nu ne putem permite să angajăm pe altcineva, îi replică Laurel. Lasă că o să treacă şi nebunia asta!

— Slavă Cerului că telefonul sună, zise Bunty zâmbind uşor. Dacă nu i-ai fi pisat la cap pe clienţi că trebuie neapărat să-şi plătească facturile, probabil aş

fi dat de mult faliment.

— Eşti prea talentată pentru a da faliment atât de uşor, zise Laurel, punându-i în faţă un teanc de fotografii.

Faptul că Bunty muncea atât de mult i se părea un semn de vitalitate, chiar dacă în clipa aceea şefa ei nu părea a se simţi prea bine deoarece era foarte palidă.

— Nu te simţi bine? o întrebă ea.

— Mă doare stomacul, spuse Bunty, ridicând din umeri. Probabil am mâncat ceva care nu mi-a picat prea bine.

Se auziră nişte paşi pe hol şi în curând îşi făcură apariţia două tinere care purtau fiecare câte o geantă de marcă.

— Schimbaţi-vă şi veniţi în studio, le spuse Bunty cu autoritatea profesionistului. Tu, mai întâi, i se adresă ea celei mai tinere. O să intre şi Christine după aceea.

Christine se prăbuşi într-un fotoliu şi spuse oftând:

— O, Doamne! Ce sfârşit de săptămână am avut! zise ea pe un ton jos şi afectat. Tony Minelli e la

Londra şi n-am închis un ochi până la patru dimineaţa.

— Să nu-i spui lui Bunty aşa ceva, că o să se înfurie. În dimineaţa asta eşti programată pentru o reclamă la săpun, se grăbi s-o avertizeze Laurel.

— O să-mi acopăr cearcănele cu săpun, zise Christine zâmbind.

Era o fată înaltă şi slabă, dar care arăta foarte bine. Părul roşcat şi ochii de culoarea chihlimbarului îi dădeau un aer special care o făcea să fie atât de solicitată. Se purta foarte prieteneşte cu Laurel, chiar dacă era pentru prima dată când zăbovise în biroul ei.

— Ca să fiu sinceră, mă aflu într-o situaţie foarte încurcată, recunoscu ea. S-ar putea însă ca tu să mă poţi ajuta.

Lauren îşi consultă imediat agenda cu programări.

— Nu, o întrerupse brusc Christine, nu vreau să-mi schimb programul sau să-mi anulez vreuna din şedinţe. Caut o fată care să vină în vacanţă cu mine, iar tu eşti cum nu se poate mai potrivită pentru aşa ceva.

— Eu?

— De ce eşti atât de surprinsă? o întrebă

Christine, zâmbind până la urechi. Tony m-a invitat într-o croazieră, dar insistă să aduc o prietenă cu mine.

— Cine e Tony ăsta?

— Minelli. Ei, doar ai auzit de Minelli Chemicals, nu?

— Habar n-am, zise Laurel. Nu face parte din lumea mea.

— Probabil că situaţia s-ar schimba, dacă ai dori, zise Christine privind-o cu un ochi critic. Pentru cineva care are atâtea posibilităţi, te comporţi neadecvat. Arăţi mult mai bine decât majoritatea fetelor care vin aici pentru şedinţele foto şi…

— Parcă-mi vorbeai despre o vacanţă.

— După cum stau lucrurile în clipa de faţă, tare mă tem că nu voi avea parte de aşa ceva. Fata care trebuia să mă însoţească m-a lăsat baltă, de fapt s-a căsătorit şi nu mi-au mai rămas decât patru zile pentru a-i găsi o înlocuitoare.

— Dar nici nu cred că e prea greu să găseşti pe altcineva, mai ales că o asemenea ocazie nu apare oricând.

— Da, aşa e, numai că a fost ceva neprevăzut, iar

toate celelalte prietene ale mele şi-au făcut deja un program. Tu eşti singura mea speranţă, zise ea întristându-se. Nu ţi-ar plăcea să mergi într-o croazieră pe Mediterana, cu un iaht privat vreme de trei săptămâni?

— Dacă stau bine să mă gândesc, e genul de ocazie la care visezi cu ochii deschişi, îi replică Laurel, dar din păcate am un loc de muncă, iar vacanţa mea e programată abia peste două luni.

— Sunt convinsă că Bunty poate să-ţi găsească o înlocuitoare pentru câteva săptămâni.

— Probabil că da, numai că n-am intenţia s-o rog aşa ceva.

— Eşti de-a dreptul nebună. Te-ai distra de minune. Tony e o comoară, iar tu n-ai avea nicio obligaţie pentru că vii în această croazieră. Îi place să fie înconjurat de fete frumoase, dar asta nu înseamnă că vrea să profite de ele. De fapt, aşteaptă până o găseşte pe cea potrivită.

— De ce nu te duci singură?

— Ţi-am spus deja. A insistat să mai vin cu încă o fată şi o să fie furios dacă nu fac întocmai.

— Vrei să spui că doreşte să ai o însoţitoare?

— Exact, zise Christine zâmbind. Acum înţelegi cât e de important. Dacă nu găsesc pe cineva, o să invite alte două fete. Şi când te gândeşti prin ce locuri va merge! Toate porturile franţuzeşti de pe Coasta de Azur! Iar apoi insulele greceşti.

— Ajunge! Dacă n-aş fi decât o simplă secretară, probabil că aş ruga-o pe Bunty să-mi găsească o înlocuitoare, dar cum eu fac toate programările, n-aş putea pleca pe nepregătite.

Ridicându-se furioasă, Christine Jordan se duse în cealaltă încăpere pentru a se schimba.

Gândindu-se după aceea mai bine, lui Laurel îi păru rău că pusese conştiinţa mai presus şi, în consecinţă, refuzase invitaţia. Era o ocazie care era posibil să nu se mai ivească niciodată. Italieni care să aibă propriile lor iahturi, iată o imagine care nu făcea parte din lumea ei. îşi alungă cu multă hotărâre toate aceste gânduri din mintea ei, iar puhoiul de telefoane pe care-l primi la miezul zilei nu-i mai lăsă timp pentru altceva.

La prânz, mâncă o gustare la una din cafenelele din preajmă, iar când se întoarse din nou la birou, Bunty se apucase deja de treabă, deşi dacă era să

judece după paloarea feţei ei nici măcar nu se oprise.

— Mă duc să-ţi fac un sandviş şi nişte cafea, se oferi Laurel. Pari epuizată.

— Nu vreau nimic de mâncare, i-o tăie Bunty. Doar nişte cafea.

Spunând acestea, dispăru în camera neluminată, iar Laurel puse de cafea. Tocmai aşeza o ceaşcă pe o tavă când auzi un zgomot. Venea dinspre camera neluminată. Aşteptă să mai audă şi alt zgomot, dar tăcerea se aşternu peste tot. După ce prepară cafeaua, o turnă în ceaşcă şi bătu la uşă. Nu primi niciun răspuns, aşa încât ciocăni încă o dată în uşă, de data asta cu mai multă putere.

— Bunty, ţi-am adus cafeaua.

Auzi un zgomot uşor înăuntru şi deschise uşa. Avu nevoie de câteva clipe pentru a se obişnui cu întunericul, dar după aceea alergă înăuntru, alarmată. Măsuţa cu fotografii se răsturnase, iar fotografiile erau împrăştiate pe jos. Însă ceea ce o sperie fu imaginea lui Bunty căzută pe podea.

— Bunty, ce s-a întâmplat? Nu poţi să te ridici?

— Deocamdată nu pot, pentru că mă doare îngrozitor într-o parte.

— Apendicele, se grăbi să spună Laurel, căreia îi trecuse prin minte acest gând chiar în acea dimineaţă. Nu-i aşa că nu l-ai scos?

— Mă tem că ai dreptate, zise ea clătinând din cap. Am încercat să mă amăgesc spunându-mi că e din cauza mâncării, dar…

Se opri, strâmbându-se din pricina durerii.

Fără să mai stea pe gânduri, Laurel se duse la telefon şi-l sună pe medic. Aşa cum se aştepta, acesta nu mai era de gardă, dar asistentul său îi spuse ce anume să facă. Închise telefonul şi-şi luă haina din cuier.

— Trebuie să mergem la spitalul Middlesex, la „Urgenţe”. Crezi că reuşeşti să cobori? o întrebă ea, luând-o de braţ.

I se păru că trecuse o veşnicie până ajunseră la spital, iar Bunty fu dusă în sala de operaţie. În realitate, nu trecuse decât o oră.

— Cred că ar fi mai bine să închizi biroul şi să-mi anulezi toate întâlnirile pentru următoarea săptămână, zise ea în timp ce i se făcea o injecţie.

— Pentru următoarele două săptămâni, replică Laurel. Nu-ţi mai face griji! Lasă totul în seama mea!

— Du-te la birou şi fă ce ţi-am spus. Nu vreau să stai aici şi să aştepţi, mormăi Bunty.

Gândindu-se la problemele pe care le-ar putea avea clienţii dacă nu erau anunţaţi din timp, se conformă ordinelor lui Bunty. Genul acesta de sarcină o deprima peste măsură, deoarece se temea ca mulţi clienţi, nemulţumiţi de întorsătura lucrurilor, să nu se mai întoarcă. Făcu tot ce-i stătu în putinţă pentru a-i asigura că studioul va fi din nou deschis de îndată ce Bunty se va însănătoşi. Un studio mare, care ar fi dispus de mai mulţi fotografi, n-ar fi avut nicio problemă într-o asemenea situaţie. Dar într-un asemenea caz persoana care lipsea era de neînlocuit. O, Doamne! Ce mult şi-ar fi dorit să ştie cum se fac fotografii!

Vizita pe care i-o făcu a doua zi lui Bunty o deprimă şi mai mult.

— Doctorul m-a ameninţat că mă expun consecinţelor celor mai nefaste dacă mă întorc la lucru înainte de sfârşitul lunii, o informă ea.

— Ce bine că a îndrăznit cineva să-ţi spună că nu-i de joacă. N-are niciun rost să pui pe picioare o afacere dacă mori înainte de a vedea roadele muncii

tale.

— În momentul de faţă, o asemenea problemă nici nu se pune. Mă pot considera norocoasă dacă reuşesc să aduc înapoi câţiva dintre vechii clienţi.

— Prostii! Poate că o să pierzi câţiva clienţi, dar pe cei de care oricum voiai să scapi. Cei cărora le place cum lucrezi se vor întoarce de îndată ce vor afla că ţi-ai reluat lucrul.

— Acum, realmente nu-mi pasă ce au de gând să facă, continuă Bunty. Cred că ar fi mai bine să-ţi găseşti un alt loc de muncă.

Laurel încercă să-şi ascundă îngrijorarea pe care i-o provoca pesimismul lui Bunty.

— N-am de gând să-mi caut alt loc de muncă, doar dacă mă concediezi. Pot, în schimb, să-mi iau concediu mai devreme.

Am fost invitată într-o croazieră, dar am refuzat deoarece m-am gândit că o să dau peste cap toate programările. Dar acum, când studioul e oricum închis, mă pot duce.

— N-ai pomenit de aşa ceva până acum.

— Abia ieri am fost invitată. De către Christine Jordan.

Încercând să nu ia în seamă privirea încruntată a lui Bunty.

Laurel se grăbi s-o pună la curent cu cele întâmplate.

— E prea frumos ca să fie adevărat. Eşti sigură că nu există niciun fel de obligaţie? o întrebă ea neliniştită.

— Eu n-am niciun fel de obligaţie, spuse cu hotărâre Laurel. Domnul Minelli este prietenul Christinei şi a rugat-o să vină cu o însoţitoare.

— De obicei, bărbaţii de genul acesta nu se încurcă în lucruri din astea.

— Se pare că domnul Minelli e diferit.

Bunty făcu o figură prin care voia să arate că nu e de acord, dar intrarea unei infirmiere o reţinu de la a mai scoate vreun cuvânt. Laurel găsi momentul potrivit pentru a pleca, temându-se întrucâtva ca bolnava să nu se răzgândească.

— Îţi promit că nu vei regreta, îi spusese Christine la telefon când Laurel o sunase să-i aducă la cunoştinţă că va merge în cele din urmă în acea croazieră. E deja închis studioul? se interesă ea.

— Mă tem că da, îi răspunse Laurel. Cel puţin

pentru o lună.

— Atunci, poţi veni cu mine la cumpărături. Ne vedem mâine la amiază, în faţa magazinului Harrods.

Când plecă a doua zi dimineaţă de acasă, Laurel îşi luă cu ea şi cecul, hotărâtă să-şi cumpere două costume de baie şi nişte haine din bumbac. Dar Christine o întâmpină prin a-i spune că are nevoie de nişte veşminte mai deosebite.

— O să cumpărăm o întreagă garderobă, spuse ea pe un ton vesel. Nu pentru mine, care am tone de haine, ci pentru tine.

— Nu-mi pot permite să-mi cumpăr prea multe haine, zise Laurel panicată.

— Plăteşte Tony.

— Dar nu pot accepta bani de la domnul Minelli.

— Nu sunt de la Tony, ci de la mine. Aşa cum ţi-am spus, vrea să vin cu o însoţitoare şi se aşteaptă ca aceasta să fie bine îmbrăcată. Se va supăra dacă nu eşti îmbrăcată aşa cum se cuvine. Ştii bine cum sunt italienii, nu?

— Din fericire nu ştiu, replică Laurel şi vreau să rămân ignorantă în această privinţă.

— Ce prostuţă eşti! zise Christine prinzând-o de

braţ. Gândeşte-te numai! O să stai întinsă la soare, bucatele vor fi alese, iar servitorii vor roi în preajma ta pentru a-ţi îndeplini poftele. Ca într-un basm. Vei fi o Cenuşăreasă, dar ceasul nu va bătea de miezul nopţii decât după trei săptămâni.

Laurel se simţea mai degrabă ca Alladin în peşteră pe măsură ce Christine o ducea dintr-un magazin în altul, cerând părerea oricui despre haine, numai ei nu. Trebui totuşi să admită că ştia să aleagă hainele. Culori pe care Laurel nu le-ar fi purtat niciodată erau imediat adoptate de Christine.

— Cu ochii şi părul tău n-ar trebui să porţi niciodată culori pastel, zise Christine.

— Dar culorile prea vii mă copleşesc, protestă Laurel.

— Asta numai pentru că nu ştii cum să te fardezi. Trebuie să-ţi dau câteva lecţii şi în această privinţă, conchise Christine zâmbind. O să fie grozav! exclamă ea.

Mai târziu, în timp ce se uita la mormanul de haine cumpărate, Laurel îşi dădu seama cât de mulţi bani fuseseră cheltuiţi. Deşi ştia că banii daţi pe aceste veşminte nu însemnau mare lucru pentru

domnul Minelli, totuşi se simţea vinovată. Dar şi temătoare, întrebându-se dacă va fi la înălţime într-o asemenea situaţie. Dacă se aştepta să fie la fel de sofisticată ca prietena lui, va fi foarte surprins.

Dar accesoriile frumoase fac din tine alt om, trebui să recunoască în dimineaţa când plecă, nu înainte de a se privi în oglindă. Văzu acolo o blondă nespus de elegantă. Nu-şi dădea seama prea bine ce anume o făcea să arate atât de diferit: hainele sau coafura şi machiajul. Tot ce putea afirma cu siguranţă, era că de-abia se mai putea recunoaşte.

Un şampon natural dăduse volum părului ei, atât de firav. Coafeza o tunsese în aşa fel încât să pară mult mai bogat decât era în realitate.

Se aşteptase să aibă o dispută cu Christine în privinţa machiajului, dar constată cu surprindere că aceasta nu-i spusese să folosească mai mult, dar alesese alte culori: puţin ametist pentru a-i scoate în evidenţă ochii, rimel negru pentru a atrage atenţia asupra genelor sale lungi şi ruj roz pentru conturul buzelor.

— Fără pudră, decretă Christine. Ar fi o prostie să acoperi un ten atât de frumos. Parcă văd că o să te

întorci logodită cu un milionar.

— Doar nu vrei să spui că vor mai fi şi alte persoane la bord în afară de noi? întrebă Laurel nu nelinişte în glas.

— Probabil că vor mai fi câteva persoane pe acolo, zise Christine pe un ton nepăsător, dar nu trebuie să-i bagi în seamă dacă nu vrei. Croazierele lui Tony sunt neprotocolare.

Aceleaşi vorbe fură pe buzele Christinei şi când veni s-o ia pe Laurel pentru a merge la aeroport.

— Arăţi de parcă ai merge la judecata de apoi, nu în vacanţă, constată ea râzând.

— Sunt emoţionată, se grăbi să spună Laurel. Sunt sigură că n-am să fiu în stare să leg două vorbe în faţa domnului Minelli şi a prietenilor săi.

— Având în vedere cum arăţi, nici nu va fi nevoie să vorbeşti. S-ar putea ca Tony să te prefere pe tine şi nu pe mine.

— Evident că nu se va întâmpla aşa ceva!

— Nu m-ar deranja dacă ar face-o, zise Christine ridicând din umeri şi cufundându-se în tăcere.

Laurel ar fi vrut să afle mai multe de la Christine, dar plecarea avionului şi priveliştea Londrei de la

înălţime o făcură să uite de această preocupare. Curând zburară deasupra Franţei şi aterizară undeva pe Coasta de Azur.

— Abia acum începe cu adevărat vacanţa, murmură Christine când ajunseră pe aeroportul din Nisa. Pregăteşte-te de călătorie, Laurel!

Capitolul 2

Iahtul era ancorat undeva în apropierea portului. Lui Laurel nu-i venea să creadă că aceasta va fi casa ei pentru următoarele trei săptămâni. O ambarcaţiune cu motor le purtă până la iaht. Laurel urcă nervoasă treptele scării iahtului.

Christine fu imediat întâmpinată de un bărbat oacheş. Acesta spuse că e Tony Minelli. Era mai în vârstă decât îşi închipuise Laurel. Se apropia de cincizeci de ani. Avea un păr negru care începuse să-i încărunţească şi o frunte brăzdată de riduri. Deşi era mic de statură, avea umerii laţi, fapt care-l făcea să pară mai înalt. Era o persoană foarte expansivă.

— Bine ai venit la bordul Miramar-ului, o întâmpină el, strângându-i cu fermitate mâna. Din clipa aceasta, iahtul acesta e casa ta. Cere tot ce-ţi pofteşte inima.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Minelli.

— Mă cheamă Tony. Pe tine?

— Laurel Carter.

— Eşti tot model?

— Da, răspunse Christine în locul ei, prinzând-o de braţ ţi conducând-o mai departe.

Ajunseră în faţa camerelor oficiale, deşi cuvântul "camere” nu se potrivea deloc cu luxul care domnea peste tot. Intrară într-una din aceste "camere”. Laurel avea senzaţia că se află într-un hotel de lux.

— Îţi place? o întrebă Christine.

— N-am cuvinte pentru a exprima ceea ce simt, zise Laurel întinzându-se pe pat. Sunt sigură că dacă o să mă ciupesc, mă voi trezi la realitate.

— A cam venit vremea să te trezeşti. Dacă-ţi joci cărţile aşa cum trebuie, ai putea trăi întotdeauna aşa.

— Nu te înţeleg.

Christine ridică din umeri ţi se îndreptă spre u că.

— După ce-ţi despachetezi lucrurile, îmbracă un costum de baie ţi vino pe punte. Aşa cum spune Tony, toată lumea trebuie să se simtă ca acasă.

Tulburată peste măsură de experienţa pe care o

trăia, Laurel începu să-şi despacheteze lucrurile. Se schimbă ţi începu să-şi aplice fardul pe faţă când simţi o uşoară vibraţie sub picioare. Ancora fusese ridicată şi ambarcaţiunea se pusese în mişcare. Se duse repede la hublou şi privi afară.

Râse fericită văzând că într-adevăr plecaseră, iar apoi ieşi din cabină.

Când ajunse pe punte, deveni nervoasă. îşi dădu seama că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dus mai întâi la Christine să vadă dacă e gata. Dar era prea târziu. Tony Minelli o strigă, iar ea se îndreptă cu un pas şovăielnic spre el. Se mai linişti în clipa când o văzu pe Christine stând întinsă într-un şezlong lângă el, alături de alte câteva persoane. Bucuroasă că ochelarii de soare îi protejau faţa, se uită la ceilalţi invitaţi. Era vorba de doi bărbaţi şi de o fată cu părul lung şi negru.

— Ţi-i prezint pe prietenii mei. Ea e Mara, zise el arătând spre fata cu părul lung şi negru. Numele de familie nu poate fi pronunţat, aşa încât ne mulţumim cu acesta. E model, ca şi tine. În afară de momentele când trândăveşte, ceea ce se întâmplă mai mereu.

— Bună! o întâmpină Mara cu un puternic accent

american. Bine ai venit la bordul Miramar-ului.

— Iar ei sunt Enrico Fabroza şi Nico Ponti, interveni Tony. Enrico e logodnicul Marei, aşa după cum bine poţi să-ţi dai seama, aşa încât Nico trebuie să aleagă între tine şi Christine. Oricare va fi alegerea lui, adăugă el zâmbind, eu am să fiu oricum mulţumit.

Laurel se îmbujoră la faţă, dar Christine luă aceste cuvinte ca pe un compliment şi spuse:

— Nu cu mult timp în urmă, Nico mi-a spus că-i plac blondele, aşa încât eu ies din calculele lui.

— E adevărat, Nico? îl întrebă Tony râzând.

Cum acesta încuviinţă, Tony se aşeză lângă Christine.

Laurel rămase în locul unde era. Enrico şi Mara dispăruseră, dar Nico Ponti rămase în continuare pe fotoliu. Nişte ochelari de soare imenşi îi ascundeau faţa. Cu toate acestea, Laurel putu să-şi dea seama că bărbatul era foarte arătos. Chiar dacă era aşezat, nu putea fi decât înalt, îşi spuse în sinea ei. Prea înalt pentru un italian, cugetă ea. Totul îl făcea să pară foarte masculin.

Îşi mută imediat privirea de la el, dar nu înainte de a-l vedea cum schiţează un gest uşor cu mâna,

invitând-o să se aşeze pe locul de lângă el.

Conştientă de faptul că nu poate rămâne aşa în centru, veni şi se aşeză lângă el. Acesta trăsese scaunul foarte aproape de el, mult prea aproape pentru gustul ei. Nu păru a băga de seamă că Laurel se aşezase lângă el, stând cu privirea aţintită undeva în faţă. Avea un profil de ascet. Buze bine conturate, un nas bine creionat şi o bărbie care trăda încăpăţânare. Ca şi gazda lui, purta pantaloni scurţi, dar spre deosebire de acesta nu avea burtă.

Fiindu-i teamă că ar putea observa că-l studiază cu atenţie, Laurel îşi îndreptă privirea asupra cuplului de pe punte. Era sigură că Mara dăduse lovitura de curând în lumea modei şi se stabilise la Roma împreună cu un prieten. Să fi fost Enrico acesta? se întrebă Laurel. Era doar cu câţiva ani mai tânăr decât Tony, dar începuse deja să se îngraşe. Poate că obezitatea mergea mână în mână cu bunăstarea. Îi aruncă o privire bărbatului de lângă ea şi nu-şi duse gândul până la capăt. Nu-şi putea închipui că gazda lui ar putea avea prieteni mai puţin bogaţi decât el. Cu toate acestea, bărbatul de lângă ea era slab. Fiindu-i teamă că acesta ar putea crede că nu îndrăzneşte să

stea de vorbă cu el, închise ochii şi se aşeză cu faţa în bătaia soarelui.

Timpul se scurgea alene. Iahtul se îndepărta tot mai mult de ţărm. Trei săptămâni de stat la soare. Ce binecuvântare! gândi în sinea ei. Nu-i venea să creadă. Scoase un oftat plin de mulţumire.

Pesemne că o furase somnul, deoarece o uşoară mişcare lângă ea o trezi. Deschise ochii şi văzu un steward stând lângă ea cu o tavă în mână. Luă încântată un pahar cu o băutură răcoritoare. Stewardul vorbi cu Nico în italiană, după care plecă. Se întoarse însă imediat cu un pahar înalt în care se afla o băutură verde şi rece. Laurel începu să soarbă din băutura răcoritoare, întrebându-se dacă bărbatul de lângă ea poate lega vreo vorbă în englezeşte. Poate că aceasta era explicaţia faptului că nu-i adresase niciun cuvânt până acum. Oftă uşor, gândindu-se la cât de greu era să încerci să comunici cu cineva, nevorbind aceeaşi limbă. Dar poate vorbea franţuzeşte. Nici ea nu cunoştea limba foarte bine, dar se descurca onorabil.

— Nu vorbesc italiana, începu ea în franceză, dar dacă vorbiţi franţuzeşte cred că…

— Englezeşte e cel mai bine, zise el cu un accent tipic britanic.

— Sunteţi englez! zise ea pe un ton de reproş.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc atât de tare!

— Ba nu mă dezamăgiţi deloc, o drese ea. Sunt încântată. Credeam că voi întâmpina tot felul de dificultăţi în încercarea de a mă face înţeleasă.

— Vei fi înţeleasă fără nicio problemă, o asigură el.

Chiar dacă purta ochelari, Laurel putu să-şi dea seama că o măsoară din priviri. Deşi era englez prin naştere, avea mai degrabă firea unui italian.

Străduindu-se să nu ia în seamă felul în care o priveşte, spuse:

— Dacă mi-aţi fi vorbit mai devreme, aş fi aflat că sunteţi englez.

— Am aşteptat să mă distrezi.

Replica aceasta o făcu să-şi ţină răsuflarea.

— Nu ştiam că e obligaţia mea.

— Şi nu e?

Obrajii i se îmbujorară şi-i fu ciudă pe ea pentru că nu se poate stăpâni.

— Poate că şi eu aşteptam acelaşi lucru de la

dumneavoastră, spuse ea pe un ton rece.

— În cazul ăsta, aşa am să fac. Vino!

Nemaiaşteptând să vadă dacă aceasta îl urmează, se duse şi luă nişte inele ca să le arunce pe un ţăruş.

— Vrei să ne jucăm?

— Nu cred că am cu ce să vă plătesc dacă pierd.

— Sunt ferm convins că vei găsi o modalitate de a o face. Întrebându-se dacă era într-adevăr mult prea sensibilă sau dacă nu cumva el se comportase ca un mojic, Laurel hotărî să nu-i ia în seamă remarca. Luă inelele din mâna lui şi le aruncă.

— Dacă o s-o ţii tot aşa, în curând o să-mi datorezi o avere, zise el zâmbind. Se vede că n-ai deloc antrenament.

— N-am mai fost niciodată pusă într-o asemenea situaţie. E pentru prima dată când sunt într-o croazieră.

— Atunci, bucură-te!

— Doar nu credeaţi că am mai fost?

El clătină din cap, dându-i de înţeles că n-o crede atât de ingenuă.

— De ce-ai venit? Pentru iaht, sau pentru că la

bordul lui se află trei milionari?

Laurel nu putea să-şi dea seama dacă o ia peste picior sau nu-i dă crezare.

— Nu ştiam că e vorba de trei milionari, replică ea. Ştiam doar de domnul… de Tony.

— Enrico deţine Fabroza Textiles.

— Dar dumneavoastră ce deţineţi?

— Nu ştii?

— N-aş întreba, dacă aş şti.

— Să nu-mi spui că n-ai auzit de Ponti Line? zise el zâmbind, deşi pe faţa lui nu prea se putea citi plăcere. Credeam că fetele ca tine cunosc numele tuturor celibatarilor bogaţi.

De data asta, jignirea era evidentă, aşa încât se hotărî să-i întoarcă spatele şi se îndepărtă de el. Cum îndrăznea să-i vorbească într-un asemenea mod?

Bărbatul o ajunse imediat din urmă.

— Îmi pare rău dacă te-am jignit, murmură el. Nu credeam că eşti atât de sensibilă.

— Dar aţi făcut special asta, zise ea, încercând să treacă de el.

— Te rog să mă ierţi, zise el barându-i drumul. îmi pare sincer rău.

Dându-şi prea bine seama că ar fi părut deplasată dacă nu i-ar fi acceptat scuzele, Laurel încuviinţă uşor din cap şi dădu să plece.

— La urma urmei, nu mă deranjează să arunc inelele alea.

— O să-ţi placă după ce-o să înveţi cum s-o faci. Vrei să te învăţ?

— Mai bine cu altcineva.

— Dar tu eşti partenera mea.

Spunând acestea, o prinse de braţ, aşa încât fu nevoită să se întoarcă din nou pe punte.

În următoarea oră, o învăţă cum să arunce inelele în aşa fel încât acestea să aterizeze unde trebuie. Deşi o tulbura apropierea de el, în curând fu prinsă în joc şi nu se mai gândi la altceva. Era încântată că dobândise suficientă îndemânare încât reuşea întotdeauna să arunce inelele acolo unde voia. După trei runde, bărbatul se declară învins.

— O să-mi iau revanşa mâine, îi promise el.

— Oricum, aţi câştigat de mai multe ori decât mine. Vreţi să vă plătesc acum sau mai târziu?

— Hai să aşteptăm până la sfârşitul croazierei. Sunt convins că atunci lucrurile vor sta cu totul altfel.

Simţind că vorbele lui erau cu dublu înţeles, decise că e mai bine să nu mai continue conversaţia.

— Cred că o să mă duc în cabină, să fac un duş.

— E o idee grozavă! O să fac la fel.

Deşi înaintase puţin, Laurel se opri neştiind exact încotro s-o apuce.

— Pe aici, zise el conducând-o până în dreptul uşii.

— De unde ştiaţi că aceasta e cabina mea? îl întrebă ea surprinsă.

— Pentru că a mea e în partea cealaltă, dar lipită de a ta.

— Adică… dacă bat în perete, se aude zgomotul.

— E şi o uşă între cele două cabine, adăugă el pe un ton şoptit.

— N-am observat, zise ea muşcându-şi buzele. Eram probabil prea ocupată cu despachetatul hainelor ca să văd aşa ceva. Presupun că e ceva obişnuit pe un vas… mă refer la cabinele care comunică între ele.

— E mai discret. Nimănui nu-i place să stea întruna cu o femeie. Mai ales dacă e una vorbăreaţă şi în special după ce…

— După ce, domnule Ponti? îl întrebă Laurel.

— După ce ai făcut dragoste cu ea.

— Sunteţi foarte crud, domnule Ponti! zise ea, şocată de cele auzite.

— Nu eşti adepta onestităţii?

— Nu şi când înseamnă să-l jigneşti pe celălalt.

— Îmi pare rău că nu-ţi place adevărul.

— Care adevăr? De când am făcut cunoştinţă, aţi spus tot felul de vorbe ciudate. Credeam că îmi scapă ceva, dar acum îmi dau seama că nu e deloc aşa. Nu credeţi că-mi datoraţi o explicaţie? îl întrebă ea după o scurtă pauză.

— Pentru ce?

— Pentru că mă consideraţi o… o… se opri, încercând să găsească expresia cea mai potrivită, ca şi cum aş fi aici pentru a fi la cheremul dumneavoastră.

— Şi nu-i aşa?

— Cum îndrăzniţi? zise ea ridicând palma.

Însă el o prinse imediat de braţ.

— N-aveam deloc intenţia de a vă lovi, domnule Ponti. Se pare că suferiţi de boala celui care aşteaptă ca lucrurile să meargă aşa cum doreşte el.

— Eşti mai inteligentă decât majoritatea celor de teapa ta.

— Vă rog, spuse ea cu durere în glas, nu mai continuaţi pe tonul ăsta. Mi se pare de nesuportat.

— Aşa mi se pare şi mie, dar mă tem că e ceva obişnuit în croazierele lui Tony.

— Dacă nu vă plac prietenii lui, izbucni ea, de ce aţi mai venit?

— Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare! Se pare că fiecare dintre noi are motivele lui bine întemeiate, deşi tu continui să le negi pe ale tale. Ne vedem mai încolo, să bem ceva. Tony practică genul acesta de adunări înainte de masă.

Spunând acestea, se îndepărtă. Laurel intră la ea în cabină şi se prăbuşi pe un scaun. Cum putuse să fie atât de naivă? Să accepte invitaţia Christinei! însoţitoare pentru ea şi Tony Minelli! Ce glumă bună!

Deşi se comporta asemenea unui procuror, bărbatul ăsta credea că e o gazdă sofisticată pentru oaspeţii săi. Se înfioră. Cu cât pleca mai repede de pe iaht, cu atât mai bine va fi pentru ea.

Se duse repede la cabina Christinei. Cum aceasta nu era acolo, se aşeză în faţa uşii, aşteptând-o cu nerăbdare. Parcă trecu o veşnicie până ce aceasta îşi făcu în sfârşit apariţia. Pe chipul ei se putea citi

surpriza.

— Ai venit să vorbim de Nico?

— Da, aşa e, dar nu despre ceea ce crezi tu. Cum ai îndrăznit să mă aduci în această croazieră fără să-mi spui adevărul?

— Credeam că te prefaci.

— Chiar crezi că as mai fi venit cu tine dacă aş fi ştiut despre ce e vorba?

— De ce nu? E o vacanţă grozavă şi te poţi distra de minune.

— Să mă distrez? spuse revoltată Laurel, frângându-şi mâinile. Când ajungem în primul port, am plecat.

— Asta se va întâmpla abia peste câteva zile, zise Christine ridicând din umeri.

— Am să-l rog pe domnul Minelli să scurteze cât poate această perioadă de timp. Nu cred că suntem chiar atât de departe de ţărm. Probabil că mâine mi s-ar putea îndeplini dorinţa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, maturizează-te! Ai şansa de a petrece clipe minunate în această croazieră. De ce te comporţi proteste?

— M-aş comporta prosteşte dacă aş rămâne aici,

zise Laurel, dar când văzu privirea furioasă a Christinei, se grăbi să adauge: nu te critic. Presupun că din punctul tău de vedere mă comport pros teste. Însă am fost crescută într-un anume fel şi nu mă pot schimba.

— Ce crezi că va spune Tony? o întrebă Christine, urmându-şi şirul gândurilor. Priveşte lucrurile şi din punctul lui de vedere. Dacă pleci şi mă laşi baltă, se va înfuria peste măsură.

— Nu văd de ce s-ar înfuria.

— Din cauza lui Nico. O să-l laşi singur.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a mă aduce aici, i-o întoarse Laurel.

— Dacă ţi-aş fi spus adevărul, probabil n-ai mai fi venit.

— Aşadar, recunoşti că ai încercat să mă prosteşti?

— Ei şi? o privi Christine sfidător. M-am gândit că în clipa când vei ajunge aici, te vei răzgândi. La urma urmei, nu-i nimic rău în a dori să te distrezi puţin.

— Nu şi dacă aceasta e părerea ta despre distracţie. Pentru mine, aşa ceva nu înseamnă să mă distrez. îmi pare rău, Christine, dar nu mai pot

rămâne.

— Sper că n-ai vorbit nimănui despre asta, nu?

— Nicolas Ponti ştie deja.

— Dacă apucă să-i spună lui Tony înainte de a o face eu, zise Christine pufnind, n-o să fie deloc bine. Lui Tony îi place de tine. Sunt sigură că a fost dezamăgit că Nicolas te-a preferat pe tine în detrimentul meu. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, atunci…

— Ajunge! izbucni Laurel, luând-o la goană spre cabina ei.

Înăuntru, se gândi ce anume să facă. Ajunse la concluzia că n-ar fi fost înţelept să se ducă în cabina lui Tony pentru a-l implora s-o lase la ţărm cât mai repede cu putinţă. îşi făcu un dus şi se schimbă. Ar fi preferat să se îmbrace cu alte haine decât cele pe care i le cumpărase Christine, dar cum nu-şi luase nimic cu ea, fu nevoită să accepte situaţia. Abia acum îşi dădu seama că aceasta îi cumpărase în mod intenţionat veşminte care s-o facă să pară şi mai atractivă în ochii bărbaţilor. Gândul acesta o înfurie peste măsură, dar cum nu putea să schimbe datele problemei, se îmbrăcă şi plecă în căutarea gazdei.

Îl văzu aşezat pe un şezlong la soare şi sorbind din paharul cu şampanie.

— Arăţi grozav! o întâmpină el, prinzând-o de mâini.

— Voiam să vă vorbesc, domnule Minelli, zise ea făcând un pas înapoi.

— Spune-mi Tony, te rog.

— E ceva urgent, Tony. Trebuie să plec.

— Să pleci?

— Să plec de pe vas. Trebuie să ajung acasă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Ba da. N-ar fi trebuit să vin aici. Totul a fost o greşeală.

— Ce anume a fost o greşeală?

— Croaziera. Nu sunt… Nu mi-am dat seama… Aş vrea să mă lăsaţi mâine într-un port, zise ea înălţându-şi bărbia.

— N-o să ajungem în niciun port mâine, zise Tony Minelli pe un ton amuzat. Nici în următoarele trei sau patru zile.

Poate chiar mai mult, adăugă el.

— Dar va trebui să faceţi provizii de mâncare, nu?

— Avem suficientă hrană la bord.

— Dar insist să fiu lăsată la ţărm.

— Nu te afli în poziţia de a insista. N-am nici cea mai mică intenţie să-mi schimb planurile numai ca să satisfac toanele unei femei.

— Dar nu e o toană, zise ea cuprinsă de panică. Pur şi simplu, nu vreau să merg în această croazieră.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, se grăbi ea să spună, doar că am o slujbă şi… Vă rog să mă lăsaţi să plec, adăugă ea frângându-şi mâinile.

— Rămâi la bord până la următorul nostru popas, zise Tony pe un ton potolit. Dacă nu te răzgândeşti până atunci, poţi pleca.

Dându-şi seama că asta era tot ce putea obţine de la el, Laurel trebui să accepte, deşi perspectiva de a petrece alte câteva zile alături de aceşti oameni o înspăimânta. Se întoarse pentru a-şi ascunde lacrimile care o podidiseră. În clipa aceea, îl zări în pragul uşii pe Nicolas Ponti. Ar fi vrut să-i spună adevărul, dar îşi aminti comportamentul cinic pe care-l avusese mai devreme şi se stăpâni.

— Vino şi ajut-o pe Laurel să se relaxeze, zise

Tony, bine dispus. Nu e deloc în apele ei pentru că se află la mii de kilometri în largul mării, alături de străini.

— Trebuie să bei nişte şampanie, spuse Nicolas privind-o.

— Prefer un suc de fructe.

— Ce zici de piersică şi şampanie? îi sugeră el.

— Doar suc de fructe, insistă ea.

Îl văzu cum se încruntă, dar se duse imediat la bar şi-i aduse un suc de fructe.

Era conştientă de faptul că cei doi bărbaţi aveau privirile aţintite asupra ei şi se sili să pară cât mai sigură pe ea.

Nicolas Ponti se uită la ea de parcă ar fi putut să-i citească în suflet. Când Enrico şi Mara îşi făcură apariţia, Laurel răsuflă uşurată. Christine apăru ultima şi fu întâmpinată de Tony cu braţele deschise. O privi câteva clipe pe Laurel, după care îşi concentră întreaga atenţie asupra lui Tony.

Ce n-ar fi dat Laurel să-i arunce băutura în faţă! Cu toate acestea, era pe deplin conştientă de faptul că nu putea da vina decât pe ea însăşi pentru încurcătura în care intrase. Dacă ar fi ascultat-o pe Bunty, nu s-ar

fi aflat într-o asemenea situaţie. Dar acum n-avea niciun rost să se mai gândească la „ce-ar fi fost dacă”. Trebuia să înfrunte realitatea şi să iasă din încurcătură cât mai repede şi cât mai bine cu putinţă.

Capitolul 3

Cina fu servită într-una dintre elegantele încăperi ale salonului principal. Mâncarea era delicioasă, la fel şi şampania. Deşi nu sorbi decât câteva înghiţituri, la desert Laurel se simţea deja ameţită.

Tony şi Christine stăteau unul lângă altul. Enrico şi Nicolas erau aşezaţi în faţa ei şi a Marei. De fiecare dată când îşi ridica ochii din farfurie, îl vedea pe Nicholas cum o examinează. Fu şocată să constate că acesta nu avea ochii negri, ci albaştri.

De îndată ce se termină masa, Laurel ieşi afară. Vântul bătea mai tare decât se aştepta. Începu să tremure, aşa încât se duse într-un loc mai ferit pentru a privi marea. Nu peste mult timp, simţi miros de trabuc. Deşi nu întoarse capul, ştia că persoana care fuma era Nicolas Ponti. N-ar fi putut spune exact cum îşi dăduse seama de asta. Poate faptul că-l ura atâta, îi dădea această capacitate de a-i simţi imediat prezenţa. O cuprinse din nou furia, fiind cât pe ce să-şi

piardă din nou cumpătul. Va trebui să mai stea la bordul iahtului câteva zile. N-avea unde să se ducă. Dacă ar fi sărit în apă, nimeni şi nimic nu i-ar fi garantat că ar fi ajuns teafără la ţărm.

— Nu ne ai deloc la inimă, Laurel, zise el de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Presupun că aţi aflat deja de la Tony că vreau să plec?

— Da, o aprobă el amuzat. E o bună tactică să te împotriveşti, ba chiar să arăţi că-ţi e teamă. Din câte ştiu, e cel mai important ingredient pentru a stârni dorinţa cuiva.

— Nu credeam că aveţi nevoie de aşa ceva!

— Uite că te înşeli! zise el pe un ton aspru. Niciodată nu mi-a trezit dorinţa ceva ce mi s-a oferit pe tavă. Presupun că am un foarte puternic instinct de vânător. Cred că e mult mai pasionant să încerci să cucereşti pe cineva care ţi se opune din toată inima decât pe cineva care numai se preface că se opune.

De data asta, furia puse cu desăvârşire stăpânire pe ea, aşa încât nu mai putu să se controleze.

— Sunteţi insuportabil! Oare de ce am încercat să vă conving de adevărul spuselor mele? Nu mă

prefac pentru a vă stârni dorinţa. E ultimul lucru pe care l-aş face. Dacă aş fi ştiut cum… se întrerupse ea brusc, frângându-şi mâinile şi încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte.

Îi întoarse spatele, luptându-se din răsputeri să nu clacheze.

— Eşti prietena Christinei, spuse el în cele din urmă. Lucrezi cu ea?

— Lucrez pentru Bunty Brown, care e fotograf. Fac muncă de secretariat, nu sunt model.

— Iar Christine nu-ţi e prietenă?

Tonul pe care fusese pusă această întrebare era batjocoritor, dar Laurel hotărî să-i răspundă în cel mai firesc mod cu putinţă.

— Nu, nu-mi e prietenă. Până la începutul acestei săptămâni, nu făceam altceva decât să ne salutăm. Fata care-i promisese că vine cu ea în croazieră a lăsat-o baltă în ultimul moment. Mi-a mărturisit că nu se poate duce dacă nu-i găseşte o înlocuitoare. Am crezut că are nevoie de o însoţitoare, de cineva care să fie în preajma ei şi a domnului Minelli.

— S-ar putea ca lui Tony să-i placă să aibă o altă fată prin preajmă, dar nu ca însoţitoare, zise Nico

râzând scurt. Eşti o foarte bună actriţă. Chiar vrei să te cred că habar n-aveai pentru ce vii în această croazieră? o întrebă el dintr-odată.

— V-am spus deja cum s-au petrecut lucrurile, dar credeţi în continuare că vă mint.

— Pur şi simplu nu pot crede că există o persoană atât de naivă. Oricum, nu o fată atât de frumoasă ca tine. Cred, în schimb, că părul tău e natural, adăugă el atingând-o uşor. N-am mai văzut până acum o asemenea nuanţă. Nici măcar suedezele nu sunt atât de blonde, iar cele care se află într-o asemenea situaţie arată de parcă ar fi pe punctul de a-şi da duhul. Părul tău arată de parcă... se opri el căutându-şi cuvintele.

— De parcă ar fi de perlă, îi sfârşi ea gândul.

— E evident că ţi s-a mai spus asta. Ca să fiu sincer, te cred că vrei să părăseşti iahtul, dar nu pentru că n-ai fi ştiut în ce intri, ci pentru că nu vrei să plăteşti preţul care se plăteşte într-o asemenea situaţie. Din această pricină, prietena ta îmi inspiră respect. Ea, cel puţin, a acceptat târgul.

— Dar v-am spus că n-am făcut niciun fel de târg! Evident, nu mă credeţi. Aş vrea să plecaţi şi să mă

lăsaţi în pace.

— Nicio ciocănitură în uşă? şopti el.

— Nici să nu vă gândiţi! Dacă o să încercaţi, jur că am să vă omor.

— Cred şi eu că ai s-o faci, zise el izbucnind în râs. Eşti cu adevărat foarte rece. Probabil că asta e problema ta. O fată frigidă care vrea să se distreze. Ce combinaţie interesantă!

— Nu sunt nici frigidă şi nici nu vreau să mă distrez, aproape ţipă ea la el. Dar de vreme ce vi se pare atât de firesc să mă insultaţi, spuneţi-mi vă rog, cum rămâne cu faptul că aşteptaţi ca altcineva să vă aducă femei? E aceasta o dovadă de bărbăţie? Poate nu sunteţi în stare să faceţi pe cineva să vă iubească fără a plăti pentru asta.

Laurel se sperie de gravitatea cuvintelor rostite, dar mai ales de reacţia pe care acestea ar putea-o declanşa. În schimb, el declară pe un ton detaşat:

— Acuzaţia ta stă în picioare, dar nu mi se aplică.

— Bineînţeles că nu, îl aprobă ea pe un ton sarcastic.

— Văd că vrei să mă aduci în situaţia de a mă apăra. Eşti foarte inteligentă.

— Nu cred că trebuie să dai dovadă de mare inteligenţă pentru a-i spune cuiva adevărul despre felul cum se comportă.

— Te înşeli în privinţa mea, tot aşa cum şi eu m-am înşelat cu privire la tine. Dacă am venit în această croazieră, înseamnă că am motive bine întemeiate.

— Sunt absolut convinsă de asta.

— Dar nu e ceea ce crezi tu. De fapt, aspectul pe care-l invoci e cel care aproape m-a oprit să accept invitaţia.

— Aproape? întrebă ea pe un ton ironic.

— Necesitatea de a fi aici a fost mai puternică decât neplăcerea pe care mi-ar fi putut-o aduce această călătorie. Încep să înţeleg cum te simţi, adăugă el după o scurtă pauză. Îmi dau seama foarte bine că nu vei crede cele ce-ţi voi spune, dar sunt hotărât s-o fac.

Laurel nu ştia ce să spună într-o asemenea situaţie şi de aceea aşteptă ca el să vorbească din nou. Bărbatul trase din trabuc, iar Laurel se simţi apoi cuprinsă de o aromă de havană.

— Compania lui Tony a hotărât să construiască mai multe tancuri petroliere, zise el pe un ton potolit,

iar eu intenţionez să obţin acest contract.

— Iar pentru asta trebuie să vă prefaceţi că vă bucuraţi de ospitalitatea lui Tony, nu-i aşa?

— Exact. E un bărbat ciudat şi… continuă el pe un ton şovăielnic, de parcă i-ar fi fost greu să vorbească despre gazda lui… Tony e un autodidact şi, ca majoritatea persoanelor de acest gen, are un complex de inferioritate. Când era sărac, nu mergea nicăieri însoţit de vreo femeie. Acum, poate avea câte-i pofteşte inima. Dacă simte că rămâi indiferent la bogăţia lui, sau mai rău, dacă dezaprobi stilul lui de viaţă, nu te mai numeri printre prietenii lui.

— Chiar trebuie să te numeri printre prietenii lui pentru a obţine un contract de la el?

În lumina lunii, Laurel putu să-i zărească zâmbetul cinic.

— Chiar că eşti un copil! zise el.

— Cine sunt ceilalţi competitori? întrebă ea, ignorându-i remarca de mai devreme.

— Vreo zece companii care construiesc ambarcaţiuni. Firma japoneză e cea mai puternică, dar eu sunt favoritul.

— Pentru că sunteţi prietenul lui Tony, nu-i aşa?

— Aşa crede el.

— Şi nu sunteţi?

— M-ai crede, dacă ţi-aş spune că nu?

— Dar dumneavoastră mă credeţi pe mine? îl întrebă ea cu amărăciune în glas.

— Nu trebuie să cumpăr o femeie, zise el de parcă s-ar fi adresat sieşi. Când am venit în această croazieră, mi-am dat seama că o să am câteva probleme. Mi-am făcut şi un plan: să-l las pe Tony să creadă că-i accept ospitalitatea, fără să-şi dea seama că nu e adevărat.

— Şi ce intenţionaţi să faceţi?

— Exact ceea ce fac acum. Ce-ar fi să cădem la o înţelegere? Ne-ar avantaja pe amândoi. Vei avea măcar parte de croaziera la care ai visat, fără obligaţiile de care pretinzi că nu ştii nimic.

— De care pretind că nu ştiu nimic? repetă ea, dându-şi seama că era în continuare considerată o mincinoasă. Spuneţi mai departe!

— E foarte simplu! Ne prefacem că suntem… buni prieteni. Tony va fi fericit, iar eu mă voi bucura de aceeaşi consideraţie în ochii lui.

— Şi dacă nu vă accept sugestia?

— Atunci, vei avea parte de trei sau patru zile mai neplăcute, poate chiar mai multe. S-ar putea să nu te lase la ţărm când o să ajungem într-un port.

— N-o să îndrăznească să mă reţină aici fără voia mea. Dacă face aşa, o să-l dau în judecată.

— Şi să-ţi vezi numele în ziare? Dacă eşti precum te descrii, n-ai vrea să ţi se întâmple aşa ceva.

Era prea mult adevăr în aceste cuvinte pentru ca să-l contrazică. Tony ar fi putut foarte bine s-o ţină la bord până la sfârşitul croazierei. I s-ar fi părut intolerabil să rămână aici în asemenea circumstanţe, adică să fie bătaia de joc a tuturor. Dar dacă ar accepta propunerea lui Nicolas Ponti? îl privi pe furiş. îşi dădu seama că nici măcar acum, când acesta nu mai purta ochelari, nu putea să-şi dea seama ce gândeşte. Cu toate acestea, conchise că, deşi nu-l plăcea deloc, credea în vorbele sale. Iar propunerea pe care i-o făcuse era modul cel mai sigur de a ieşi din încurcătură.

— Aş vrea să aştept pentru a vedea ce se întâmplă, zise ea cu grijă. Dacă am să pot părăsi vaporul la următoarea oprire, nu vor fi probleme. Dar dacă Tony nu mă va lăsa să plec, am să fac aşa cum

spuneţi.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, deoarece n-am să-ţi fac avansuri, zise el pe un ton nepăsător. Aşa cum ţi-am spus şi mai devreme, nu sunt genul de bărbat care să vadă mereu că femeile sunt la dispoziţia lui. Dar dacă te hotărăşti să rămâi, trebuie să ne comportăm în aşa fel încât să părem fericiţi împreună. Tony nu-i prost, şi nu vreau să intre la bănuieli.

— Atunci, să aşteptăm pentru a vedea ce se întâmplă. Mă duc la culcare, domnule Ponti.

— Spune-mi, te rog, Nicolas.

Eu ţi-am spus Laurel. E un nume neobişnuit, zise el după o pauză. E chiar numele tău?

— Ca şi părul meu, îi replică ea, îndepărtându-se.

* * *

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Laurel îşi dădu seama că motorul iahtului nu mai făcea acelaşi zgomot. Sări din pat şi privi afară. Ambarcaţiunea se afla în largul mării.

Nu era decât şapte dimineaţa. Laurel făcu un duş, îşi puse costumul de baie pe ea şi ieşi afară pentru a servi micul dejun. În afară de membrii

echipajului, nu mai era nimeni pe punte. Zări un băiat care spăla pe jos. Se duse la el şi-l întrebă:

— Unde pot mânca?

Acesta mormăi ceva în italiană şi arătă cu degetul în depărtare spre un steward care aranja păturile de pe scaune. Laurel se duse la el şi-i puse aceeaşi întrebare.

— Domnul Minelli şi oaspeţii săi iau de obicei micul dejun în cabine, îi explică el într-o engleză excelentă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te deranjez.

— Nu m-aţi deranjat deloc, domnişoară. Mi-e la fel de uşor să vă aduc o tavă cu mâncare aici. Ar fi păcat să nu profitaţi de soare. Aşteptaţi puţin!

— Grozav! exclamă Laurel, rotindu-şi privirea în jur. Dar de ce ne-am oprit?

— Acestea au fost ordinele domnului Minelli. Unora dintre oaspeţi le place să înoate în mare, iar asta nu se poate realiza dacă ne mişcăm. O să stăm aici întreaga zi, iar la asfinţit o să pornim din nou la drum.

— Mi se pare ceva foarte costisitor.

Bărbatul se îndepărtă fără a face vreun

comentariu. Laurel se aşează pe unul din scaune. Oare ce credea stewardul despre ceea ce vedea la bordul acestui iaht? Să se fi obişnuit într-atât încât să fie nesimţitor la ce se petrecea aici? Era sigură că ea n-ar fi putut ajunge niciodată să adopte o asemenea atitudine. Educaţia primită în copilărie era prea pregnantă, aşa încât codul ei moral nu putea fi distrus cu una cu două.

— Credeam că încă mai dormi, auzi o voce lângă ea.

Nu fu nevoită să se întoarcă pentru a-şi da seama cine anume vorbeşte. Era Nicolas Ponti. Laurel evită să-l privească în ochi.

— Sunt obişnuită să mă trezesc devreme, domnule Ponti.

— Ce-ţi mai place să foloseşti numele de familie! Dacă Nicolas ţi se pare prea mult, poţi să-mi spui măcar Nico.

— Cred că vi se potriveşte mai degrabă Nicolas.

— Eşti sigură că n-ai vrut să spui „bătrânul Nick”, diavolul în persoană?

Zâmbindu-i cu subînţeles, se aşează într-un scaun şi-şi puse ochelarii de soare, devenind din nou

enigmatic.

Tăcerea nu fu ruptă decât în clipa când apăru stewardul cu micul dejun. Laurel şi-ar fi dorit să fie singură pentru a putea mânca liniştită, însă cum acest lucru era cu neputinţă, îşi bău sucul, după care turnă nişte cafea într-o ceaşcă, pe deplin conştientă de faptul că mâinile îi tremurau. Tare mult şi-ar mai fi dorit ca Nicolas Ponti să plece în clipa aceea.

— Nu te sfii de mine, se grăbi el să spună. Dacă aş fi ştiut că iei micul dejun aici, m-aş fi alăturat ţie.

— Ai mâncat deja?

— Am făcut şi o baie în mare.

— Trebuie s-o fac şi eu.

— Eşti o bună înotătoare?

Laurel nu catadicsi să-i răspundă la întrebare, deşi era foarte furioasă pe el. Îi întoarse spatele şi-şi termină micul dejun.

După aceea, îşi scoase rochia şi rămase în costumul de baie.

— Ar trebui să-ţi dai cu nişte cremă protectoare, zise el. La ora asta, soarele arde cu putere, iar pielea ta ar putea avea de suferit.

— Credeam că dormi, îl repezi ea.

— Chiar asta făceam până în clipa când ai început să te dezbraci.

— Data viitoare am să fiu mai zgomotoasă.

— Mă îndoiesc că ai să reuşeşti, o tachina el.

— Mă pot aşeza în altă parte dacă preferi să fii singur, îi zise ea pe un ton care arăta că nu prea avea chef de glume.

— Nu-mi stai în cale, spuse el pe un ton repezit, ridicându-se şi îndepărtându-se.

Plecarea lui bruscă o sperie, dar îşi reveni în clipa când îl văzu întorcându-se cu o sticlă de ulei.

— Unge-ţi pielea cu uleiul ăsta, altminteri o să te arzi rău de tot.

Mulţumindu-i politicos, făcu aşa cum îi spusese.

— Ai un corp frumos, remarcă el.

— Mulţumesc pentru ulei, zise ea punând sticla jos.

— Păstrează-l! O să ai din nou nevoie de el peste câteva ore.

În depărtare, îi zăriră pe Christine şi pe Tony care le făcură cu mâna.

— Ai dormit bine? o întrebă Tony, privind-o aprobator. Sper că ai revenit la sentimente mai bune

în privinţa plecării.

— La asta vă aşteptaţi?

— Speram că o să te simţi mai puţin nervoasă. Credeam că aseară totul ţi se părea ciudat pentru că de-abia veniseşi, dar acum soarele e strălucitor şi toată lumea e fericită. Aşa trebuie să fii şi tu. Vreau ca toţi prietenii mei să fie fericiţi.

Se uită la Enrico Fabroza şi văzu că e supărat.

— Iar te-ai certat cu Mara? îl întrebă el. Chiar nu înţeleg de ce-i acorzi atâta importanţă. Cred că ai nevoie de o schimbare. Ce-ar fi să-ţi canalizezi atenţia asupra unei blonde?

Enrico îşi aruncă privirea asupra lui Laurel şi se destinse.

— Ai dreptate, Tony! Cred că sunt prea bătrân pentru Mara, zise el oftând. Cum te mai simţi? o întrebă el pe Laurel.

— Îngrozitor! zise ea repede.

— Ai intrat deja în apă? Ce zici, mergem împreună?

— Nu.

— N-are de ce să-ţi fie teamă. O să fiu lângă tine.

— Nu mi-e teamă, minţi ea.

— Atunci, o să mergem împreună după ce o să iau şi eu micul dejun.

— Înţelegi ce vreau să spun? interveni Nicolas după plecarea lui Enrico. Tony e hotărât să te vadă cuplată cu cineva. Te asigur că sunt mult mai puţin periculos decât oricine altcineva.

Laurel preferă să nu-l ia în seamă şi privi spre Tony, pe care-l întrebă:

— Când ajungem într-un port?

— Cine ştie? îmi place senzaţia de libertate pe care ţi-o oferă marea. Poate peste patru zile, poate chiar mai târziu.

Laurel nu mai zise nimic, conştientă că Nicolas se uită la ea cu atenţie.

— Ei, ce zici? o întrebă el.

— Se pare că sunt obligată să vă accept oferta.

— Atunci, încearcă să te porţi mai frumos. La urma urmei, te ajut să ieşi dintr-o situaţie dificilă.

— Se presupune că şi eu fac acelaşi lucru pentru tine! i-o întoarse ea.

— Dar problemele tale sunt mai mari decât ale mele. Eu, cel puţin, nu cred că fac un sacrificiu prea mare schimbându-mi principiile în comportamentul

faţă de tine.

— Ceea ce am spus aseară e în continuare valabil, zise ea dintr-o răsuflare. O să mă comport ca şi cum ţi-aş fi iubită, dar dacă încerci să… Ştii prea bine la ce mă refer.

— Perfect, Laurel. Pur şi simplu suntem nişte actori care joacă în faţa unui public. Să începem, aşadar!

Nici nu termină bine aceste vorbe, că-şi puse neglijent braţul pe unul din umerii ei. Lui Laurel i se îmbujorară obrajii.

— Te descurci de minune, îi sopţi el la ureche. E rândul tău acum să faci următoarea mişcare. Ai grijă să fii convingătoare.

— Te urăsc! şuieră ea printre dinţi.

— Poate, dar cu mine o poţi scoate la capăt mult mai uşor decât cu Enrico.

Dându-şi seama de adevărul spuselor sale, Laurel fu nevoită să admită în sinea ei că în următoarele zile nu va avea de ales şi va trebui să se comporte aşa cum îi sugerase Nicolas Ponti. Capitolul 4

Viaţa pe iaht era grozavă, iar lui Laurel îi era deja foarte greu să admită că există şi altceva în afară

de luxul în care trăia. Şase oameni trăiau parcă suspendaţi, dincolo de realitatea vieţii obişnuite.

Din clipa când se trezea şi găsea paharul cu suc de fructe aşezat pe o măsuţă lângă pat şi până în clipa când se culca, totul era minunat. De n-ar fi fost prezenţa lui Tony şi a prietenilor săi, ar fi fost cum nu se poate mai fericită.

„E ceva putred în Danemarca”. Ce bine i se potriveau aceste cuvinte! Dar oare de unde venea acest simţământ? Să fie oare de vină Tony cu râsul lui gros şi privirea aspră? Sau poate Enrico, bărbatul cu mâini neastâmpărate şi privire onctuoasă? Ba poate chiar Mara şi Christine cu feţele lor inexpresive?

Lăsă la urmă imaginea lui Nicolas Ponti, cel înalt, întunecat la faţă şi relaxat. Dar, mai presus de toate, cel care juca dublu pentru a-şi păcăli gaza şi a se întoarce în Anglia cu un contract gras în buzunar. Faptul că se prefăcea că era un membru al acelei lumi decadente îl făcea mai vrednic de dispreţ decât ceilalţi. Ei cel puţin habar n-aveau de viaţa pe care o duceau şi nu vedeau nimic rău. Dar Nicolas pretindea că e aidoma lor numai pentru a trage un profit din asta. Oare ce se va întâmpla după ce va obţine

contractul? Va rupe orice legătură cu Tony sau se va preface în continuare? Indiferent de alegerea acestuia, lui Laurel nu-i mai păsa deoarece ea va fi departe de locul acesta.

Cu toate acestea, în zilele următoare se crease între ei o anumită complicitate, dar numai în văzul lumii. De fiecare dată când se trezeau singuri, se simţeau stingheri. Reuşi să afle o mulţime de lucruri despre el şi despre munca lui.

Într-o dimineaţă, pe când se îndrepta spre el, Laurel băgă imediat de seamă cât de bine îi vine bronzul, iar el se grăbi să remarce:

— Şi pielea ta e aurie.

— Da, cred că asta se datorează uleiului de protecţie pe care mi l-ai dat.

— Mă bucur că nu te-ai îngrăşat după tot ce-ai mâncat şi băut de când eşti pe iahtul ăsta.

— Cine vorbea? Ai mâncat tu pentru trei persoane.

— Trebuia să-mi ocup cumva timpul, i-o întoarse el, iar tu nu m-ai lăsat să mi-l consacru ţie.

Simţind că replica lui nu picase tocmai bine, se grăbi să adauge:

— Iartă-mă, Laurel. Te tachinam.

— Ştiu, dar făcusem un pact şi…

— N-o să-l încalc. Îţi dau cuvântul meu de onoare. Cred că am început să uit felul în care ne-am întâlnit. Am senzaţia că ne cunoaştem de ani buni.

— Nu ştiu de ce simţi aşa, zise ea abia reuşind să-şi ascundă plăcerea pe care aceste vorbe i-o produceau. Venim din lumi diferite.

— Nu te comporta ca o persoană demodată!

— Dar aşa e! Aparţinem unor lumi diferite. Cercurile în care ne învârtim sunt opuse.

— Firile oamenilor n-au nicio legătură cu mediul în care se mişcă aceştia.

— Ba eu cred că 40% din ceea ce suntem e moştenit, e genetic, iar restul de 60% se datorează mediului în care am crescut.

— Dacă mediul e atât de important pentru tine, spune-mi te rog, ce a schimbat această croazieră la tine?

— Câteva zile petrecute într-un mediu străin nu schimbă obiceiurile pe care le ai de-o viaţă.

— Vorbeşte-mi despre obiceiurile tale. Ştiu foarte puţine lucruri despre tine.

— Nu sunt prea multe de spus, zise ea închizând ochii, pe deplin conştientă de faptul că bărbatul avea privirea pironită asupra ei.

— Ce te-a determinat să lucrezi într-un studio foto ca secretară, în loc să fii tu însăţi model? Eşti mult mai frumoasă decât Christine.

— Până când am început să lucrez cu Bunty, nu m-am gândit niciodată la felul cum arăt, îi răspunse ea. Nu m-aş împăca deloc cu gândul de a-mi exploata trăsăturile fizice. Lumea modelingului este foarte mică şi totul se judecă după aparenţe. Când am început, mi s-a părut fascinant, dar acum mi-am schimbat părerea. Uneori, o dispreţuiesc.

— Atunci, de ce nu pleci?

— Pentru că ţin foarte mult la şefa mea. E un fotograf excelent.

— Îşi iroseşte talentul fotografiind ceea ce tu dispreţuieşti.

— Trebuie să trăiască din ceva. A vrut să fie un fotograf al realităţii, dar toate posturile bune în acest domeniu sunt luate de bărbaţi. Cred că şi-a deschis propriul studio foto din dorinţa de a strânge suficient de mulţi bani încât să aibă posibilitatea de a cutreiera

lumea în lung şi-n lat şi de a face ceea ce-şi doreşte.

— Ce a oprit-o? N-a prea avut succes?

— Dimpotrivă, a avut prea mult. Avea prea multe solicitări pe care trebuia să le onoreze.

— Cunosc senzaţia, zise el. Am vrut să devin scriitor, îi explică el, dar după moartea tatălui meu, afacerile mergeau atât de prost încât a trebuit să vin să le redresez.

— Nu era un bun om de afaceri? întrebă ea pe un ton pe care-l dorea cât mai puţin curios.

— Era un om de afaceri de modă veche, spuse Nicolas. Credea că tot ce trebuie să facă e să producă ambarcaţiuni de bună calitate, iar apoi să aştepte să-i fie comercializate. Dar acum lucrurile nu mai stau aşa. Trebuie să te baţi pentru a obţine ce-ţi doreşti. La început, trebuie să scazi preţurile, iar dacă această tactică nu merge, eşti nevoit să găseşti o altă cale de a obţine un contract.

— Ca de exemplu, prefăcându-te.

Nicolas tăcea, iar ea tare mult ar mai fi vrut să ştie ce se ascunde sub această mască.

— Da, zise el în cele din urmă, aşa cum mă prefac eu acum. Nu-mi place ceea ce fac, dar sunt

ferm hotărât să pun din nou compania pe picioare. Construirea a doua super tancuri petroliere pentru Minelli va schimba datele problemei.

— Şi apoi, ce vei face? Te vei întoarce la scris?

— Nu te poţi întoarce la ceva pe care nici măcar nu l-ai început, zise el. Scrisul a fost un vis de tinereţe. Doream să arăt cum e lumea asta urâtă.

— Nu-i chiar totul urât. Uneori, lumea poate fi şi frumoasă.

— Ce inocentă eşti!

— Adevărat? întrebă ea, ca pentru a se convinge că a auzit bine.

Bărbatul se încruntă puţin, iar Laurel se pregătea sufleteşte pentru a primi un răspuns sarcastic. Dar într-un sfârşit, când acesta vorbi, tonul fu unul blând.

— Da, Laurel, aşa cred. Vezi lumea în roz.

— Încerc să văd în toate cele partea bună.

— Spune-mi atunci, care e partea bună a prietenilor noştri? o întrebă el, lăsându-se din nou pe spate.

— Nu-s chiar atât de răi pe cât par, zise ea precaută. Tony şi Enrico sunt trişti în felul lor. Au prea

mulţi bani şi nu prea ştiu cum să-i cheltuie. De aceea se plictisesc şi simt nevoia de a adăuga sare şi piper la tot ceea ce fac.

— E un mod foarte subtil de a pune problema. Continuă! Mi-ai trezit interesul.

Laurel îi aruncă o privire scurtă. Oare o încuraja să vorbească pentru că interesul lui era real, sau o făcea numai de dragul conversaţiei? Oricum, n-o credea când îi spusese că nu ştiuse nimic când acceptase să vină în această croazieră. Încă îi mai răsunau în minte acuzaţiile pe care i le adusese în prima seară.

— Continuă, o îndemnă el, întrerupându-i şirul gândurilor. Spune-mi ce părere ai despre Christine şi despre Mara?

— Sunt mai jalnice decât Tony şi Enrico. Vreau să spun, oare ce vor mai face când vor apărea nişte fete mai tinere şi mai drăguţe decât ele şi le vor lua locul?

— Probabil că până atunci Mara se va fi căsătorit cu Enrico, iar Christine va fi devenit o gospodină respectabilă într-o zonă mărginaşă a oraşului.

— Crezi că Enrico se va căsători cu Mara? întrebă ea, deoarece predicţia aceasta i se părea de

necrezut. Se poartă aşa de urât cu ea.

— Dar asta nu-l opreşte s-o dorească, deşi se detestă pentru ceea ce simte.

— Atunci, nu-i văd fericiţi împreună.

— Probabil că nu aceasta e ideea ta despre o căsătorie, tot aşa cum nu e nici a mea, dar ei doi vor fi mulţumiţi.

— Ce oameni ciudaţi! zise ea oftând.

— Tocmai asta îi face interesanţi. Spune-mi, te rog, părinţii tăi cum erau?

— Tatăl meu era preot într-un sat, iar mama îl ajuta în tot ceea ce făcea. Nu aveau prea mulţi bani, dar erau foarte fericiţi. Se certau întotdeauna pe seama unor fleacuri, dar când venea vorba de lucrurile importante se înţelegeau de minune.

— Ce înţelegi prin fleacuri?

Lui Laurel i se ivi un zâmbet în colţul gurii la amintirile pe care i le trezea această întrebare.

— Mamei mele îi plăcea foarte mult muzica modernă, dar tata nu putea s-o suporte. Părerea lui era că toate cântecele trebuie să fie imnuri. Apoi, tata se pricepea foarte bine la flori şi la tot ce avea legătură cu botanica, în vreme ce mama se ducea în

grădină numai ca să culeagă mazăre. Tata spunea că face lucrul acesta într-un moment nepotrivit.

— Care erau lucrurile pe care le aveau în comun?

— Credinţa, dar şi convingerea că oamenii sunt buni.

— Se pare că ai moştenit şi tu această convingere.

— Nu sunt atât de ingenuă pe cât crezi.

— Cu vreo două zile în urmă, asta voiai să mă faci să cred. Mai povesteşte-mi despre părinţii tăi.

— Nu sunt prea multe de spus. Tata a murit de pneumonie, iar mama la şase luni după el, pentru că avea inima frântă. Presupun că ţi se pare greu de crezut una ca asta.

— De ce să mi se pară?

— Pentru că pari atât de cinic.

— Îţi par numai? o întrebă el, apropiindu-se cu faţa de ea. Credeam că eşti sigură.

— Poţi oare fi vreodată sigur de ceva?

— Eu sunt aproape sigur în privinţa ta, adăugă el apropiindu-şi buzele de ale ei.

Rămase nemişcată, temându-se ca nu cumva să se trădeze, arătând cât de multă plăcere îi face

această atingere.

— Laurel, şopti el strângând-o în braţe. Frumoasa mea de şaptesprezece ani şi care n-a mai fost niciodată sărutată!

— Douăzeci şi trei de ani şi de nenumărate ori sărutată.

— De adolescenţi, probabil. Sau eşti, într-adevăr, o foarte bună actriţă.

— Nu ţi-am cerut să mă săruţi, zise ea cu ochii plini de lacrimi.

Spunând acestea, se ridică imediat în picioare şi vru să plece.

— Haide, vino înapoi şi stai jos, ca o fată cuminte ce eşti.

— Am s-o fac dacă o să-ţi aminteşti că sunt, într-adevăr, o fată cuminte.

— Punct ochit, punct lovit, zise el zâmbind. Acum, întoarce-te!

— Chiar trebuie să mă priveşti aşa? exclamă ea. O, Doamne! Ce bine ar fi să pot pleca de pe acest vas, adăugă ea izbucnind în plâns. E îngrozitor!

— Îmi pare rău, spuse el brusc. Pur şi simplu te tachinam. Te rog, nu plânge!

Laurel închise ochii şi încercă să se controleze. Era stupid să fie atât de labilă emoţional. Ar fi trebuit să dea dovadă de suficientă sofisticare pentru a juca această scenă cu zâmbetul pe buze. Toată această întâmplare nu însemna nimic pentru acest bărbat atât de sigur pe el.

— Îmi e foarte greu să mă prefac, sopţi ea. Mă face nervoasă.

— N-ai de ce să fii nervoasă. Te-am sărutat pentru că eşti frumoasă şi stai lângă mine, dar n-am de gând să merg mai departe.

Speriată de moarte din cauza acestor ultime cuvinte, Laurel întoarse capul ţi închise ochii. Chiar ţi-a [a, sim] ea privirea bărbatului pironită asupra ei.

Restul zilei trecu în acela ţi mod. Se duseră în mare ţi înotară, după care se întoarseră pe punte. Se schimbară ţi le [iră din nou afară pentru a mânca ţi-a bea.

Dorind să pară mai încrezătoare în ea însă şi, Laurel se îmbrăcă în negru, dar asta avu efectul contrar celui la care se aştepta. Când intră în sufragerie, toată lumea tăcu. Tony veni s-o întâmpine, zâmbindu-i.

— Ară] i ca un înger. Sper că n-o să te comporţi ca atare.

— Eu ar fi trebuit să spun asta, interveni Nicolas. E iubita mea, zise el pe un ton lejer.

— Femeile nu sunt niciodată motiv de ceartă, zise Tony dând din umeri. Sunt alte lucruri mult mai importante care pot constitui subiect de dispută.

Laurel avea obrajii împurpuraţi. îl simţea pe Nicolas încordat. I se aduse un pahar cu suc de fructe, iar ea îl duse aproape automat la gură.

— Să nu-l iei în seamă pe Tony, murmură el. Băuse deja vreo două sticle cu [ampanie când am venit eu.

Laurel oftă. Tony era tentat să bea prea mult când nu se înţelegea cu Christine.

— Sper că n-o să fie o seară cu probleme, zise ea în [oaptă.

— Dacă se va întâmpla asta, o să găsim noi o scuză pentru a ne retrage. O asemenea mişcare n-ar surprinde pe nimeni. Arăţi grozav în seara asta. Ce-ai făcut pentru asta?

— M-am îmbrăcat cu vechiul meu costum.

Nicolas zâmbi, iar tensiunea care se crease între

ei în timpul zilei dispăru ca prin minune.

Aşa cum anicipaseră, cina fu servită într-un climat nu tocmai plăcut. Tony se comporta ca şi cum Christine nici n-ar fi existat. Le invită pe Mara şi pe Laurel la dans, le oferi chiar mâncare din farfuria lui. La un moment dat, privirea i se încrucişă cu aceea a lui Nicolas. Acesta se apropie imediat de ea şi-i şopti:

— Cred că trebuie să plecăm.

— Tony o să se supere.

— Lasă totul în seama mea, zise el prinzând-o de talie. Tony, noi plecăm, rosti el tare.

— N-aveţi cum să plecaţi. E prea devreme. O să mai dansăm puţin, iar apoi mergem să înotăm. Nu-i aşa că nu vrei să-ţi strici îmbrăcămintea? o întrebă el pe Laurel. O să te ajut să te schimbi, adăugă Tony.

— Asta intră în atribuţiunile mele, îi replică Nicolas pe un ton potolit.

— Dar eu sunt prietenul tău! protestă Tony.

— Atunci, comportă-te ca un prieten şi lasă-mi-o pe Laurel. E atât de frumoasă, adăugă el mângâindu-i părul. Fii mărinimos, Tony. Lasă-mă pe mine s-o conduc la cabină.

— Fie! Să nu se spună că Tony Minelli s-a

interpus vreodată între un prieten şi ceea ce-i face plăcere.

Nicolas o luă pe Laurel de braţ şi plecară. Abia când ajunse în cabină, Laurel răsuflă uşurată. De-abia se mai ţinea pe picioare.

— Nu-mi plac beţivii, zise ea cu vehemenţă.

— Nu trebuie să arăţi niciodată că ţi-e frică. La un moment dat păreai atât de speriată, încât am crezut că o să leşini.

— În niciun caz! De-abia ar fi aşteptat Tony, ca să mă conducă la cabină.

— Ţi-aş fi sărit imediat în ajutor, zise Nicolas zâmbind.

— Nu ţi-ar fi fost teamă să-ţi pierzi contractul interpunându-te între un bărbat şi plăcerea lui?

Tăcerea era electrizantă. De teamă că mersese prea departe, Laurel se grăbi să se scuze.

— Îmi pare rău, Nicolas. N-am vorbit serios.

— De ce nu? Tot ceea ce-am spus şi făcut de când ne-am cunoscut, nici nu te putea conduce la o altă concluzie. Ai tot dreptul să fii cinică.

— Până acum, nu m-ai lăsat la greu. Cred că, dacă n-ai fi fost tu, aceste zile s-ar fi transformat

pentru mine într-un adevărat coşmar.

— Nu s-a întâmplat aşa?

— Evident că nu. A fost aproape o vacanţă.

— Aproape?

— Din când în când, mi-a fost teamă de tine, dar acum nu-mi mai e.

— E bine, atunci.

O bună bucată de timp, se uitară unul la celălalt. Apoi, Laurel se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz.

— Îţi mulţumesc, cavalere! zise ea, după care se strecură imediat în cabină.

— Încuie uşa, îl auzi pe Nicolas. Dar nu din cauza mea, adăugă el.

— Sigur, zise ea râzând

Stătu câteva clipe în mijlocul camerei, neştiind ce să facă. I se părea ciudat că avea acum deplină încredere într-un om de care ar fi fugit oricând bucuroasă în urmă cu două zile. îşi făcu patul, gândindu-se că Nicolas nu făcea parte din viaţa ei. Se întâlniseră din întâmplare şi se vor despărţi în curând, conchise ea oftând şi închizând ochii. Capitolul 5

Laurel deschise ochii şi stătu câteva clipe

nemişcată. În dimineaţa aceea, se petrecea ceva neobişnuit, deşi nu putea să-şi dea seama ce anume. Se dădu jos din pat şi se duse la hublou să privească afară.

Se aştepta ca iahtul să fie în continuare ancorat, aşa cum se întâmpla de obicei în acel moment al zilei, dar motorul zumzăia chiar şi la opt dimineaţa. De fapt, asta o şi deranjase. Acum cunoştea şi cauza: nu se opriseră. Mai era foarte puţin până la ţărm. În depărtare, se zărea au vârfurile copacilor, ca şi etajele superioare ale hotelurilor. Dacă iahtul se mişca tot aşa, va putea să scape.

Rămase cu răsuflarea tăiată, nu atât pentru că ideea de a scăpa o tulbura, cât mai degrabă datorită unui intens simţământ de pierdere. Dar oare de unde-i venea această senzaţie că a pierdut ceva? De când se urcase la bordul navei, se tot ruga să aibă şansa de a o părăsi. Iar acum, când norocul îi surâdea, nu voia să profite de el. Nu dorea deloc să-şi ia rămas-bun de la soare, de la mare şi de la Nicolas. Mai ales de la Nicolas.

Se aşează imediat pe un scaun. Adevărul i se impuse cu forţa evidenţei: nu voia să-l părăsească pe

Nicolas Ponti.

Felul în care gândea era o nebunie. Nu mai târziu decât cu o seară în urmă îşi spusese că, de îndată ce va pleca de pe iaht, nu-l va mai revedea niciodată. Nu aveau nimic în comun şi nimic pe care să clădească o fundaţie. Fie că era nebună, fie că nu, un lucru era cert: nu putea să-şi mai nege emoţiile. Nu voia să-l părăsească pentru că… O, dar era ceva pentru care n-avea cuvinte.

Îşi făcu un duş şi se îmbrăcă repede, dar în tot acest timp gândul acesta nu-i dădu pace. Când se aşeză în faţa oglinzii pentru a se pieptăna, acceptă adevărul.

Îl iubea pe Nicolas.

Abia acum îşi dădea seama de ce era atât de tulburată de fiecare dată când se afla în preajma lui, iar inima îi bătea nebuneşte când acesta o atingea ca din întâmplare. Nu conta deloc faptul că o privea ca pe cineva care-l ajută să-l păcălească pe Tony Minelli. Iubirea nu avea logică, iar faptul că nu era împărtăşită nu constituia un impediment. Admiţând adevărul, Laurel trebuia să se gândească şi la viitor. Necunoscutul o speria. Oare cât de repede va putea

trece peste faptul că nu-l va mai vedea în fiecare zi? Nu avea un răspuns la această întrebare şi încerca să nu se mai gândească.

Îşi aruncă din nou ochii pe hublou. Se apropiau tot mai mult de coastă. Putea să zărească portul şi catargele celorlalte nave. Tare mult ar fi vrut să ştie unde sunt. Dar fie că era vorba de Franţa, fie că era vorba de Italia, nu avea importanţă. Din oricare putea să se îmbarce pentru Anglia. îşi puse pe ea nişte haine foarte simple şi ieşi afară. Zări imediat silueta înaltă a lui Nicolas, aşa încât ezită, neştiind dacă e bine sau nu să se ducă la el. În cele din urmă, acesta îi simţi prezenţa, se întoarse spre ea şi-i spuse:

— Ei, după cum vezi, mai avem puţin şi ajungem în port. Portul tău. Vrei să rămâi la ţărm pentru mai multă siguranţă?

— De ce-mi pui această întrebare? zise ea cu vocea schimbată.

Nicolas nu dădu niciun semn că ar fi sesizat schimbarea din vocea ei. Se întoarse din nou şi privi în zare.

— Mă întrebam numai dacă te-ai răzgândit. La urma urmei, călătoria n-a fost chiar neplăcută.

Evident, în afară de comportamentul de aseară al lui Tony, pentru care de altfel îşi cere scuze.

Neştiind prea bine ce anume să spună, Laurel se apropie de el şi privi în gol.

— Portul e la stânga ta, spuse Nicolas pe un ton amuzat.

Laurel întoarse capul, pe deplin conştientă de faptul că Nicolas n-o slăbea din priviri. Îi era cu neputinţă să-i dea un răspuns. Ce dureros i se părea că trebuie să stea lângă el, dar mai ales că nu-şi dăduse seama ce se petrecea cu ea.

— Ţi-ai făcut bagajele? o întrebă el brusc, obligând-o să-i răspundă.

— N-am nimic de luat cu mine. Hainele sunt ale lui Tony. Christine le-a cumpărat cu banii lui.

— Cred că sunt în mai mare măsură ale tale decât ale lui.

— Ştii foarte bine la ce mă refer, spuse ea liniştită. Nu vreau să iau nimic de aici. Nimic din ceea ce mi-ar putea aminti de această croazieră. Vreau să uit această perioadă din viaţa mea.

— Asta mă include şi pe mine? o întrebă el pe un ton şovăielnic.

Şovăiala aceasta din glas îi trăda adevărata stare de spirit. Laurel îi aruncă o privire, dar văzând că avea ochii pironiţi asupra ei, întoarse capul.

— A uita tot ce are legătură cu această croazieră se referă şi la mine? repetă el, prinzând-o de braţ.

Laurel se desprinse imediat din strânsoarea lui. Gestul acesta îl făcu pe Nicolas să se dea un pas înapoi şi să-şi arate furia.

— Nu te mai osteni să-mi dai un răspuns, pentru că ai făcut-o deja.

— Ba nu-i adevărat! N-aş putea să te uit vreodată. Alături de tine, zilele au fost frumoase.

— Spui asta numai din politeţe, sau pentru că e adevărat?

— Pentru că e adevărat. De n-ai fi fost tu, nu ştiu ce aş fi făcut. Probabil că m-aş fi aruncat în apă.

Încerca prin această glumă să detensioneze situaţia, dar îşi dădu seama că nu reuşeşte, deoarece el o privea în continuare cu seriozitate. Se strădui să nu interpreteze în niciun fel această privire pentru ca nu cumva să comită o greşeală.

— M-ai considera nebun dacă aş spera că te vei răzgândi şi nu vei mai pleca de pe iaht? o întrebă el.

— Să… să nu mai plec? bâigui ea.

— Aş vrea foarte mult să rămâi, de data asta fără nicio obligaţie.

Laurel îşi ţinu respiraţia. Doar nu voia să spună… Nu, era imposibil. Încercă să deschidă gura, dar simţi cum i se împleticeşte limba.

— Nu vreau să ne mai prefacem, continuă Nicolas. Tony crede deja că suntem iubiţi, aşa încât nu mai suntem nevoiţi să i-o demonstrăm de fiecare dată când se află prin preajmă. Vreau să spun că-mi doresc ca jocul nostru să se transforme în realitate.

— Nu! strigă ea. E cu neputinţă.

— Înţeleg, zise el pe un ton şovăielnic. Nu mi-am dat seama că-ţi sunt tot antipatic.

— Nu-i adevărat. Dar asta nu înseamnă că pot să… zise ea punându-i-se un nod în gât. Credeam că m-ai crezut când ţi-am spus că nu sunt… că e vina Christinei…

Îşi întoarse capul într-o parte, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Nicolas se apropie de ea. îi simţi răsuflarea caldă.

— Laurel, pentru numele lui Dumnezeu! Nu asta am vrut să spun. Nu-ţi ceream să… Draga mea! Voiam

să spun că nu mai e cazul să ne prefacem pentru a-i arunca praf în ochi lui Tony. Chiar nu înţelegi? S-o luăm din nou de la capăt: să presupunem că de-abia ne-am cunoscut, că suntem doi oameni obişnuiţi. Nu că tu ai fi un om obişnuit, se grăbi el să spună. Eşti atât de frumoasă!

Aceste cuvinte îi merseră drept la suflet. Simţea că pluteşte. Nu era nevoie să spună ceva, deoarece starea lăuntrică se reflecta pe faţa ei. El o strânse duios la piept.

— Draga mea Laurel, cred că ne vedem pentru prima dată. îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Carter, zise el făcând un pas înapoi. Numele meu este Nicolas Ponti.

Ea râse şi-şi lăsă mâna într-a lui. Priviră amândoi în zare.

— Miramar este cel mai mare iaht de aici, zise el. Asta o să-l facă pe Tony foarte fericit.

— Măcar se bucură de aceşti bani, spuse ea. Nu pot să-i suport pe milionarii zgârciţi.

— Te referi la cei care-şi recuperează banii până la ultima centimă? Cunosc foarte bine genul acesta de persoane.

Ea zâmbi.

— Tu ce fel de milionar eşti?

— Nu sunt încă milionar.

— De asta vrei să semnezi contractul cu Tony?

— De fapt, vreau banii pe care mi-i aduce acest contract, zise el după o pauză. Pentru mine personal n-am nevoie de bani, dar contractul îmi oferă timpul de care am nevoie pentru a reorganiza compania. N-am nevoie decât de două supertancuri.

— Ce şanse ai să obţii contractul?

— Toate detaliile au fost discutate şi am ajuns la un acord. Nu mai am nevoie decât de semnătura lui Tony. Dar e genul de persoană care găseşte mereu câte o scuză pentru a amâna. Ieri primise două oferte mult mai bune decât a mea din Japonia. Astăzi urmează să-l contacteze cineva din Germania.

— Vrei să spui că face asta în mod deliberat?

— Vrea să arate cât e de puternic, zise Nicolas ridicând din umeri. Iar acesta e unul dintre moduri.

— Mi-aş dori să-i răspunzi cu aceeaşi monedă.

— Din păcate, nu am putere.

Laurel îi aruncă o privire prin care voia parcă să-i demonstreze câtă putere are asupra ei.

„Nu-ţi face griji, Nicolas! Sunt absolut convinsă că vei obţine contractul ăsta”, cugetă ea.

— Când sunt cu tine, toate astea nu prea mai au importanţă. Chiar dacă nu ţi s-au împlinit toate dorinţele când erai mică, sunt convins că ai avut o copilărie mai fericită decât a mea.

— N-ai avut parte de o copilărie fericită? îl întrebă ea cu prudenţă.

— Am fost trimis la internat încă de la şapte ani. Veneam acasă numai în vacanţe.

— Săracul băieţel bogat! îl tachină ea.

— Abia acum îmi dau seama cât de sărac eram. Dacă aş avea copii, nu i-aş trimite sub nicio formă la internat. Sau, cel puţin, nu înainte de treisprezece ani, şi numai dacă vor.

— Sunt de acord cu tine. E ciudat să ai copii şi să-i dai altora pentru a-i creşte.

El oftă şi se lipi de ea.

— Aştept cu nerăbdare zilele pe care le mai avem de petrecut împreună în această croazieră. O să fie interesant să te cunosc mai bine.

Se auziră paşi în urma lor. Imediat, îşi făcură apariţia Tony şi Christine.

— Monte Carlo! exclamă Tony, entuziasmat. O să mâncăm pe uscat şi o să ne încercăm norocul la cărţi.

— Cred că azi norocul îmi dă târcoale, spuse Nicolas.

— Şi mie la fel, zise Tony prinzând-o pe Christine de braţ şi zicându-i: Tu cum stai la capitolul ăsta?

— La fel de bine ca tine.

— Atunci, o să-ţi dau o mie de lire să văd dacă dublezi suma.

— Eşti un înger, zise Christine. Să dai dovadă de atâta mărinimie faţă de iubita ta!

Tony o ciupi pe Christine de fund, iar Nicolas, simţind că Laurel era stânjenită din cauza acestei situaţii, o luă de mână şi se îndepărtară.

— Într-o bună zi, cineva o s-o înece pe fata asta! mormăi el.

— Probabil că eu am să fiu acea persoană, glumi Laurel, mai fericită decât fusese vreodată.

La amiază, ancorară în port chiar lângă un alt iaht care, spre marea satisfacţie a lui Tony, avea câţiva metri mai puţin decât al lui. El şi Christine împreună cu Enrico şi Mara hotărâră să-şi petreacă ziua la ţărm. Nicolas îi anunţă că el şi Laurel rămân la bord.

— Atunci, o să ne întâlnim la cină, spuse Tony îndepărtându-se împreună cu Christine.

Pentru Laurel, ziua aceea fu cum nu se poate mai frumoasă. Erau numai ei doi. Se duseră şi făcură o baie în mare, după care se întoarseră şi se întinseră la soare, ascultând muzică de Ceaikovski la radio Monte Carlo.

— Eşti o fată uimitoare, îi zise el la sfârşitul uverturii Romeo şi Julieta. Pari atât de firavă, încât ai crede că următoarea adiere de vânt te va doborî, dar înoţi ca un peşte şi mănânci ca un cal.

— Mă simt copleşită de atâtea vorbe frumoase, zise ea zâmbind.

— Fără a mai pune la socoteală faptul că eşti foarte frumoasă, continuă el, în pofida cremei de protecţie pe care ai folosit-o pentru faţă sau a părului ud.

— Ştiu că n-arăt prea grozav, dar nu-mi pasă.

— Nu-ţi pasă pentru că ştii foarte bine că nu arăţi rău deloc. Te superi dacă fac asta? o întrebă el prinzându-i mâna şi aplecându-se să i-o sărute.

Laurel îşi scutură capul, ca pentru a spune că „nu” şi se simţi cuprinsă de fiori când acesta îi sărută

mâna.

— De cât timp ai nevoie ca să te îmbraci?

— Cum vrei să fiu îmbrăcată?

— Suficient de bine ca să te invit la cină.

— Am nevoie de o jumătate de oră.

— Hai să fie cincisprezece minute!

Zâmbind, se duse în cabina ei şi-şi scoase din dulap o rochie înfloratã. Apoi, îşi prinse părul într-o coadă. îşi dădu cu puţin ruj de buze şi aplică puţin rimel pe gene, după care se grăbi să iasă afară. Nicolas o aştepta deja pe chei. Arăta foarte bine, îmbrăcat cu o pereche de blugi şi un tricou.

Când ajunseră la ţărm, el deschise portiera unei maşini şi-i spuse:

— Prin amabilitatea domnului Minelli, maşina e a noastră pentru restul zilei.

— Are câte o maşină în fiecare port? întrebă ea.

— Tot aşa cum are câte o iubită, râse Nicolas. Te rog, nu mă privi atât de acuzator, deoarece eu nu sunt Tony Minelli. Sper că nu vei uita asta.

Laurel încuviinţă dând din cap şi, neştiind ce să spună, se arătă preocupată de felul în care arăta portiera. Maşina prinse viteză şi în curând ieşiră din

Monte Carlo pentru a urca în munţi.

— N-am mai fost niciodată în sudul Franţei, spuse ea. Şi nici în străinătate.

— Înseamnă că ai ce să vezi. Lumea te aşteaptă. Mi-ar plăcea să-ţi fiu călăuză. Ar fi distractiv. Te-aş putea învăţa o mulţime de lucruri. Crezi că ai fi o elevă bună?

— Numai dacă-mi place profesorul.

— Ţi-ar plăcea dacă aş fi eu acela?

— Facem un tur cu maşina, nu suntem într-o expediţie de agăţat.

Nicolas râse şi se concentra asupra drumului.

— Unde mergem? întrebă ea.

— La Saint Paul de Vence. E o colonie a artiştilor. Chiar dacă nu e momentul cel mai potrivit pentru a o vedea, tot merită o vizită. Există acolo şi un restaurant căruia i se spune „Colombe d'Or".

— „Porumbelul de aur", sopţi ea.

— În această perioadă a anului, se aseamănă mai degrabă cu un păun. Am încercat să fac rezervare pentru o masă, dar linia era ocupată. Sper să avem noroc şi să găsim o masă liberă.

— Mi-e indiferent unde mâncăm, spuse ea

gândindu-se că atâta vreme cât Nicolas era lângă ea, restul nu mai conta.

Oare cum ar fi reacţionat dacă ar fi rostit cu voce tare aceste cuvinte? îi aruncă o privire şi roşi, deoarece văzu că şi el o examinează.

— La naiba cu restaurantul ăsta, strigă el. Mă bucur pur şi simplu să fiu împreună cu tine.

Cuvintele lui erau parcă ecoul propriilor gânduri. Se întrebă dacă ghicise ce-i trecea prin minte. Scoase un oftat de mulţumire şi se lăsă pe spate.

Ajunseră la St. Paul pe la ora două şi parcară maşina în spatele unor ziduri vechi. În faţa ochilor, o întindere nesfârşită de flori şi verdeaţă desprinse parcă dintr-un tablou provensal.

— Ce mult mi-aş dori să pot picta, suspină ea.

— Toată lumea poate.

— Da, dar nu toată lumea e bună.

— Să înţeleg că faci parte din acea categorie de oameni care nu se apucă de ceva decât dacă-l fac perfect?

— N-aş zice. Dar cred că tu te încadrezi de minune în această categorie.

— Aşa e, zise el râzând.

— Ce hobbyuri ai? îl întrebă ea, în dorinţa de a şti cât mai multe despre el.

— Am fost prea ocupat pentru a avea timp liber. M-am consacrat întru totul companiei.

— Când a murit tatăl tău?

— Acum cinci ani. Era deja bolnav de ceva timp, iar eu am fost nevoit să mă ocup de afaceri chiar de la ieşirea de pe băncile facultăţii.

— Ce mult mi-aş fi dorit să fi mers la facultate, oftă Laurel.

— De ce n-ai făcut-o?

— Nu-mi închipuiam că pot trăi dintr-o alocaţie de student. Acum regret decizia pe care am luat-o.

— Întoarce-te! O să-ţi dau eu bani.

— Am fost învăţată să nu accept niciodată bani de la un străin, zise ea scuturând din cap.

— Atunci, dă-mi voie să fiu prietenul tău. N-am niciun gând ascuns, se grăbi el să adauge, ca şi cum i-ar fi fost teamă că îi va interpreta greşit cuvintele.

— Sunt sigură de asta, dar răspunsul e tot „nu”. O să mă instruiesc frecventând biblioteca publică.

— Iată un lucru care nu-mi place deloc: să mă folosesc de cărţi care nu sunt ale mele.

Remarca aceasta îi arătă cât de diferită fusese educaţia lor. Oricât de mult i-ar fi vorbit despre dificultăţile financiare pe care le avea, ei tot i s-ar fi părut o avere puţinul pe care-l avea el.

— Aproape am ajuns, spuse Nicolas când trecură pragul unei case construite în stil rustic. Pătrunseră într-un salon ai cărui pereţi erau acoperiţi cu picturi impresioniste. În timp ce Nicolas se duse să găsească o masă, Laurel se uită cu atenţie la tablouri şi-şi dădu seama că nu erau copii, aşa cum crezuse iniţial, ci chiar originalele.

Nicolas se întoarse cu zâmbetul pe buze, ceea ce însemna că obţinuse ceea ce-şi dorise. Ieşiră afară, pe terasă, şi se aşezară la o masă de unde aveau o privelişte extraordinară asupra ţinutului.

— Cred că picturile făcute aici costă o avere, murmură ea în timp ce se aşezau.

— Patronul se pricepe foarte bine la afaceri, îi explică Nicolas. Un artist poate întotdeauna să-şi plătească nota de plată oferind un tablou.

— Dacă aş deveni proprietara atâtor tablouri, aş sfârşi prin a deveni restaurator şi n-aş mai face nimic altceva. Tu, nu?

— Sincer să fiu, nu ştiu cum aş suporta să stau tot timpul trândav, zise Nicolas. Cred că aş muri de plictiseală.

Luară meniul şi începură să-l studieze. Ei îi venea foarte greu să înţeleagă ce anume e scris în meniu. Simţi încă o dată cât de mare era diferenţa dintre ei, nu numai în ceea ce priveşte bunăstarea, ci şi educaţia.

— Alege tu şi pentru mine, spuse ea. Nu înţeleg franceza.

— Sunt absolut convins că înţelegi suficient de mult încât să-ţi alegi felurile de mâncare, zise el privind-o provocator. Dacă există vreun cuvânt pe care nu-l înţelegi, o să ţi-l traduc eu.

— Nesuferitule! îi aruncă Laurel.

Nicolas încuviinţă din cap, dar nu cedă. Laurel fu nevoită să aleagă. În cele din urmă optă pentru midii în vin alb şi carne de viţel

— Nu ai un sentiment de împlinire? o întrebă Nicolas în timp ce chelnerul se îndepărta, ducând comanda.

— O să-ţi răspund după ce am să mănânc. S-ar putea ca alegerea mea să fie îngrozitoare.

— Tot ce se serveşte aici e grozav, zise el.

Peste o oră, Laurel îi dădu cu satisfacţie dreptate.

— Ce bine că această vacanţă nu durează decât o lună. Altminteri, ar fi trebuit să ţin regim. Cred că tu n-ai de ce să-ţi faci probleme, adăugă ea după ce-i aruncă o scurtă privire.

— Grija e cea care mă ajută să nu pun un gram pe mine.

— Dar eşti întotdeauna atât de calm şi de stăpân pe tine.

— Mă prefac, pentru a-i păcăli pe ceilalţi competitori şi pe clienţi.

— Tony ştie cât de multă nevoie ai de acest contract? prinse ea ocazia să-l întrebe.

— Ştie că ţin foarte mult să-l obţin, dar nu ştie că supravieţuirea companiei mele depinde de acest contract.

— E chiar atât de dificilă situaţia?

Nicolas încuviinţă.

— Eu personal n-o să am probleme, deoarece am bani puşi deoparte, dar uzinele vor trebui închise.

— Şi n-ar fi mai bine aşa? E atât de greu să fie

ţinute pe picioare…

— Nu, spuse el cu vehemenţă. Suntem constructori de ambarcaţiuni de trei sute de ani şi n-am de gând să renunţ acum. Am cheltuit o mulţime de bani cu modernizarea uzinelor. Dacă nu pot obţine acest contract, o să mă simt îngrozitor. Aici nu e vorba de ambiţie sau de dorinţa de a mai face avere. E vorba de continuarea unei tradiţii de familie. Majoritatea angajaţilor noştri ne sunt fideli de-o viaţă, tot aşa cum au fost părinţii şi bunicii lor. Mă simt dator faţă de ei şi de aceea continui să lupt, chiar dacă ar fi să mor în timpul acesta.

Masca pe care Nicolas o purtase în ultima săptămână căzuse. Trebuia să admită că bărbatul pe care-l avea în faţă era unul care-şi lua în serios responsabilităţile. Până acum, nu-şi dăduse seama cât de importantă era compania pentru el şi de ce acceptase invitaţia lui Tony.

— Cum ai să reacţionezi dacă Tony te invită şi anul viitor într-o croazieră? O să fii din nou obligat să accepţi?

— Numai dacă acceptă să-mi aduc iubita cu mine.

Laurel se grăbi să-şi întoarcă privirea, deoarece simţea că acest răspuns i se adresează în mod direct.

După-masă, se plimbară pe străzile înguste pline cu tot felul de magazinase. Acestea erau împânzite cu tablouri realizate în stil impresionist, fovist sau cubist. Chiar dacă pictorii nu făcuseră risipă de culoare, pânzele nu erau valoroase.

Fu bucuroasă când ajunseră la maşină. Străbătură o bucată de drum, după care se opriră şi se urcară pe un deal. Nicolas o luă de mână şi aproape o trase după el pentru a urca o pantă. Ajunseră într-un loc plin cu sculpturi moderne uimitoare.

— Aceasta e Fundaţia Maeght, îi explică el. Se fac tot felul de expoziţii de artă, de-a dreptul extraordinare. Acum, de exemplu, este expoziţia lui Nicolas de Staël.

— Alt Nicolas! exclamă ea.

— Un artist original. S-a sinucis pentru că şi-a dat seama că talentul îl părăseşte.

— Ai putea vreodată să recurgi la un asemenea gest?

— Niciodată. E soluţia unui laş.

— Eu cred, dimpotrivă, că ai nevoie de mult curaj

pentru a săvârşi un asemenea act.

Nicolas o privi uimit.

— Şi mai eşti şi fiică de preot. Ce-ar spune tatăl tău dacă te-ar auzi?

— E adevărat că n-am pomenit niciodată de aşa ceva, dar nu cred că s-ar supăra.

Nicolas clătină din cap.

— Şi eu care credeam că încep să te înţeleg! Am descoperit o nouă faţetă a caracterului tău. Eşti o fată foarte ciudată şi cred că nu m-aş sătura niciodată să te cunosc.

Cuvintele acestea prevesteau un viitor împreună, ceea ce îi dădea o stare extraordinară. Fiindu-i teamă că s-ar putea trăda într-un fel sau altul, se grăbi să intre în muzeu.

Picturile expuse aici îţi dădeau o stare de linişte, de pace. Oricât de vibrante ar fi fost culorile din tablouri, impresia pe care ţi-o dădeau era aceea de calm de după furtună. Stând în faţa unui tablou care avea în mijloc o corabie cenuşie aflată pe o mare albastră şi ceţoasă, Laurel fu uimită de uriaşul talent al pictorului care reuşise să redea într-un mod magistral lupta cu urgiile naturii. Intensitatea pe care

ţi-o sugera tabloul îi amintea de bărbatul care stătea în spatele ei. Pictorul acestei pânze ar fi avut multe în comun cu acest bărbat. Dar oare îl cunoştea cu adevărat pe Nicolas Ponti? Erau oare suficiente câteva zile pentru a înţelege un om cu un caracter atât de complex? O viaţă nu i-ar ajunge să-l înţeleagă.

— De ce suspini?

— Mă gândeam că eşti o adevărată enigmă.

— Pe care trebuie s-o dezlegăm în timpul care ne-a mai rămas de petrecut în această croazieră. Cred că e timp berechet ca să dezlegi misterul sfinxului.

— Sfinxul era femeie, i-o întoarse ea. Sper că nu acesta e secretul tău.

— Vrei să-ţi demonstrez că nu e aşa? o întrebă el cu o sclipire în priviri.

— Îmi ajunge cuvântul tău, se grăbi ea să spună, iar el râse.

Când se întoarseră la Monte Carlo era întuneric, iar Laurel şi-ar fi dorit să petreacă restul serii doar ei doi, fără Tony şi ceilalţi. Dar nu îndrăzni să-i facă această sugestie, aşa încât când ajunseră la bordul Miramar-ului se duse repede la ea în cabină, să se schimbe.

Tocmai termina această operaţiune când sună telefonul. Ridică receptorul şi auzi vocea lui Nicolas.

— Mă duc să mă uit la lună. Vin să te iau?

— Cam lung drumul ăsta! zise ea.

— Stai liniştită! Nu mă deranjează efortul.

Zicând acestea, puse imediat telefonul în furcă. Nici nu apucă bine Laurel să-şi arunce privirea în oglindă, că şi auzi o bătaie scurtă în uşă. Nicolas păşi încet înăuntru.

— Eşti la fel de ordonată pe cât eşti de frumoasă, constată el, rotindu-şi privirea. Mă aşteptam să văd o mulţime de accesorii feminine pe jos. Nu-i cazul tău.

— Se pare că ştii o mulţime de lucruri despre femei, spuse ea acuzator.

— Am o soră foarte dezordonată! îi explică el.

Zâmbi, iar asta îl făcu să pară mult mai tânăr. Era uimitor ce efect avea asupra înfăţişării sale schimbarea de dispoziţie. Prima dată când îl văzuse credea că se apropie de patruzeci de ani. Dar acum, după ce aflase că nu are decât treizeci şi doi, îşi spuse că părea mult mai tânăr.

Curând, ieşiră afară. Cerul era acoperit de nori. Nici urmă de stele.

— Nu se vede luna, zise ea. M-ai adus aici sub un pretext fals. Nici stele nu sunt.

— Dar sunt în ochii tăi.

— Ce scriitor grozav ar fi ieşit din tine, spuse ea zâmbind.

— Lângă tine mă simt ca un poet, zise el prinzându-i mâna, dar dându-i imediat drumul când îi văzu pe Enrico şi pe Mara apropiindu-se de ei.

Laurel de-abia reuşi să-şi ascundă zâmbetul. Dacă ea şi Nicolas s-ar fi prefăcut că sunt prieteni, nu i-ar fi dat drumul la mână. Era posibil ca prezenţa lui Enrico să-l facă să arate şi mai vădit această prietenie. Dar cum ea era adevărată, reală, lui Nicolas nu-i cădea bine să fie văzut făcând un gest de afecţiune. Chiar dacă înfăţişarea lui te putea face să crezi că e un străin, comportamentul arăta că era un adevărat englez.

Întunericul se risipi în clipa când oraşul Monte Carlo fu împânzit cu lumini. Nu peste mult timp veniră şi Tony şi Christine. Plecară cu toţii la Hotel de Paris.

Laurel avea impresia că trăieşte într-un basm. Terasa hotelului era plină cu flori şi cu mese. Fură imediat conduşi la una dintre ele.

Ca de fiecare dată, meniul era delicios şi de foarte bună calitate. Acest aspect îi întări senzaţia că trăieşte într-un vis.

Numai prezenţa lui Nicolas îi amintea că e chiar realitate. Dar oare era aceasta cu adevărat realitatea? ţi alungă acest gând din minte, ferm hotărâtă ca acesta să nu-i strice seara, nici vacanţa. Va trăi de pe o zi pe alta, acceptând neprevăzutul care putea interveni în orice moment.

După ce serviră cina, merseră la cazinou. N-avea niciun chef să stea într-o încăpere în care era atât de multă lume, dar se abţinu să facă vreo remarcă. Se a [ezară la o masă cu ruletă, dar ea refuză să joace.

— Ştii cum se nume [te jocul ăsta? o întrebă Nicolas.

— Habar n-am.

— Se nume [te cale ferată, zise el de-abia ascunzându-ţi un zâmbet. E considerat mai cavaleresc decât ruleta, dar de două ori mai devastator dacă n-ai noroc.

Spunând acestea! ţi luă cărţile de pe o tavă de lemn ţi parie.

Laurel îl examină în timp ce juca. Faţa lui

rămânea la fel de inexpresivă, fie că avea, fie că nu avea noroc la cărţi. Nu se putea spune acela ţi lucru despre Enrico şi Tony, care tot bombăneau ceva în italiană. Şi Mara juca, iar faţa ei se schimonosea din pricina concentrării asupra jocului. Christine se dusese la o altă masă pentru a juca la ruletă. Laurel se întrebă dacă-i va simţi cineva lipsa în caz că ar ieşi afară să respire aer proaspăt. Schiţă un gest ca şi cum ar fi vrut să se ridice, dar Nicolas se uită imediat la ea.

— Te-ai plictisit? o întrebă el pe un ton liniştit.

Nedorind să-i strice buna dispoziţie, clătină din cap şi se aşează din nou pe scaun.

Jocul continuă. Atmosfera era tot mai încinsă. Fumul de ţigară devenea tot mai dens. La un moment dat, o femeie se apropie şi se aşează pe un scaun, chiar în faţa lui Nicolas. Laurel îl simţi cum îşi ţine răsuflarea şi-l văzu că se înroşeşte la faţă. Cu toate acestea, îşi întoarse din nou privirea spre cărţi. Dar mâinile îi tremurau. Era evident că pe Nicolas îl deranja prezenţa acestei persoane.

Oare cine era? Probabil o cunoştinţă. O femeie care se apropia de cincizeci de ani şi care părea că ţine o dietă foarte severă pentru a avea o siluetă

zveltă. Dincolo de asta, era o femeie frumoasă. Avea nişte imenşi ochi albaştri.

Femeia intră şi ea în joc. Pierdu de două ori, dar pe faţa ei nu se putea citi decât dispreţul.

Laurel era plictisită la culme şi se gândea tot mai mult să iasă afară la plimbare, când jocul se sfârşi brusc.

— Nicolas, dragul meu! Ce surpriză să te văd! zise ea, trădând un accent foarte greu de plasat. Mama ta mi-a spus că eşti plecat într-o croazieră, dar nu m-am gândit că împreună cu domnul Minelli.

— Îmbin afacerile cu plăcerea, îi replică Nicolas.

— Îmi imaginez! zise ea, privind-o scurt pe Laurel. Cât mai stai la bord? îl întrebă ea, fixându-l din nou cu privirea.

— Vreo două săptămâni, răspunse el.

— Eu şi cu Gillian o să fim la Dorchester la sfârşitul lunii, zise ea privind peste umărul lui. Uite-o că vine, adăugă ea zâmbind.

Relaţia dintre cele două femei era evidentă, deoarece tânăra era parcă o copie a celei mai în vârstă, neatinsă însă de ravagiile timpului. Avea aceleaşi trăsături ale feţei, însă spre deosebire de

mama ei, privirea ei nu exprima şiretenie, ci inocenţă.

— Ia uite, Gillian, cine e aici!

— Nicky! exclamă fata. Mă bucur nespus de mult să te văd! Eşti cazat tot la Hotel de Paris?

El clătină din cap, dar Laurel plecă imediat de acolo, deoarece simţea în mod inexplicabil că nu avea ce să mai caute acolo. Habar n-avea de simţămintele lui Nicolas pentru fată. În schimb, ale ei erau foarte străvezii. Nu se mai mira acum că-l văzuse reacţionând aşa la apariţia mamei fetei. Oare cine erau aceste două femei? Ce mult şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre viaţa lui. Deşi stătuseră atât de mult de vorbă, constată că nu ştia mare lucru despre el. Tot ce aflase era că dorea foarte mult să pună din nou compania pe picioare. Mai ştia şi câte ceva despre copilăria lui şi despre anii petrecuţi la universitate. Dar nu ştia absolut nimic despre viaţa lui afectivă, despre femeile care contau pentru el. Era sigur că avea ceva de ascuns.

Se duse la baie, prefăcându-se că-şi aranjează machiajul.

— Ai venit împreună cu Nicolas, nu-i aşa? auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse şi o privi pe femeie în ochi.

— Da, aşa e, confirmă ea.

Femeia se apropie de ea, îi întinse mâna şi spuse:

— Sunt Diana Vanek, se prezentă ea şi aşteptă un semn de recunoaştere din partea lui Laurel, dar cum acesta nu veni, femeia vorbi din nou. îmi dau seama că Nicolas nu ţi-a vorbit de Gillian.

— Nu, nu mi-a vorbit, spuse Laurel pe un ton potolit.

— Cred că e de înţeles, zise ea. Ar fi fost anapoda să aducă vorba despre propria logodnică într-una din croazierele lui Minelli.

Laurel auzi cuvintele, dar i se părea că femeia vorbeşte într-o limbă străină. Înţelegea fiecare cuvânt, dar nu reusea să le găsească vreun sens.

— Eşti surprinsă? continuă femeia. Atunci, poate n-ar fi trebuit să vorbesc.

— De ce nu? se auzi vocea lui Laurel. Sunt încântată să-i cunosc pe prietenii lui Nicolas.

Vru să plece, dar picioarele i se înmuiaseră, aşa încât fu nevoită să se aşeze din nou în faţa oglinzii, bucuroasă că machiajul îi ascunde paloarea feţei.

— Îl cunoşti pe Nicolas dinainte? o întrebă

doamna Vanek.

— Nu.

— Ah!

Exclamaţia aceasta spunea mai mult decât oricare alt cuvânt. În clipa aceea, Laurel [i-ar fi dorit foarte mult să poată da timpul înapoi ţi să fie din nou fata inocentă care acceptase invitaţia lui Christine, în urmă cu zece zile.

— Te simţi bine? o întrebă femeia. E [ti foarte tăcută.

— Mă doare capul din cauza căldurii, minţi Laurel.

— Cum se înţelege Nicolas cu domnul Minelli? Sau nu [tii?

— Se pare că se înţeleg bine. Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să se înţeleagă?

— De fapt, mă refeream la contract. Dar poate că nu eşti la curent cu asta.

— Ba da, începu Laurel, dar se opri brusc, nedorind să pară indiscretă.

— N-ai de ce să fii atât de secretoasă, zise femeia râzând. Ştiu totul despre acest contract. E principalul motiv pentru care Nicolas a mers în această croazieră.

Ar fi grozav dacă l-ar obţine, adăugă ea în timp ce-şi pudra nasul. După aceea, poate se va linişti în sfârşit şi va duce o viaţă normală. În ultimii doi ani a muncit ca un apucat, tot încercând să-şi pună compania pe picioare. S-a comportat prosteşte. Dacă mi-ar fi acceptat ajutorul, n-ar mai fi fost nevoit să facă toate astea.

— Ajutorul dumneavoastră? nu se putu stăpâni Laurel s-o întrebe.

— Vreau să zic, ajutorul companiei mele.

Abia atunci Laurel îşi dădu seama de ce femeia se aşteptase să-i recunoască numele. Compania ei se numea Vanek Shipping Line.

Văzând expresia întipărită pe faţa lui Laurel, doamna Vanek zâmbi.

— Presupun că dacă Nicolas n-ar fi fost îndrăgostit de Gillian, mi-ar fi acceptat mult mai uşor ajutorul. Dar fiind genul de bărbat foarte mândru, a crezut de cuviinţă că e mai bine să-şi rezolve singur problemele, pentru ca nu cumva să cred că stă cu Gillian numai pentru că e fiica mea. Fireşte că nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap aşa ceva: pur şi simplu o adoră.

Laurel încercă să nu mai asculte ce i se spunea, dar simţea cum o cuprinde disperarea. Nicolas era logodit cu Gillian Vanek şi de aceea îşi dorea cu atâta ardoare să-şi transforme compania într-una de succes. Laurel se strădui să rămână calmă, deşi totul i se părea de necrezut. Cu toate acestea, totul se lega. Nu mai era nicio mirare de ce Nicolas făcuse feţe-feţe la apariţia doamnei Vanek. Nu avea cum altfel să reacţioneze decât în felul acesta. Oare ce putea fi mai rău decât s-o întâlneşti pe viitoarea soacră când ai ieşit în oraş cu altă femeie? O femeie cu care ai fost în croazieră pe vasul lui Minelli. O fată adusă de Tony Minelli. Fruntea i se umplu de sudoare şi se şterse cu o mână tremurând.

— Ţi-e rău, spuse doamna Vanek îngrijorată. Stai jos! Mă duc să-ţi aduc nişte coniac.

— N-am nevoie de nimic, şopti Laurel. Aş vrea să rămân singură.

Închise ochii şi-i ţinu aşa până când auzi uşa închizându-se. Simţea că întreaga ei lume se prăbuşise. Deşi nimic nu se schimbase în înfăţişarea ei, ştia că nu va mai fi niciodată aceeaşi.

Întregul ei univers se prăbuşise, iar speranţele i se năruiseră. Capitolul 6

Laurel nu putuse niciodată să joace, să se prefacă. De nenumărate ori în timpul copilăriei, mama ei spusese: „Poţi să spui întotdeauna ce gândeşte Laurel, privindu-i faţa”.

Dar în seara aceea mama ei n-ar mai fi putut spune acelaşi lucru, se gândi Laurel cu un zâmbet trist pe faţă. Deşi nu-şi dădea prea bine seama ce spunea şi ce făcea, probabil că se comporta normal de vreme ce nimeni nu observase diferenţa. Nicolas, mai liniştit decât de obicei, părea că se bucură de conversaţie.

Întoarcerea pe Miramar îi dădu o stare de bine. Putea, în sfârşit, să se ducă la ea în cabină şi să nu se mai prefacă. Dar nici aici nu se mai simţea la adăpost. Numai întoarcerea la ţărm ar fi ajutat-o să-şi regăsească liniştea. îşi va face bagajul în timp ce ceilalţi vor dormi. Nu avea bani, deoarece Christine îi spusese că n-are nevoie de aşa ceva. Din fericire, avea biletul de avion. O să găsească ea o solu] le pentru a ajunge la aeroport, iar acolo va aştepta primul zbor spre Londra. Era un sfârşit cum nu se poate mai nefericit al aventurii ei, dar nu putea să-l învinovă] ea

scă pentru atitudine. Venise în această croazieră de bunăvoie, sau poate ar fi mai bine să spună „ca o prostu] a”. El o ajutase, în aceeaşi măsură cât îl ajutase şi ea pe el, să iasă dintr-o situaţie neplăcută şi foarte grea. Nu avea cum să-l învinovăţească de faptul că o găsise atrăgătoare. Ar fi o prostie să nu admită că înfăţişarea era unul dintre elementele ei forte. Nu devenise pe deplin conştientă de această putere decât în ultimele săptămâni. Dar, ca o ironie a sorţii, această descoperire nu-i adusese numai plăcere, ci şi multă durere. Era cea mai mare suferinţă prin care trecea de la moartea părinţilor ei.

— Ce-aţi zice să bem ceva? propuse Tony.

— Eu nu vreau, zise Enrico, prinzând-o pe Mara de mână.

— Nici eu, se grăbi să precizeze Christine. Sunt epuizată.

— Atunci… nu mai rămâi decât tu şi Laurel, i se adresă el lui Nicolas.

— Eu sunt prea obosită, zise Laurel pe un ton potolit.

— Nicolas, trebuie să-ţi fie milă de mine, i se adresă Tony. De altfel, a sosit vremea să discutăm şi

despre afaceri, nu-i aşa?

— Îţi stau oricând la dispoziţie, zise Nicolas pe un ton lejer.

— Păi… atunci, vino cu contractul la mine în cabină ca să stăm de vorbă pe îndelete. Cine ştie? Poate am să-l şi semnez, adăugă el examinându-şi ceasul. E treisprezece august, ora unu. Treisprezece este numărul meu norocos. Da, adu şi contractul cu tine!

Spunând acestea, se îndepărtă. Nicolas o trase pe Laurel într-o parte şi-i spuse:

— Pare a fi ziua cea mare, zise el pe un ton care nu reuşea să-i ascundă entuziasmul şi emoţia.

— Sper ca lucrurile să fie aşa, se trezi ea spunând şi dădu să plece, dar el o prinse de mână şi o întrebă:

— Te simţi bine, Laurel? Ai fost foarte tăcută.

— Mă doare capul.

— Eşti sigură că numai de asta e vorba? o întrebă el, cercetând-o cu privirea, dar nevăzând nicio schimbare pe faţa ei, adăugă: Du-te şi culcă-te, draga mea. Ne vedem mâine, dimineaţă.

Laurel se duse la ea în cabină. Se gândi că, atâta

vreme cât cei doi vor sta de vorbă, ea nu va putea pleca deoarece ar fi văzută. Iar dincolo de asta, pe punte se afla întotdeauna o santinelă care să stea de gardă pentru a vedea dacă încearcă cineva să vină la bord. Sau dacă încearcă să părăsească vasul, se gândi ea, înfiorată. Va fi nevoită să aştepte până ce întâlnirea se va sfârşi, iar Tony se va culca. Atunci, se va preface că vrea să se plimbe. Nimeni nu va îndrăzni să-l trezească pe Tony pentru a-l întreba dacă poate pleca. Dar între timp, va trebui să se îmbrace cu hainele cele mai închise la culoare pe care le avea.

Stătea în faţa dulapului cu haine când auzi un zgomot. Vasul se pusese în mişcare. Părăseau portul. Laurel scoase un strigăt îngrozit. Dădu buzna afară, fără a se mai gândi la consecinţe. Pe punte era un marinar care se uita la ea curios. Nu-i sesiză prezenţa decât în clipa când dădu nas în nas cu el.

— Nu ştiam că plecăm din port, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Din fericire, bărbatul o înţelese şi-i răspunse în engleză.

— O să ne oprim curând, domnişoară. Domnul Minelli a vrut să ne îndepărtăm puţin de celelalte

vase.

— Vreau să ajung la ţărm, spuse Laurel.

— Nu se poate acum. Aşteptaţi până mâine.

— N-am cum. Nu mă poate duce nimeni la ţărm?

— Vorbiţi cu domnul Minelli. Dacă dă ordin, vă duc imediat cu barca.

— Nu pot să-i spun domnului Minelli. Nu trebuie să ştie nimeni că părăsesc vaporul.

— Dacă nu primesc ordin de la domnul Minelli, n-am cum să vă duc.

— Dar nu mai pot rămâne, zise ea de-abia mai ţinându-se pe picioare. Te rog... O să plătesc. Am câteva lire... Ţi le dau pe toate.

— Dacă-mi daţi o sută de lire sterline, vă duc la ţărm. Altfel, nu.

Văzând-o atât de uimită, se grăbi să adauge:

— Dacă află domnul Minelli că am făcut a [a ceva, îmi pierd locul de muncă.

— Dar n-am atâţia bani, se tângui Laurel. Chiar nu există altcineva care s-o facă pentru mai puţini bani? Te rog, se rugă ea. E foarte important!

Marinarul îi întoarse spatele. Ştiind că n-are niciun rost să mai insiste, se duse \napoi la ea în

cabină.

I şi numără banii ţi constată că n-are nici măcar a zecea parte din ceea ce-i ceruse marinarul. Intră în panică. Îi era cu neputinţă să mai rămână la bord fără a-i ceda lui Nicolas. Şi era hotărâtă să n-o facă. Nu trebuia să afle că fusese atât de prostuţă \încât se îndrăgostise de el. La fel cum nu trebuia să afle că sperase într-un viitor împreună, după întoarcerea în Anglia. Obrajii i se umplură de lacrimi. I ţi prinse faţa în palme. Nu-ţi dădu seama cât timp stătu a [a, dar la un moment dat constată că motorul se oprise. I ţi [terse ochii ţi se duse să privească pe hublou. Vasul era foarte departe de ţărm. Mult prea departe încât să poată străbate distanţa înot. Deznădăjduită, începu să se dezbrace. Dar ce rost avea să se schimbe, dacă oricum nu va putea dormi? încercând să-ţi dea seama ce-ar putea face în timpul ăsta, se gândi că o carte era cea mai bună soluţie. Examină cu atenţie încăperea, încercând să depisteze vreo carte.

Mai multe reviste erau vârâte într-un colţ, dar îşi dădu seama că erau pline de poze, aşa încât le-ar fi terminat imediat. Oare unde pusese romanul poliţist pe care începuse să-l citească în acea dimineaţă?

începu să-l caute, dar se opri brusc, amintindu-şi că Nicolas îl luase din mâna ei când venise s-o ia la masă. Probabil că-l dusese din greşeală în cabina lui. Suspină şi se învârti prin cameră. În cele din urmă, se gândi că, de vreme ce oricum Nicolas nu se întorsese în cabină, putea foarte bine să se ducă să-şi recupereze cartea.

Nemaistând pe gânduri, se strecură în cabina lui Nicolas. Căută pe bâjbâite cartea. La lumina lămpii, zări un carneţel, iar lângă el un portofel cu nişte bani. Erau cel puţin o sută de lire sterline. Exact banii de care avea nevoie pentru a-şi recăpăta libertatea. Dacă banii ar fi ai ei, ar putea părăsi imediat iahtul şi ar scăpa în acest fel de Nicolas. Dar nu putea să ia ceva ce nu-i aparţinea.

Dar putea să-i împrumute!

Putea să-i împrumute şi să-i înapoieze când va ajunge la Londra. I se făcu ruşine de aceste gânduri, dar cum auzi zgomote în depărtare, trebui să se hotărască. La urma urmei, n-avea nicio importanţă dacă lua numai o sută de lire sterline sau o sută cincizeci.

Strânse banii la piept şi se grăbi să se întoarcă la

ea în cabină. Abia aici se gândi la enormitatea gestului pe care-l făcuse. Pentru prima dată în viaţa ei, îşi dori să bea o tărie.

Începu să se dezbrace pentru a se schimba. Va trebui să-i scrie un bilet lui Nicolas, pentru a-i spune de ce a recurs la acest gest şi că-i va restitui banii imediat ce va ajunge la Londra. Se duse la masa de scris, dar ajunse la concluzia că ar fi bine ca mai întâi să-l găsească pe marinar şi să-i spună că vrea s-o ducă la ţărm.

Îl găsi cu mare greutate, se duse la el ca la ultima salvare şi-i spuse şoptit:

— Am banii. Mă duci acum la ţărm?

Cum îl văzu că şovăie, se grăbi să adauge:

— Doar mi-ai promis. Drumul dus-întors nu-ţi ia mai mult de o oră. Nimeni nu va afla.

— Prea bine! Dar trebuie mai întâi, să pregătesc barca. Aşteptaţi în cabină. O să vin să vă spun când sunt gata.

Când ajunse în cabină, îşi luă paşaportul şi se încălţă cu nişte cizme practice. Nedorind să-i dea banii marinarului decât în clipa când va ajunge la ţărm, îi ascunse în fundul genţii şi-i acoperi cu o

batistă şi alte lucruri. Nu-i mai rămânea decât să-i scrie lui Nicolas. Luă pixul în mână şi când dădu să înceapă, cineva trânti uşa de perete. În prag se ivi silueta lui Nicolas. Acesta avea ochii injectaţi, ieşiţi parcă din orbite. îi străluceau atât de puternic, ca şi cum ar fi fost o arătare din altă lume. Se uită ţintă la ea o bună bucată de timp, apoi îşi plimbă privirea asupra genţii pe care o ţinea în mână.

— Unde crezi că te duci? o întrebă el.

— Plec.

— Mi s-a spus.

— Cine ţi-a spus?

— Marinarul. Credea că de-abia aşteptam să aflu.

— N-avea niciun drept să-ţi spună! exclamă ea.

— N-a crezut că avea dreptul să tacă, zise el trântind uşa şi barându-i drumul.

— Lasă-mă, te rog, să plec, îl imploră ea.

— De ce vrei să pleci? Credeam că vrei să stai pe toată durata croazierei, că suntem prieteni. Prieteni, repetă el cu sarcasm. Oricum, voiam să trec din nou pe la tine. Nu, nu pentru ce crezi tu, se grăbi el să precizeze cu amărăciune în glas, văzându-i privirea îngrozită. Doream să-ţi spun că Tony a semnat

contractul.

— E grozav! exclamă ea cu sinceritate. Nici nu ştii cât mă bucur pentru tine.

— De asta mi-ai furat banii? o întrebă el direct. Ai crezut că sunt suficient de bogat de-acum şi n-o să le simt lipsa?

— Ce… ce bani? îngăimă ea.

— Ştii foarte bine ce bani! Am avut multe suspiciuni cu privire la tine, dar n-aş fi crezut pentru nimic în lume că eşti o hoaţă.

— Nu sunt.

— Atunci, de ce mi-ai furat banii? N-are niciun rost să negi. Marinarul te-a văzut furându-i. Te-a văzut intrând la mine în cabină şi te-a urmărit prin hublou. Nu eşti decât o hoaţă ordinară, zise el scuturând-o de umeri.

— Nu sunt hoaţă! Am luat banii pentru că…

— Aşadar, recunoşti?

— Sigur că da, admise ea, încercând să scape din strânsoarea lui, dar el nu-i dădea drumul. Era singurul mod prin care puteam să ajung la ţărm. Marinarul a refuzat s-o facă dacă nu-l plătesc.

— Minţi!

— Ba nu. E adevărul gol-goluţ. Mi-a spus că vrea o sută de lire sterline. Poţi să-l întrebi chiar tu.

— Mi-a spus deja, urlă Nicolas. L-ai rugat să te ducă la ţărm şi a fost de acord. Te aştepta pe punte. Aşa te-a văzut intrând în cabina mea.

— Minte! strigă ea. Mi-a cerut o sută de lire sterline. Din această cauză ţi-am luat banii. Trebuia să plec. Nu puteam să mai rămân.

— De ce nu? Ce te-a făcut să-ţi schimbi hotărârea? Prezenţa mea ţi-a devenit brusc insuportabilă, sau n-ai putut rezista ispitei de a fura nişte bani?

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni ea. Chiar crezi că o să-mi distrug numele pentru câţiva bănuţi?

— Ai fi în stare să te distrugi pentru o simplă rochie. N-are niciun rost să te mai prefaci. Singura diferenţă între tine şi Christine e că ea măcar nu face pe ingenua. Eşti o mincinoasă şi o hoaţă. Ai vrut să te distrezi fără a da nimic în schimb. M-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Ce altceva mai plănuiai? Să mă duci cu zăhărelul până la sfârşitul croazierei, iar apoi să vezi ce reuşeşti să mai scoţi de la mine? Sau poate

ţi-ai dat brusc seama că nu merit atâta efort şi că e mai bine să iei ce se poate de la mine şi s-o ştergi fără urmă?

— Te înşeli! strigă ea. Nu înţelegi.

El îi dădu drumul cu atâta violenţă, încât se lovi de pat. În cădere, geanta îi căzu, iar banii se împrăştiară pe jos.

— Mă înşel, zici? îi aruncă el banii în faţă. Ia-i, Laurel. Îi meriţi pentru performanţa din această săptămână.

— Aveam nevoie de ei ca să-i dau marinarului, zise ea suspinând. Voiam să-ţi scriu un bilet… Îi luam cu împrumut. Trebuie să mă crezi!

Se năpusti asupra lui şi-l lovi cu pumnii. Îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală. Nicolas era nu numai furios, ci şi beat. Încercă să scape din strânsoarea lui, dar nu reuşi.

— Nu cred nimic din ceea ce mi-ai spus, continuă el Eşti o hoaţă şi o proastă! Ai fi putut să obţii de la mine cu mult mai mult, dacă ai mai fi avut puţină răbdare.

— Nu mai vreau nimic de la tine, ţipă ea încercând să se elibereze din strânsoare.

— Nu încă. N-am terminat. De fapt, nici măcar n-am început.

— Dă-mi drumul, Nicolas! Eşti beat, zise ea printre suspine.

— Da, sărbătoream încheierea contractului cu Tony. Înţelegi, nu-i aşa, de ce am cerut şampanie?

— Sigur că da, înţeleg, spuse ea pe un ton liniştit. Dar încearcă şi tu să mă înţelegi pe mine. Nu voiam să-ţi fur banii, ci numai să-i împrumut.

— Minţi atât de frumos, o întrerupse el. Ca să fiu sincer, faci totul atât de frumos! Probabil că de-aia te-am pus pe un piedestal. Credeam că eşti atât de frumoasă şi de pură, încât mi-era teamă să te ating. Asta îţi arată cât de prost am fost, nu-i aşa? Dar acum nu mă mai poţi prosti. Părul acela bălai şi frumos ascunde o minte calculată. Atât de calculată, încât şi-a dat seama că nu mai are de ce să aştepte şi că trebuie să pună mâna pe orice, să fure.

— Nu-i adevărat! strigă ea. Ascultă-mă, Nicolas!

— Te-am ascultat destul, zise el strângând-o de mijloc. Ar fi trebuit să fac asta mai de mult, adăugă el în timp ce încerca s-o sărute.

Într-un gest disperat, Laurel întoarse capul, aşa

încât el nu-şi atinse scopul. îl auzea cum mormăie ca un animal şi i se făcu frică.

— Dă-mi drumul, zise ea încercând să scape, dar mişcându-se brusc, bluza i se desfăcu, iar sânii i se dezveliră.

— Nu pleci nicăieri, strigă el ca un sălbatic. Rămâi cu mine.

Spunând acestea, o lipi de el şi o sărută pătimaş. Încercă să scape, dar bărbatul se aplecase cu toată forţa asupra ei, aşa încât prăbuşirea era inevitabilă. Laurel începu să strige după ajutor.

— N-ai decât să continui să te lupţi, zise el. Predarea o să fie şi mai plăcută.

— Nu, îngăimă ea. Eşti beat. Nu ştii ce faci. O să regreţi!

— O să regret dacă n-o fac.

Spunând acestea, îşi înfipse mâinile în gâtul ei. Laurel se înfricoşa la gândul că furia l-ar putea determina s-o ucidă, fără ca măcar să-şi dea seama. îl privi rugător, dar ochii lui nu exprimau compasiune. Furia parcă îl orbise.

— Gura, mormăi el. Vreau să-mi dai gura.

Cum era aşezat deasupra ei, încercarea de a

scăpa era şi mai grea, dar Laurel era hotărâtă să lupte până la capăt. Deşi hainele i se rupseseră, găsi forţa de a se trage într-o parte în speranţa că va reuşi să ajungă la uşă, s-o deschidă şi să strige după ajutor. Dar el fu mai rapid. O prinse imediat din urmă şi o sili să se întoarcă.

— O, nu! N-ai s-o faci, zise el încercând s-o ducă înapoi în pat.

Laurel se împiedică de o măsuţă pe care se afla un vas. Se gândi că ar fi bine să ia vasul cu o mână şi să-l lovească pe Nicolas. Dar acesta îşi dădu imediat seama care-i era intenţia şi nu-i lăsă timpul necesar pentru a-şi duce intenţia la îndeplinire.

— Aşadar, vrei să joci tare? rosti el cu asprime, scuturând-o de umeri.

Furia din ochii lui o îngrozi de moarte. Se simţi ca o păpuşă trasă de sfori. Puterea o părăsi şi se prăbuşi. În cădere, se lovi cu capul de perete. Lovitura fu puternică, deoarece simţi imediat cum gâtul şi umărul îi sunt cuprinse de amorţeală.

— Laurel! strigă el, îndreptându-se glonţ spre ea.

Dar lupta pe care tocmai o avuseseră, precum şi alcoolul pe care-l consumase îl sleiseră de puteri, aşa

încât în clipa când ajunse lângă ea, căzu în genunchi.

Laurel se dădu la o parte din calea lui, luă vasul de pe măsuţă şi-l lovi în cap. De data aceasta, Nicolas se prăbuşi la podea. Laurel încercă să se ridice, dar i se făcu greaţă şi simţi că picioarele n-o mai ascultă. Parcă tot trupul îi paralizase. Poate vor muri amândoi, îi trecu ei prin minte în timp ce-şi lăsa capul jos, chiar lângă bărbatul de care se temea cel mai mult şi pe care-l iubise cel mai mult. Capitolul 1

Laurel îşi reveni încetul cu încetul în simţiri, dar abia când încercă să se mişte îşi dădu seama că avea mâna prinsă. Dar sub ce anume? Deschise ochii şi constată cu uimire cine era persoana care zăcea lângă ea. Oare ce căuta Nicolas aici şi de ce erau amândoi întinşi pe podea? Nici nu apucă bine să-şi pună toate aceste întrebări, că-i reveni memoria. Departe de a se linişti, se ridică îngrozită în picioare.

Mişcarea pe care o făcu îi provocă o durere îngrozitoare la tâmplă şi într-o parte a capului. O durere atât de cumplită încât nu se putu împiedica să scoată un ţipăt scurt. Se uită temătoare la Nicolas, dar acesta nu dădu niciun semn că s-ar trezi. Văzu vaza cu care-l lovise şi-şi reaminti incidentul. De n-ar fi recurs

la acest gest disperat, cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

Se ridică uşor de pe podea, atentă să nu-şi mişte capul prea brusc. Dar acum durerea era mult mai mică, aşa încât nu simţi decât o zvâcnitură la gât. Se duse la dulap, îl deschise şi-şi alese nişte haine cu care să se schimbe. Cele purtate cu o seară înainte erau într-o stare jalnică.

Când ajunse în baie, fu şocată de imaginea propriului chip reflectat în oglindă. În afară de o vânătaie pe obraz şi pe gât, faţa ei era livid㠎ncercă să-şi ascundă rănile folosind cât mai dibaci machiajul. Era sigură că, dacă ar fi văzut-o cineva într-o stare atât de deplorabilă, ar fi fost împiedicată să plece. Se gândi imediat că nu prea avea cum să părăsească vasul fără a se folosi de banii lui Nicolas. Dar pentru nimic în lume nu i-ar fi luat. Mai degrabă va încerca să înoate pentru a ajunge la ţărm.

Se întoarse în cabină în vârful picioarelor. Îi aruncă o ultimă privire lui Nicolas şi ieşi afară. Străbătu puntea până în capăt unde câţiva oameni spălau pe jos şi ştergeau.

Toţi bărbaţii aceştia se uitau la ea curioşi. Laurel se bucură văzând că acela care o trădase cu o seară în

urmă nu se zărea printre aceştia.

— Vreau să ajung la ţărm, spuse ea rar, în aşa fel încât să fie înţeleasă de toţi şi măcar unul să-i sară în ajutor.

O privire cu toţii nedumeriţi. Atunci, indică apa de câteva ori, după care arătă cu degetul în zare. Unul din bărbaţi se lumină la faţă, semn că înţelesese ce voia să spună şi o pofti după el. Laurel se supuse, iar încordarea de care era cuprinsă se mai potoli când îl văzu pregătindu-şi barca. Se temu la un moment dat că zgomotul motorului va trezi pe cineva din somn, dar nu se întâmplă nimic de genul acesta. Marinarul îi întinse o scăriţă pe care să coboare, ceea ce o sperie atât de tare încât vru să abandoneze ideea de a pleca. Însă gândul că va trebui să stea din nou în faţa lui Nicolas fu suficient de puternic încât să-şi înfrângă teama şi să coboare în barcă.

În doar câteva minute, se aflau deja la bună depărtare de vapor. Abia în clipa aceea Laurel se putu relaxa, încercând să respire cât mai regulat pentru a-şi controla pulsul care-i dădea zvâcnitura aceea în cap. Ştia că era bolnavă şi se întrebă dacă suferise o comoţie când se lovise de fereastră cu o seară în

urmă. Oricum, pentru moment nu putea face nimic. Trebuia să ajungă în Anglia înainte de a fi prea târziu.

Curând, marinarul îi arătă cu mâna că se apropiau de port. Laurel scotoci prin geantă după nişte bani, însă acesta o refuză.

— Nu-i nevoie de bani, zise el arătând spre vânătaia pe care aceasta o avea pe obraz.

Laurel se înroşi, dându-şi seama că acesta ştia foarte bine ce se petrecuse cu o seară înainte. Ce bine ar fi fost dacă ar fi dat peste acesta şi nu peste marinarul care o trădase. Probabil că nu s-ar mai fi întâmplat ceea ce s-a petrecut. Dar n-avea niciun rost să se gândească la „ce-ar fi fost dacă”. Deocamdată, trebuia să se gândească serios la ceea ce se întâmplase, iar abia apoi la probabilităţi. De un singur lucru era sigură: Nicolas nu mai făcea parte din viitorul ei.

Începu să meargă, dar nu mai mult de câţiva metri, deoarece fu nevoită să se oprească şi să se sprijine de o piatră care se afla din fericire prin preajmă. Abia după câteva minute putu să-şi dea seama ce distanţă parcursese. Mai constată că soarele era deja sus pe cer şi că va trebui să străbată drumul

până în oraş pe jos, deoarece nicio maşină nu se zărea în depărtare. Perspectiva de a merge atâta pe jos nu era deloc încurajatoare, mai cu seamă datorită faptului că se simţea din nou cuprinsă de greaţă. îşi luă geanta şi încercă să se concentreze asupra mişcărilor pe care le făcea. Punea câte un picior în faţa celuilalt, numărându-le: cincizeci… şaptezeci… o sută…

Când ajunse la periferia oraşului, pierduse noţiunea timpului. Putea fi orice oră între nouă şi amiază. Gândul că ar putea fi într-adevăr amiază îi dădu fiori. Dacă ar veni cineva după ea s-o aducă din nou la bord? Dar nu puteau s-o ia cu forţa… Speriată, grăbi pasul.

Când ajunse pe una din străzile principale, zări un autobuz. Se urcă imediat în el, nepăsându-i unde o duce, atâta vreme cât scăpa de acolo. Întrebă totuşi:

— Merge la aeroport?

Şoferul dădu din cap în semn de încuviinţare şi întinse mâna după bani. Laurel răsuflă uşurată şi se lăsă pe spate. Ştia că nu trebuia să-şi mai facă griji în privinţa călătoriei, ci doar a vieţii obişnuite. Va trebui să supravieţuiască amărăciunii care pusese stăpânire

pe ea.

Când ajunse la Londra, Laurel se duse chiar acasă. În comparaţie cu luxul în care trăise în ultimele săptămâni, apartamentul ei i se părea mic, dar măcar lucrurile îi erau familiare. Se îmbăie, se schimbă şi numai după aceea îi telefona lui Bunty.

— Credeam că eşti tot pe vasul bogătanului ăluia! exclamă şefa ei.

— Nu, răspunse Laurel pe un ton care-i trezi bănuieli lui Bunty, deoarece se grăbi s-o invite să ia masa cu ea.

— Mai am două săptămâni de convalescenţă, aşa încât gătesc eu însămi toate felurile de mâncare despre care am tot citit ani buni. Astăzi, de exemplu, am pregătit o friptură de cocoş stropită cu vin. Am suficientă pentru amândouă.

Laurel îşi pipăi vânătaia cu mâna. Dorea foarte mult să se destăinuie cuiva despre cele întâmplate, dar nu se simţea în stare să se ducă într-o asemenea stare deplorabilă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Bunty. Dacă nu vii tu la mine, mă sui într-un taxi şi ajung imediat la tine.

— O să vin, i-o tăie Laurel. Mai bine pune vinul la

îndemână.

După ce închise telefonul, se duse în dormitor să caute o trusă de machiaj cu nişte culori mai tari. O durea în continuare capul, dar măcar îi dispăruse senzaţia de greaţă. Va trebui să aibă grijă cum păşeşte.

La mijlocul lui august, oraşul era aproape gol. Mai bine de jumătate din magazine erau închise, în restaurante nu erau aproape deloc consumatori, iar pe străzi de-abia dacă zăreai din când în când câte un trecător.

Aşa cum anticipase, studioul foto era închis, dar Laurel apăsă pe sonerie într-un fel anume, ca Bunty să-şi dea seama imediat cine anume o caută. Uşa se deschise aproape instantaneu. Dar numai când ajunseră în sufragerie se zări vânătaia de pe obraz şi gât.

— Am… am căzut şi m-am lovit. Arată mai rău decât este în realitate.

— Cum s-a întâmplat? o întrebă Bunty.

— Îţi spun mai târziu. Deocamdată, simt nevoia să beau ceva.

Sporovăiră despre tot felul de fleacuri în timp ce

mâncară şi băură. Laurel nu se mai simţi atât de încordată, aşa încât era în stare să vorbească despre ce i se întâmplase, chiar dacă îi venea foarte greu să creadă că lucrurile se petrecuseră întocmai. Însă rana era adevărată, cât se poate de reală şi-i arăta că întâmplarea nu era o plăsmuire a min] îi ei.

Bunty puse ceaşca de cafea pe masă şi-i zise:

— Ce-ar fi să-mi spui întreaga poveste? E ceva ce nu se leagă în istorisirea ta.

Laurel îşi muşcă buzele.

— Croaziera n-a fost... a fost cu totul altceva decât ce mi-a spus Christine că va fi.

— Te-am prevenit în privin] a asta.

— Ştiu. M-am comportat prosteşte neurmându-l i sfatul. Dar n-am crezut niciodată că e...

— O femeie de moravuri uşoare, o completă Bunty.

— Mi-am dat seama de asta la o oră după ce mă aflam deja la bordul iahtului.

— De ce n-ai plecat imediat?

— Nu numai un şeic pe un cal alb te poate răpi.

— Vrei să spui că Minelli nu] i-a dat drumul?

Laurel încuviinţă şi-şi continuă povestea. Îi vorbi

despre înţelegerea pe care o făcuse cu Nicolas, ca şi despre motivul pentru care a vrut să se prefacă. Toate astea o făcură pe Bunty să scoată o mulţime de exclamaţii.

— Am auzit despre tinere care s-au luptat să-şi păstreze virtutea, dar niciodată că un bărbat a încercat aşa ceva. Te-ai îndrăgostit de el, evident, adăugă ea încruntându-se. Se vede de la o poştă. Ţi-a oferit un apartament în Maida Vale şi te-a proclamat „stăpâna mea”.

— Şi mai rău! suspină Laurel.

— Ce poate fi mai rău de-atât?

— Nu m-a vrut deloc. Crede că sunt o vagabondă şi o hoaţă.

În tăcere, Bunty umplu din nou ceştile cu cafea. Deşi era foarte curioasă să afle continuarea, totuşi nu zise nimic.

Laurel îşi muşcă buzele. Abia acum urma partea cea mai grea, iar ei îi venea foarte greu să găsească formula cea mai potrivită. Încercă să vorbească, dar nu reuşi, de aceea se strădui să găsească un alt subiect de discuţie. Simţea că dacă nu va face aşa, va izbucni în plâns.

— Presupun că te-ai culcat cu el, zise Bunty fără să stea prea mult pe gânduri.

— A… a încercat să mă oblige, sopţi Laurel.

— Ce?

— Era beat. A obţinut contractul pe care şi l-a dorit. De aceea, a sărbătorit evenimentul cu Tony. Apoi a aflat despre bani.

— Ce bani? N-are niciun sens ceea ce spui, Laurel. Ia-o de la capăt.

Dar Laurel nu putea s-o ia de la capăt, aşa încât repetă aceleaşi lucruri, întorcându-se într-una la acelaşi subiect sordid.

— Trebuie să-l uiţi pe Nicolas Ponti, decretă Bunty în cele din urmă. E un porc!

— Nu cred că ar fi… Probabil că nu s-ar fi comportat aşa dacă n-ar fi fost beat, zise Laurel.

— Dacă fiecare bărbat care bea ar încerca să se arunce asupra primei femei care-i iese în cale…

— N-a fost chiar aşa. La urma urmei, am fost împreună vreme de două săptămâni. Era atras de mine.

— Apără-l cât vrei, dacă asta te face să te simţi mai bine, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu te

amăgi cu gândul că ai un viitor alături de el.

— Nu mă amăgesc. Nu vreau să-l mai revăd! zise Laurel, ridicându-se. Nicolas ştie că lucrez pentru tine şi dacă vreau ca despărţirea să se petreacă aidoma, trebuie să plec.

— Doar nu crezi că o să vină după tine?

— Sunt sigură că va dori să-şi ceară scuze, spuse Laurel înrosindu-se. Când s-a trezit azi de dimineaţă şi şi-a dat seama ce s-a întâmplat... Nu va avea pace până nu mă va găsi.

— Ca să aibă conştiinţa împăcată, nu-i aşa? i-o întoarse Bunty. Sau crezi că-şi va cere iertare şi va dori să reia relaţia de acolo de unde a întrerupt-o?

— Nimic din toate astea. Oricum, ţinând cont de faptul că a obţinut contractul cu domnul Minelli, va putea s-o ia în căsătorie pe Gillian Vanek.

— O, da! Uitasem complet de micuţa moştenitoare. Acesta e unicul indiciu care ne arată că avem de-a face cu un om care are principii: să nu te căsătoreşti cu o fată până nu dispui de mijloacele materiale de a o face să trăiască la standardul cu care era obişnuită.

— Sunt convinsă că s-ar fi căsătorit cu el,

indiferent de situaţia lui materială. Se uită la el de parc-ar fi Făt-Frumos.

— Probabil că este. Cunosc foarte bine genul acesta de bărbat: la suprafaţă, numai lapte şi miere, iar înăuntru… gol.

— Nu e aşa, protestă Laurel. E inteligent şi fermecător. Dacă n-ar fi aşa, mi-ar fi mai uşor să-l uit, adăugă ea cu ochii plini de lacrimi. Acum înţelegi de ce nu mai pot rămâne în Londra, nu-i aşa? Nu vreau să te părăsesc, dar…

— Trebuie, într-adevăr, să pleci. E cea mai bună soluţie. Dar în niciun caz să nu te duci la tine în sat.

— Şi să vreau, tot n-aş putea. N-aş găsi nimic de lucru acolo.

— Unde-o să te duci, atunci?

— În Torquay. Naşa mea e menajeră la hotelul Belton. Mi-a spus întotdeauna că-mi poate oricând găsi ceva de lucru acolo.

— Măcar vei avea ocazia să lucrezi într-un colectiv. N-o să ai timp să-ţi plângi de milă.

— Nici nu intenţionam aşa ceva, zise Laurel cu asprime, ridicându-se imediat de la masă.

Dar mişcarea bruscă pe care o făcu, îi provocă o

durere cumplită de cap. Fu nevoită să se aşeze din nou.

— Cred că ar trebui să consulţi un medic, spuse Bunty. Sau poate ar trebui să te duc la spital, ca să ţi se facă nişte raze X.

E posibil să ai o comoţie.

— Nu-i nimic, stai liniştită. O să-mi treacă după o noapte de somn.

— Totuşi, cred că…

— Te rog, Bunty! Nu vreau să ne certăm, zise ea pe un ton potolit în timp ce se ridica pentru a se duce la fereastră. Dacă Nicolas vine cumva să mă caute, nu vreau să-i spui unde sunt.

— Am să fiu încântată să-i spun că te-ai dus pe lună, iar el n-are decât să te urmeze, dacă vrea.

În săptămânile care urmară, Laurel ar fi dorit foarte mult ca vorbele lui Bunty să fie adevărate. Poate că dacă ar fi fost pe o altă planetă, şi l-ar fi putut scoate pe Nicolas din minte. Ca prin minune, dădea de el peste tot. Nu trebuia decât să deschidă orice ziar la întâmplare pentru a-i vedea faţa. Contractul pe care-l semnase pentru construirea a doua supertancuri petroliere făcuse mare vâlvă.

Numeroase articole vorbeau despre întreprinderea Ponti şi dădeau fotografii cu el. Privindu-i trăsăturile fine ale feţei, îi venea foarte greu să-l compare cu bărbatul care zăcea beat pe podea în urmă cu câteva zile.

Era o persoană care-şi calcula cu mult sânge rece fiecare mişcare. Ştia foarte bine că sfârşitul croazierei va însemna şi sfârşitul idilei lor.

Singura colcluzie logică pe care o putea trage de aici era că el îşi dăduse seama că o va răni şi că va suferi. Jucase un rol şi dorise ca şi ea să facă la fel. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi fost decât o actriţă în această piesă. Dar, cu fiecare zi care trecea, gândul la el nu-i dădea pace. Încerca să şi-l alunge din minte, aruncându-se în muncă. Însă toate încercările ei erau zadarnice. Devenea tot mai palidă şi mai slabă, iar durerile de cap n-o mai părăseau.

Aştepta cu nerăbdare să citească despre logodna lui, sperând ca măcar aşa să reuşească să şi-l scoată din minte. Dar deşi văzuse o fotografie a lui Nicolas cu Gillian Vanek, făcută la aniversarea celor douăzeci şi unu de ani ai fetei, nu se pomenea nimic de logodnă.

Laurel se aruncă în muncă cu febrilitate. Aşa

cum anticipase, naşa ei îi găsi imediat ceva de lucru la hotelul Belton, fiind imediat mutată la alt hotel din Scoţia.

— Ăsta-i necazul când lucrezi într-un lanţ de hoteluri, se plânse ea. Te mută oriunde vor ei, fără să le pese de părerea ta.

— Dar îţi place să nu stai locului, zise Laurel zâmbind şi gândindu-se la energia pe care aceasta o depunea în tot ceea ce întreprindea.

— Mi-ar plăcea şi mai mult dacă ai veni şi tu cu mine în Scoţia. Ce zici?

Înainte ca Laurel să ia vreo decizie, managerul îi oferi postul de recepţionistă. Însă aceasta refuză propunerea. De îndată ce rămase singură, după plecarea mătuşii, Laurel începu să se bucure de libertate. Nu mai era nevoită să se prefacă tot timpul că-i e bine, deşi nu era deloc aşa. Iar când refuza să meargă în oraş şi prefera să rămână în pat, nu mai era nevoită să spună că e din pricina oboselii. Adevărul era că durerile de cap erau tot mai mari.

Săptămânile se scurgeau pe nesimţite. Munca pe care o desfăşura o punea în contact cu o mulţime de oameni. Primea adesea invitaţii din partea acestora.

De cele mai multe ori le refuza, mai ales pe acelea care veneau din partea unor bărbaţi singuri, dar uneori şi din pricina faptului că era prea deprimată pentru a se sili să aibă o conversaţie cu cineva.

Veni toamna, iar hotelul era în continuare plin de călători care se bucurau de o vacanţă târzie. Se bucura că e ocupată întreaga zi, iar seara era atât de istovită încât se ducea direct în pat. Cu toate acestea, nu putea să adoarmă. Nicolas îi ocupa toate gândurile.

— Dacă mai slăbesti, o să leşini, comentă Mary James, una dintre recepţioniste într-o bună dimineaţă.

— Slăbesc întotdeauna când e foarte cald, minţi Laurel.

— Atunci… poate fi bine să începi să te rogi să vină vremea rece, pentru că altminteri n-o să mai rămână nimic din tine.

— Eşti geloasă pentru că nu eşti şi tu la fel de slabă.

— Dar măcar până acum n-am întâlnit o grăsană prost dispusă, zise ea zâmbind. Nu că tu ai fi aşa. Dar uneori laşi prea mult de la tine. În ultima săptămână, ai lucrat până seara târziu în fiecare zi.

— N-am nimic altceva de făcut, spuse Laurel

ridicând din umeri.

— N-ar trebui să refuzi invitaţiile care ţi se fac.

— Nu mă interesează bărbaţii.

— Nu vrei să te căsătoreşti?

— Nu.

Asprimea din vocea lui Laurel o făcu pe femeie să schimbe subiectul.

— Uite lista cu invitaţii de astăzi. De luni, va veni o mulţime de oameni.

— Revista Vogue va face nişte fotografii aici. Au angajat opt modele, o coafeză şi un fotograf.

— O, Doamne! Să vezi ce mizerie vor face. Ultima dată când s-a petrecut aşa ceva, în hotel a fost vraişte.

— Dacă o să ai vreo problemă, spuse Laurel, dă-mi de ştire. Dacă mă pricep la ceva, apoi acest ceva e să le disciplinez pe manechine.

La ora unsprezece sosiră noii oaspeţi. Fură îndeplinite toate formalităţile, se dădură cheile şi se notară cererile specifice formulate de fiecare: cât de dimineaţă să fie servit ceaiul, să fie aduse ziarele sau felurile de mâncare.

Laurel îşi nota în carneţel cererile, prea absorbită de muncă pentru a o vedea pe tânăra care

n-o slăbea din ochi.

— Laurel! Aici erai!

Laurel ridică ochii şi o zări pe Christine.

— Bună! îi răspunse ea cu voce joasă. îmi pare bine că te văd.

— După cum vorbeşti, nu prea s-ar zice! nu se codi Christine să-i spună. Nu ştiai că am să vin? Fac nişte şedinţe pentru Vogue.

— A fost o rezervare făcută în mod colectiv. Nu apărea niciun nume.

Christine o privi cu asprime.

— Vreau să stăm puţin de vorbă. Când eşti liberă?

— Nu foarte devreme. Astăzi lucrez toată ziua.

— Sunt sigură că vei găsi câteva momente libere pentru a vorbi cu mine. Ard de nerăbdare să aflu de ce ai fugit de pe Miramar.

— Nu v-a explicat Nicolas? se miră Laurel, uimită că reuşea atât de bine să-şi controleze vocea şi să nu-şi trădeze gândurile.

— A tăcut chitic, zise Christine ridicând din umeri.

— Gata cu taclalele! auzi în spatele lor un tânăr

efeminat. Lăsaţi-le pentru mai târziu. Am venit la muncă şi vreau să fac nişte fotografii înainte de apusul soarelui.

Christine se grăbi să se ducă după el, dar Laurel îşi dădu seama că nu va scăpa atât de uşor. Plecarea ei bruscă de pe iaht îi crease unele probleme, iar dincolo de asta curiozitatea era prea mare ca să nu încerce să şi-o satisfacă. Probabil că nu va avea pace până nu va afla ce s-a întâmplat.

Presupunerea ei se dovedi corectă. La ora zece seara, pe când pleca de la „Recepţie” şi se îndrepta prin hol spre scări, Christine veni imediat de la bar şi o strigă.

— Dă-mi voie să-ţi ofer ceva de băut, Laurel. Sau, dacă preferi, o cafea, se grăbi ea să adauge.

Hotărând că e mai bine să scape de Christine imediat, deoarece mai de vreme sau mai târziu tot ar fi trebuit să-i răspundă la întrebări, Laurel o urmă. Fu bucuroasă că semiobscuritatea dinăuntru o ferea cumva de privirea iscoditoare a celeilalte femei.

— Tocmai îmi povesteai cum de ai ajuns să pleci, spuse Christine după ce chelnerul luă comanda.

— Credeam că ţi-am spus deja. Mă plictiseam.

— Nu păreai deloc plictisită. Cu toţii credeam că între tine şi Nico se înfiripase ceva.

— Aparenţele sunt înşelătoare.

— Doar nu vrei să mă convingi că nu-ţi plăcea de el.

— Bineînţeles că-mi plăcea. Era fermecător şi amuzant, dar n-aveam nimic în comun.

— Hai să punem problema altfel! Nico e chipeş şi bogat, iar tu eşti săracă şi frumoasă. Dacă nici asta nu vă poate lega, mă întreb ce altceva ar putea-o face.

— Nu înţeleg unde baţi.

— Mă gândesc la sex, spuse Christine pe un ton inocent. Nico era nebun după tine. Dacă ţi-ai fi jucat şansa aşa cum trebuie…

— N-am vrut să joc, zise Laurel ridicându-se.

De ce-ar mai rămâne aici, prefăcându-se că îi face plăcere să stea de vorbă cu Christine? De ce să se comporte de parcă aceasta n-ar fi minţit-o de la bun început?

— Mă duc la culcare, adăugă ea crispată. Noapte bună!

— Nu pleca aşa! spuse Christine. Mă plictisesc de moarte singură.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Laurel.

— Joacă tenis cu Ron. E singurul sport pe care acceptă să-l practice cu persoane de sex feminin. E o schimbare după Tony Minelli. Era prea sportiv.

— Când te-ai întors acasă? o întrebă Laurel cu răceală.

— La sfârşitul lui august. Vacanţa nu mai avea cum să fie prelungită. Tony trebuia să se întoarcă la Roma. Aşa s-a sfârşit totul.

— Nu te-a deranjat? o întrebă Laurel fără să stea prea mult pe gânduri. Vreau să spun, să te vezi cu el numai câteva luni, iar apoi să vă despărţiţi.

— O să ne vedem din nou luna viitoare. Vine în Anglia, ca să viziteze uzinele Ponti. Nico a făcut o afacere pe cinste. Probabil că e singurul motiv pentru care a venit în croazieră. Tony nu-i chiar genul lui, nu-i aşa?

— Chiar aşa să fie? zise Laurel, prefăcându-se că nu înţelege.

— Ştii foarte bine că nu. Tony este sicilianul care s-a ridicat prin forţe proprii, iar Nico e englezul de viţă nobilă care a scăpătat. Nu că acum lucrurile ar mai sta la fel. Contractul cu Tony l-a readus în clasa

milionarilor. Căsătoria cu Gillian Vanek îi va dubla banii, adăugă ea după o scurtă pauză.

Laurel primi lovitura în faţă şi putu citi triumful în ochii Christinei. Aceasta o rănise în mod intenţionat.

— Nu ştiam că s-a căsătorit deja. Probabil că am ratat ştirea asta în ziar.

— Nu s-au căsătorit încă, zise Christine ridicând din umeri. Se pare că mama lui s-a îmbolnăvit şi nu vor stabili data nunţii până ce aceasta nu va fi complet restabilită. E un fiu foarte îndatoritor, adăugă ea zâmbind. Dacă fiul se va transforma într-un soţ la fel de îndatoritor, Gillian se poate considera o norocoasă. Dacă aş fi fost în locul tău, m-aş fi cuplat imediat cu el. E atât de chipeş şi arată ca un sălbatic. Nu ţi s-a părut atrăgător?

— N-am găsit niciodată că sălbăticia e atrăgătoare.

— Aşadar, până şi tu crezi că e un sălbatic. Păi, dacă stau bine să mă gândesc, trebuie că ştii mult mai bine decât mine cum stau lucrurile.

— Chiar dacă ţi-aş spune că nu ştiu, nu m-ai crede.

— Cred orice-mi spui, draga mea. Am crezut-o pe Bunty când mi-a spus că ai plecat pentru a avea grijă de o mătuşă bolnavă.

— Cred că Bunty a spus naşă, nu mătuşă, zise Laurel pe un ton rece. Nu mă simţeam deloc bine. Acesta e unul din motivele pentru care am venit aici. Voiam şi să mai schimb aerul. Ne mai vedem, încheie ea discuţia, incapabilă să mai continue conversaţia.

— Sigur o să ne mai vedem. O să vin să te caut.

Când ajunse la ea în cameră, lui Laurel îi fu imposibil să nu se gândească la ceea ce-i spusese Christine. Să fi fost boala mamei lui Nicolas singurul motiv pentru care căsătoria fusese amânată? Pentru ea, toate astea nu mai aveau nicio importanţă. Căsătorit sau nu, Nicolas nu mai făcea parte din viaţa ei. Oricum, se înşelase în privinţa lui. Era ferm convinsă că va veni s-o caute pentru a-şi cere scuze. Nici n-o căutase, nici nu-i scrisese. Asta demonstra că o considera în continuare o hoaţă.

Străbătu camera în lung şi-n lat până în clipa când greaţa o sili să se întindă în pat. I se întâmpla pentru a doua oară în câteva zile şi se întrebă dacă nu era într-adevăr bolnavă. Probabil că Mary avea

dreptate. Dacă nu va mânca mai mult, o vor lăsa puterile. Se ridică hotărâtă în capul oaselor. Era imperios necesar să-şi controleze emoţiile şi să înceapă o via] a normală. Trăise fericită vreme de douăzeci şi doi de ani fără Nicolas. Nu exista niciun motiv pentru a presupune că un bărbat cunoscut de câteva săptămâni putea s-o dea într-o asemenea măsură peste cap încât să-i distrugă viitorul.

— Lasă-mă în pace, Nicolas! strigă ea. Nu mă mai bântui şi lasă-mă în pace! Capitolul 8

Laurel o evită abil pe Christine pe tot parcursul şederii manechinelor acolo. În clipa când acestea plecară, se simţi cu adevărat uşurată. Privindu-le din depărtare cum păşesc, Laurel schiţă un zâmbet amuzat. Când duceai o asemenea viaţă, îţi era foarte uşor să te consideri cel mai important om de pe pământ şi, mai ales, să faci din asta o permanenţă.

Dar nici diversele persoane care veneau să se cazeze la hotel nu se lăsau mai prejos. Unele dintre ele aveau un comportament la fel de capricios ca al manechinelor. Găseau întotdeauna un motiv pentru care să se plângă.

Veni şi luna octombrie, iar responsabilităţile lui

Laurel deveniră şi mai mari la hotel.

— Ai un viitor frumos în faţa dumitale, domnişoară Carter, îi spuse domnul Murchison într-o bună dimineaţă. Facem parte dintr-un mare lanţ hotelier şi poţi oricând să primeşti un post în străinătate, evident dacă doreşti.

— Îmi place aici, spuse Laurel. Nu ţin neapărat să lucrez în străinătate.

— E destul de neobişnuit pentru o tânără. Oricum, cred că eşti neobişnuită: sensibilă şi cu picioarele pe pământ. Exact ceea ce mă aşteptam să găsesc la fina doamnei Hodder.

Laurel şi-ar fi dorit foarte mult să merite un asemenea compliment. Era în continuare foarte nefericită. Aşa încât, munca era singura ei salvare. Iar sosirea a numeroşi medici pentru un congres nu-i mai lăsă deloc timp să lâncezească. Tot hotelul era plin cu medici care participau la discuţii în timpul zilei, pentru ca seara să se întâlnească într-un mediu mai puţin protocolar şi să se destindă.

Urmând sfatul pe care-l primise de la director, Laurel încercă să afle cât mai multe despre viaţa de zi cu zi într-un hotel. Operaţiunea se dovedi o adevărată

provocare a minţii. Un hotel era el însuşi o lume, mai ales un hotel de asemenea dimensiuni. Cea mai mare problemă era să te înţelegi cu personalul, deoarece asta presupunea foarte mult tact şi răbdare, ca şi cunoaşterea mai tuturor limbilor europene.

Tocmai îi luă un interviu unei tinere spanioloaice când intră cineva în încăpere pentru a-i spune că e chemată la biroul cel mare. Când ajunse la „Recepţie" şi văzu că n-o aşteaptă nimeni, se pregăti să se întoarcă la treburile ei. În clipa aceea, zări figura unui bărbat înalt care se plimba pe lângă standul de reviste. Era Nicolas. Dar oare ce căuta aici? Fu atât de surprinsă de această întâmplare, încât sângele i se sui în cap şi nu ştiu cum să reacţioneze. Venise întâmplător la hotel sau special?

— Am reuşit, în sfârşit, să te găsesc, zise el, răspunzându-i parcă la întrebările nepuse.

— Nu ştiam că mă cauţi, murmură ea.

— Te caut de când ai plecat de pe iaht. Putem vorbi aici? o întrebă el, rotindu-şi privirea în jur. Când eşti liberă?

Dându-şi seama că n-are niciun rost să amâne, păşi pe hol şi spuse:

— Putem vorbi afară.

Spunând acestea, se îndreptă spre o grădină situată la câteva zeci de metri depărtare de hotel şi se aşeză pe o bancă.

— Te rog să fii rapid. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Nici nu ştiu cum să încep. M-am tot gândit cum anume s-o fac, dar nu-mi găsesc cuvintele. Nici nu ştii cât de mult mi-aş dori să pot da timpul înapoi! M-am comportat ca un mitocan şi nimic nu poate schimba această stare de fapt. Mă ierţi?

— Încerc să uit, spuse Laurel cu mult calm, dar nu sunt sigură că pot ierta. Erai beat. Presupun că e şi asta o scuză.

— Oare m-ai crede dacă ţi-aş spune că aş renunţa oricând la contractul pe care l-am semnat cu Tony numai să şterg acest episod care s-a petrecut între noi? Habar n-ai cât mă detest pentru ce-am spus şi am făcut în seara aceea! Nu-mi pot scoate din minte clipele frumoase pe care le-am petrecut împreună în săptămâna aceea. Lucrurile pe care ni le-am spus…

— N-au nicio importanţă! exclamă ea.

— Pentru mine, da!

Laurel se simţi cuprinsă de greaţă. Cum îndrăznea să-i vorbească în acest fel, deşi era logodit cu altcineva?

— Nu cred că pe Gillian ar bucura-o foarte tare felul în care-mi vorbeşti. Nu te simţi vinovat faţă de ea?

— Puţin, recunoscu el încet.

— Puţin! exclamă ea, revoltată şi ridicându-se în picioare. Eşti cu adevărat demn de dispreţ! Nu-ţi ajunge că ai distrus viaţa unei fete, vrei s-o distrugi şi pe a celeilalte.

— De ce i-aş distruge viaţa lui Gillian?

— Dacă nu cunoşti răspunsul la această întrebare, nici eu nu ţi-l pot da.

Vru să plece, dar el se plantă în calea ei.

— Laurel, stai! N-am terminat. Te caut de săptămâni întregi.

— Cum m-ai găsit? îl întrebă ea.

— Prin Christine. N-am putut să vin imediat după tine deoarece eram foarte departe de Monte Carlo când am descoperit că plecaseşi, dar când am ajuns la Londra, primul lucru pe care l-am făcut a fost să merg direct la studioul la care mi-ai spus că lucrezi. Era

singura adresă pe care o aveam.

— Era închis, zise ea aproape automat.

— Da. Am avut nevoie de încă o zi până am aflat că şefa ta locuieşte chiar acolo. Însă ea a refuzat să-mi spună unde eşti. N-a vrut nici măcar să-ţi scrie o scrisoare în care să-ţi spună că te-am căutat. Nu mi-a fost prea greu să-mi dau seama ce crede despre mine. Dacă ar fi fost după ea, m-ar fi trimis imediat în iad. De atunci, am tot dat târcoale studioului. Ieri, Christine a trecut pe acolo şi a pomenit numele tău. I-a spus doamnei Brown că te-a văzut. M-am dus după ea şi nu m-am lăsat până n-am aflat adresa ta.

— Câtă perseverenţă! spuse ea cu sarcasm.

— N-aveai niciun drept să pleci fără să-mi dai şansa de a-mi cere scuze, de a te ruga să mă ierţi.

— Crezi că în acest fel m-ai fi făcut să mă simt mai bine?

— M-ar fi făcut pe mine să mă simt mai bine.

— Asta-i tot ce te interesează, îi reproşă ea furioasă. Să ai conştiinţa împăcată! Mă mir că nu ţi-ai adus şi cecul. De obicei, bărbaţii de genul tău aşa le plătesc pe fetele ca mine, nu?

— De-asta crezi că am venit aici? strigă el.

Laurel închise ochii, întrebându-se ce răspuns i-ar fi dat dacă i-ar fi spus că îşi dorea ca el să vină. Ce mult şi-ar fi dorit să-i fi spus că în seara aceea, când a strâns-o în braţe, şi-a dat seama că o iubeşte. Dar o asemenea dorinţă era zadarnică. Urma să-şi lege viaţa de cea a lui Gillian Vanek. Probabil că de asta şi venise aici. Poate că îi era teamă că Gillian o să afle despre slăbiciunea lui. Gândul că o credea în stare de şantaj o umplu de amărăciune.

— N-am nevoie de nimic de la tine, Nicolas. Nici de bani, nici de scuze. Te poţi întoarce la Londra cu conştiinţa împăcată. Aşa cum ţi-am spus, totul s-a terminat.

— Dar nu totul a fost dat uitării, se grăbi el să adauge.

Cuvintele acestea păreau a dovedi teama acestuia faţă de ea. Amărăciunea ei crescu.

— Nu-ţi face griji, Nicolas! Viitorul meu prieten mă va ajuta să te uit.

— Presupun că ai avut o mulţime înaintea mea, zise el cu asprime.

— Chiar credeai că sunt o inocentă? i-o întoarse ea, nepăsându-i ce spune, atâta vreme cât poate să-l

rănească.

Îl văzu cum păleşte. În clipa aceea, şi-ar fi dorit să se arunce în braţele lui şi să-i spună că e primul bărbat din viaţa ei, dar mândria o opri. Tăcu şi-l privi batjocoritor.

— Îmi pare rău că ai venit degeaba până aici, Nicolas. Dar măcar nu vei mai avea motive să te simţi vinovat. Întoarce-te la Londra şi gândeşte-te la viitorul tău. Sunt ferm convinsă că va fi unul strălucitor.

— Sigur aşa va fi. În urmă cu o jumătate de an, credeam că voi fi nevoit să închid uzina. Acum, trebuie să construiesc două supertancuri şi şansa de a fuziona cu Vanek Line.

Cuvintele acestea constituiră o lovitură dură pentru ea.

— Nu ştiam că aveai planificat aşa ceva. Cred că eşti foarte încântat de ce ai reuşit să realizezi.

— Nu sunt deloc sigur că am să accept oferta. îmi place să fiu propriul meu şef. Totuşi, viitorul meu îţi poate trezi interesul.

— Numai curiozitatea, replică ea. Dar n-are de ce să-ţi pară rău, Nicolas. N-am să le vorbesc celorlalţi prieteni ai mei despre tine.

Fără să mai rostească un cuvânt, Nicolas se răsuci pe călcâie şi plecă.

Laurel fu incapabilă să-l urmeze. Rămase o bună bucată de timp pironită locului, după care se urni. Greaţa o cuprinse din nou. Avea nevoie să se aşeze din nou, dar nu avea unde. Simţea că leşină.

— Hei! auzi pe cineva exclamând încetişor. Intri întotdeauna în oameni, fără să te uiţi pe unde mergi?

Laurel făcu efortul de a-şi da seama cu cine stă de vorbă, deşi privirea i se împăienjenise. Bărbatul o luă şi o duse la o bancă.

— Vrei să-ţi aduc ceva de băut? o întrebă el.

— Nu, mulţumesc, îngăimă ea. O să-mi revin imediat.

Simţi cum bărbatul o prinde de mână, iar degetele i se opresc asupra încheieturii. Încercă să scape din strânsoare.

— Doream numai să văd cum stai cu pulsul, zise vocea. Sunt doctor.

Teama care pusese stăpânire pe ea se risipi imediat.

— Am venit aici la o conferinţă medicală, continuă el. Mă numesc Lewis Freed. Am vrut de

câteva ori să te invit să bem ceva împreună, dar aveai întotdeauna un aer atât de preocupat încât m-am abţinut.

— Am foarte mult de lucru, îi explică ea.

— Cred că te măcina ceva, continuă el.

— Trebuie să mă întorc la birou, zise ea zâmbind şi ridicându-se.

Mişcarea aduse cu ea din nou senzaţia de greaţă, dar Laurel se mărgini să întoarcă privirea. Fără să spună un cuvânt, bărbatul o sili să se aşeze din nou. Ea se supuse, închizând ochii. Ar fi vrut să-l roage să plece, dar îşi dădu seama că n-ar fi fost politicos din partea ei.

— Cred că ar trebui să te duci la tine în cameră şi să te întinzi în pat, zise bărbatul.

— Nu cred c-am să fiu capabilă să merg până acolo. Camera mea e în anexă.

— Atunci, vino cu mine! Nu e bine să rămâi aici.

O ajută să se ridice şi o susţinu până ajunseră în faţa unui lift.

— Liftul de aici merge la etajul întâi, spuse el. În felul acesta, nu mai suntem nevoiţi s-o luăm prin hol.

Laurel încuviinţă, incapabilă să scoată vreun

cuvânt. Când ajunseră la etajul întâi, bărbatul se opri în faţa unei uşi pe care o deschise.

— Dar asta nu e camera mea, protestă Laurel.

— E a mea, zise el ajutând-o să se aşeze pe un scaun. Odihneşte-te puţin până-ţi aduc ceva care te va face să te simţi mai bine.

Prea îngreţoşată ca să poată protesta în vreun fel, se conformă, aproape inconştientă de ce făcea.

— Bea asta! spuse bărbatul, ducându-i paharul la gură.

— Ce e?

— Otravă, zise bărbatul cu umor. Bea-o, ca o fată cuminte ce eşti.

Deşi se simţea ca o prostuţă, Laurel nu găsi nimic de comentat. La un moment dat, simţi o greutate în piept, apoi greaţa se risipi. Deschise ochii şi văzu că bărbatul o priveşte cu atenţie.

— Mă simt mai bine, mulţumesc.

— Nu te ridica încă, o sfătui el.

— Tura mea începe peste o oră.

— N-are cine să te înlocuiască? Te sfătuiesc să stai la pat.

— Probabil că aveţi dreptate. Am să vorbesc cu

unul dintre responsabili.

— Ţi se întâmplă adesea să ai astfel de atacuri? o întrebă el.

— Numai în ultimele două luni.

— Ar trebui să-ţi faci un control medical complet. Profită de medicii care sunt aici, zise el pe un ton solemn.

— Am profitat deja de dumneavoastră, zise ea râzând.

— Am fost încântat să te pot ajuta.

Laurel se uită la el. Când zâmbea, părea mult mai tânăr. Era foarte greu să-ţi dai seama ce vârstă are. Probabil peste patruzeci de ani. Nu era genul de bărbat care să treacă neobservat

— Sunteţi specialist? îl întrebă ea.

— Probabil că aşa arăt, dar nu-s decât un amărât de medic generalist.

— În niciun caz unul obişnuit.

— Mulţumesc pentru compliment.

— Chiar vorbesc serios. Îmi cam tremură picioarele, recunoscu ea.

— Nu-i aşa că ţi-a revenit greaţa? Cred că ar trebui să te conduc la tine în cameră.

Ieşiră împreună pe coridor şi aşa îi văzu Nicolas. Laurel îi citi uimirea din priviri, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Nicolas, eu…

Acesta o ignoră, urnindu-se din loc.

— Un prieten? o întrebă doctorul Freed.

— Nu prea, spuse ea cu amărăciune şi luând-o din loc.

Abia când ajunse la ea în cameră, se gândi din nou la

Nicolas. Cât de clar îşi dezvăluise sentimentele când o văzuse pe coridor!

Dar era mai bine că o surprinsese într-o asemenea situaţie.

Se va întoarce astfel la Londra şi la Gillian, fără să se mai gândească la trecut. Ea însăşi va face tot ce-i va fi cu putinţă pentru a uita trecutul.

A doua zi dimineaţă, Laurel se simţi mult mai bine. De n-ar fi fost gândul la Nicolas, s-ar fi putut chiar bucura de razele de soare care pătrundeau prin fereastră. Organizatorii conferinţei medicale luară hotărârea de a ţine ultimul seminar în aer liber, pe terasă. Cum în acel interval de timp era liberă, Laurel

decise să meargă şi ea să asculte prelegerile. Unul dintre cei care urmau să vorbească era doctorul Freed.

— Parcă spuneaţi că nu sunteţi decât un amărât de medic generalist, comentă ea cu un zâmbet în colţul gurii.

— Aşa e, dar întâmplător am descoperit unele lucruri interesante despre migrenă.

— Au fost mai mult decât interesante. Eu sunt deja convinsă.

— Da, dar tu nu eşti doctor! Medicii sunt mult mai greu de convins. Cum te simţi? o întrebă el, cântărind-o din priviri.

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Atunci, vrei să iei masa cu mine?

— Nu ştiu în ce măsură va accepta conducerea hotelului ca una dintre angajate să ia masa în restaurant.

— Dacă au ceva de obiectat, spune-le că nu accept un refuz.

Laurel ezită puţin, apoi încuviinţă. Oricum, voia să plece de acolo, aşa încât nu mai conta dacă domnul Murchison o va dezaproba.

Pentru prima dată de când se îndrăgostise de Nicolas, Laurel accepta să iasă cu un alt bărbat. Nu că l-ar considera pe doctorul Freed un bărbat în adevărul înţeles al cuvântului, cât mai degrabă o figură paternă, deoarece profesia îi dădea un alt statut în ochii ei. Îi va fi uşor să aibă încredere în el, se gândi ea în timp ce-l urmărea cu privirea cum îşi alege din meniu o friptură bine făcută şi cartofi prăjiţi.

— Ştiam eu că sunteţi un bărbat căruia-i place friptura şi cartofii prăjiţi, zise ea zâmbind.

— Iar tu eşti un înger de ciocolată, i-o întoarse el, zâmbind când sesiză surprinderea de pe faţa ei. Dacă vrei, pot schimba îngerul de ciocolată într-un ostropel irlandez.

— Nu sunt nici înger, niciostropel. Am un asemenea temperament, încât numai înger nu pot fi considerată. Poate, mai degrabă, un drăcuşor de ciocolată. Cunosc pe cineva care aşa crede despre mine.

— Că eşti un drăcuşor? exclamă el. Nu pot crede aşa ceva.

Laurel ridică din umeri, considerând că era mai bine să lase totul baltă. Se concentră asupra felului de

mâncare pe care voia să-l comande.

După ce fu adusă mâncarea, doctorul Freed încercă să afle mai multe despre ea. Povestindu-i, Laurel îşi dădu seama cât de lipsită de evenimente fusese viaţa ei până la plecarea în croazieră. La observaţia acestuia că bronzul pielii ei nu era obţinut în Anglia, fu nevoită să-i spună cum îl căpătase. Auzind că fusese în croazieră pe iahtul lui Tony Minelli, doctorul nu putu să-şi ascundă surprinderea. Laurel era furioasă şi descumpănită că trebuia să-i dea o explicaţie.

— Domnul Minelli nu e genul meu de bărbat, spuse ea cu hotărâre. Am ajuns în această croazieră păcălită de una din manechinele care lucrează pentru doamna Brown.

— Ţi-a plăcut măcar această călătorie în înalta societate?

— N-a fost chiar înaltă. Mai degrabă, joasă şi dezgustătoare.

— Te referi la orgii?

— Nu chiar. Dar morala nu prea avea ce să caute pe acolo şi… înţelegeţi ce vreau să spun.

El dădu din cap în semn că a înţeles perfect.

— Nu e nimic rău în a avea o relaţie cu cineva. Evident, trebuie să arăţi că e ceva stabil şi nu doar o aventură de o noapte.

— Nu credeţi că e necesar să fii căsătorit?

— Pentru majoritatea oamenilor, aşa stau lucrurile. Dar în zilele noastre, de obicei tinerii nu mai ţin la aşa ceva. Sunt medic de foarte mulţi ani şi m-am lovit de foarte mult ori de realităţile vieţii. Se pare că tu nu trăieşti cu picioarele pe pământ.

— Vorbiţi ca şi cum căsătoria ar fi ceva rău, suspină ea.

— Nu orice te opreşte de a vedea realitatea aşa cum este poate fi considerat un lucru bun.

— Dar pentru fiecare dintre noi morala înseamnă altceva.

— Sunt totuşi câteva componente de bază pe care ar trebui să le vedem cu toţii la fel, replică el.

— Doar nu vreţi să spuneţi că atitudinea lui Tony Minelli face parte din acestea? exclamă ea, indignată.

— Ce poate fi mai normal decât faptul că un bărbat doreşte o fată frumoasă? Iar dacă nu e căsătorit, iar ea acceptă, cine suntem noi să-i judecăm?

— Sunteţi mult mai mărginit decât mi-aş fi putut imagina, spuse ea.

— Numai pentru că şi tu eşti la fel. Nu le mai dispreţui pe tinerele de felul Christinei. Încearcă să le înţelegi.

— Chiar trebuie întotdeauna să daţi sfaturi oaspeţilor dumneavoastră?

— E cel mai mare defect al meu. Serveşte supa înainte să se răcească, o îndemnă el.

Dându-şi seama că discuţia despre croazieră îi era neplăcută, doctorul găsi alte subiecte de conversaţie. Preferă să vorbească despre el însuşi. Locuia într-un sat din Ţara Galilor. Era medic asociat într-un spital public, dar practica meseria şi ca independent, iar asta îi asigura un venit frumuşel.

— Fără a mai pune la socoteală faptul că am o mulţime de timp liber. Cred că sunt un om foarte norocos.

— Dar n-aţi pomenit nimic despre o soţie şi un copil, spuse Laurel.

— Pentru că n-am nimic a zice în această privinţă. Sunt văduv. Am fost căsătorit vreme de trei ani, până când soţia mea a murit de peritonită.

— Îngrozitor! exclamă ea.

— Aşa erau vremurile. A trebuit să merg mai departe. Au trecut deja doisprezece ani de atunci. Dar vorbeşte-mi mai bine despre tine. Intenţionezi să lucrezi prin hoteluri până te vei căsători?

— Nu mă gândesc la căsătorie, spuse ea, dar să părăsesc locul ăsta, da.

— Presupun că ţi-e dor de Londra.

— N-am nici cea mai mică intenţie să mă întorc acolo. Tot ce vreau, e să plec de aici.

— Aş avea nevoie de o asistentă, remarcă el în treacăt. Cea de acum vrea să se retragă, iar eu va trebui să mă descurc singur.

— De unde ştiţi că o să fiu bună?

— Aşa îmi spune instinctul. Ia gândeşte-te puţin! Ştii cum e viaţa la ţară, iar oamenii ţi se vor părea foarte prietenoşi. Ai putea locui la mine în casă. Cel puţin, doamna Evans aşa face.

— Numai cu dumneavoastră?

— Are şaizeci şi trei de ani, zise el zâmbind şi are încredere în mine. Mai am şi o menajeră

— Sunteţi foarte amabil că îmi oferiţi acest post, dar nu prea mă văd într-o asemenea postură.

— Dacă-ţi schimbi părerea, anunţă-mă, zise el întinzându-i o carte de vizită. Care e adresa ta permanentă?

— N-am o adresă permanentă. Dar mă puteţi contacta prin intermediul studioului Bunty din Soho.

După terminarea mesei, Lewis Freed o conduse până la biroul de recepţie şi-şi luă rămas-bun de la ea. Conferinţa se sfârşise în acea dimineaţă, iar el urma să plece chiar în acea după-amiază.

— Să ştii că propunerea mea este cât se poate de serioasă, repetă el. Dacă-ţi schimbi părerea sau dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să mă contactezi.

— Vă comportaţi întotdeauna aşa? Vreau să spun, vă oferiţi ajutorul unei persoane pe care o cunoaşteţi de atât de puţin timp? îl întrebă ea cu un zâmbet în colţul gurii.

— Nu. Şi oricum, tu nu eşti o persoană obişnuită.

Schiţă un gest cu mâna în semn de bun-rămas şi constată cu surprindere cât de mult o întristează plecarea acestuia. Avea senzaţia că a pierdut un prieten.

Capitolul 9

Torquay nu mai reprezenta un refugiu pentru ea.

La o săptămână după ce-l văzuse pe Nicolas, Laurel îi comunică domnului Murchison dorinţa ei de a pleca. Acesta nu obiectă. Era încredinţat că în două luni de zile, când hotelul va fi din nou plin, va găsi pe cineva care s-o înlocuiască. îşi luă rămas-bun de la acesta în cei mai buni termeni. Mai greu îi fu s-o scoată la capăt cu naşa ei care, la aflarea veştii că va pleca, plânse.

Laurel se întoarse la Londra, deoarece îi promisese lui Bunty că va sta cu ea până va găsi ceva de lucru într-o altă parte a ţării.

— Speram că nu vei mai fugi de tine însăţi, îi spuse ea în semn de bun venit. Presupun că ai plecat din Torquay din cauza lui Nicolas. Ţi-era teamă că s-ar putea întoarce?

— N-ar mai putea face aşa ceva, zise Laurel cu hotărâre. Dac-ai fi văzut cum arăta când m-a văzut la braţul doctorului Freed! M-a făcut să mă simt ca o...

— Nu-l poţi învinui că a crezut aşa ceva. Mai ales după cele ce i-ai spus în grădină, adăugă Bunty încruntându-se. Trebuie să recunosc că nu înţeleg de ce te mai deranjează dacă se va căsători oricum cu Gillian Vanek.

— O căsătorie din convenienţă nu-l va opri să

caute aventura.

— A fost o coincidenţă foarte nefericită faptul că s-a nimerit să fie prin preajmă tocmai în ziua când Christine s-a întors din Torquay.

— Voia cu orice preţ să mă găsească şi ar fi reuşit, mai devreme sau mai târziu. Ţinea neapărat să-şi spele păcatele.

— Dar tu nu i-ai permis, nu-i aşa?

— De ce să-l ajut să doarmă liniştit noaptea? spuse Laurel.

— Pur şi simplu, ai fi putut s-o faci. Arăţi ca o lămâie.

— Am nevoie de ceva întăritor. Oricum, vreau să mă duc la doctor. Am nevoie de certificatul medical.

A doua zi dimneaţă, Laurel se duse la cabinetul doctorului Jordan. Nu-l văzuse decât de câteva ori de când se mutase la Londra, dar era convinsă că o va recunoaşte deoarece se născuse în acelaşi sat ca şi ea.

— O să-ţi dau nişte comprimate cu fier, spuse el după ce-i descrisese simptomele. S-ar putea să-ţi provoace şi mai multă greaţă, dar dacă se întâmplă aşa, întrerupe tratamentul pentru un timp.

— Dacă o să am în continuare greaţă, s-ar putea

să nu mai fiu în stare să mă mai ridic din pat.

— Chiar aşa de rea e situaţia? o întrebă el cu interes. Există vreun motiv anume pentru această stare de fapt?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Dacă tot eşti aici, cred că ar trebui să-ţi fac un control. Dezbracă-te!

Peste câteva minute, doctorul îi recomandă să se ducă imediat la spital pentru a face nişte raze X.

— Cum s-a petrecut căzătura aceea despre care mi-ai pomenit?

— Păi… am alunecat şi m-am lovit de zid. Dar n-am avut congestie.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa?

— Am adormit, spuse ea încet, arătându-se surprinsă că s-a putut întâmpla aşa ceva în acel moment şi trăgând abia acum concluzia că acea căzătură a avut unele consecinţe asupra ei. Ce credeţi că am?

— Nu sunt sigur. De aceea vreau să faci nişte raze X.

Peste două ore, i se făcură analize şi fu rugată să aştepte până ce acestea vor fi procesate. Nu mică îi fu

mirarea când un asistent veni la ea şi-i spuse că trebuie să mai facă nişte teste.

— Imediat, dacă se poate, domnişoară Carter. Dar asta va însemna că trebuie să rămâneţi la spital câteva zile.

Laurel încuviinţă, făcându-i-se brusc teamă. îşi controlă foarte bine emoţiile, dar în clipa când i se spuse că suferă de anevrism îi venea să urle. Cum de era cu putinţă ca o simplă căzătură să provoace anevrism? Şi, oricum, ce însemna asta?

— Anevrismul este un cheag de sânge cauzat de slăbirea unei artere. Unii oameni se nasc cu această slăbiciune care s-ar putea să nu se manifeste niciodată. Apoi, se produce un accident – o lovitură sau ceva de genul ăsta, poate să fie vorba şi de o temperatură foarte ridicată – iar artera slăbeşte şi mai mult până în clipa când se produce o hemoragie. Câteodată, hemoragia se opreşte şi se formează un cheag de sânge ca un fel de protecţie. Asta vi s-a întâmplat dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că am un cheag de sânge pe creier?

— Exact. Din această cauză aţi avut dureri de cap

atât de cumplite şi greaţă.

— Ce pot face? Există vreun tratament pentru aşa ceva?

— Singura soluţie este o operaţie pentru scoaterea cheagului de sânge, dar în cazul dumneavoastră… Cheagul este situat într-o parte adâncă a creierului, iar scoaterea lui ar putea cauza alte probleme.

Laurel îşi dădu seama că abia acum urma vestea cea mai proastă, aşa încât încercă să se întărească.

— Dacă îndepărtăm cheagul, ar putea fi afectate alte părţi ale creierului, ca de exemplu memoria. Trebuie să mai facem nişte analize. Spitalul nostru nu dispune de o aparatură foarte sofisticată, dat dacă sunteţi pregătită să plecaţi din Londra…

— Am să plec oriunde îmi spuneţi dumneavoastră, zise ea imediat. Chiar şi la Polul Nord.

— Nu va fi nevoie să ajungeţi până acolo. Trebuie doar să mergeţi până în Ţara Galilor, la Pontypool.

— Cât de lungi sunt aceste tratamente? îl întrebă Laurel, trăgând adânc aer în piept.

— Nu e vorba de niciun tratament, ci de nişte

teste. Tratamentul ar putea începe numai dacă testele sunt favorabile.

— Şi dacă nu sunt? Ce-aş putea face în cazul ăsta?

— Nimic. Dacă cheagul nu poate fi scos – cu alte cuvinte, dacă scoaterea lui ar putea cauza alte probleme grave – atunci va trebui lăsat.

— Şi ce s-ar întâmpla într-o asemenea situaţie? Spuneţi-mi, vă rog, adevărul!

— Cheagul de sânge se poate sparge, iar hemoragia v-ar putea ucide sau lăsa… oarbă sau paralizată.

Laurel fu cuprinsă de spaimă şi rămase fără grai.

— Trebuie să priviţi partea plină a paharului, domnişoară Carter. Lucrurile ar putea lua o întorsătură mai bună decât aţi putea crede.

Aceleaşi cuvinte le auzi şi din gura lui Bunty, după ce-i povesti cele întâmplate în acea zi.

— O să urmezi un tratament. Nu mai trăim în Evul Mediu. Medicina poate face adevărate miracole în zilele noastre. Trebuie să te duci la Pontypool. Ştii cât vor dura testele?

— Cam o săptămână. Am o scrisoare din partea

doctorului, aşa încât pot să mă duc oricând.

— O să te duci chiar mâine, decretă Bunty. N-am să te las să pierzi o zi.

Laurel ştia că dacă şi-ar amâna data plecării n-ar face altceva decât să fugă de adevăr, aşa încât a doua zi porni la drum.

Testele la care fu supusă erau mult mai elaborate decât crezuse, iar unele dintre ele chiar dureroase, însă se simţea în stare să suporte orice, atâta vreme cât rezultatul va fi unul pozitiv. Niciunul dintre doctori nu făcu vreun comentariu, mărginindu-se să spună că nu se vor pronunţa înainte de a avea dosarul complet în faţă.

Aşa trecu o săptămână, iar neliniştea creştea cu fiecare zi. Luni dimineaţă, medicul şi o infirmieră veniră la ea. După expresia întipărită pe feţele lor, Laurel putu să-şi dea seama că veştile nu sunt îmbucurătoare.

— Cheagul se află în cea mai nepotrivită poziţie şi dacă vă facem operaţie, v-ar putea fi fatală.

— Dar as putea să sfârşesc ca o legumă dacă nu mă operaţi! strigă ea.

— La fel de bine aţi putea să trăiţi ca şi până

acum, adăugă medicul. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât mai bine va fi. Pot oricând apărea noi metode de tratament.

Laurel nu luă în seamă cele spuse de medic, fiind ferm convinsă că acesta nu voia decât să-i aline suferinţa.

— Cred că as face mai bine să mă îmbrac şi să mă întorc la Londra. N-are niciun rost să mai rămân.

— Ar fi mai bine dacă aţi putea sta pe undeva prin zonă. Dacă durerile de cap devin din nou insuportabile, am putea să…

— Pot oricând veni să mai fac nişte analize, se grăbi ea să spună.

— Dar dacă există vreo schimbare bruscă, insistă bărbatul, pericolul ar fi mai mic, dacă n-ar trebui să călătoriţi atât. Dacă cheagul se sparge, cu cât e mai repede făcută operaţia, cu atât e mai bine. Apreciindu-i îngrijorarea, Laurel se gândi în sinea ei că ar prefera mai degrabă să moară decât dă trăiască asemenea unei legume.

— Am să mă mai gândesc la asta, spuse ea în cele din urmă. Am să le spun celor de la spital.

Întorcându-se la Londra, Laurel nu ştia prea bine

dacă trebuie sau nu să-i spună adevărul lui Bunty, dar cum îi era foarte greu să mintă, consideră că e mai bine să dea cărţile pe faţă.

— Trebuie să locuieşti aproape de acel spital, spuse Bunty imediat. Nu-mi place că mă laşi singură aici şi, dacă aş putea, mi-aş muta studioul acolo, numai ca să fiu alături de tine.

— Sunt sigură că locuitorii din Pontypool ard de nerăbdare să aibă un fotograf de modă, glumi Laurel.

— Vorbesc serios, zise Bunty. Dacă n-aş avea atât de multe obligaţii, m-aş muta acolo. Pentru asta, aş avea nevoie de timp ca să-mi aranjez lucrurile şi nu vreau să te reţin la Londra. Trebuie să te întorci acolo imediat.

— Mai întâi, trebuie să-mi găsesc ceva de lucru. Nu pot trăi cu aer. Bunty o privi gânditoare şi nu spuse nimic câteva momente.

— Cred că m-am prostit de tot, spuse ea în cele din urmă. Stăm aici să hotărâm cum e mai bine să procedăm când de fapt, primul lucru pe care ar trebui să-l facem, e să-l sunăm pe nemernicul care te-a adus în starea asta.

Pentru o clipă, Laurel nu înţelese ce voia să

spună Bunty. Când pricepu la ce anume se referea, obrajii i se împurpurară şi spuse:

— N-are nicio legătură cu Nicolas.

— Ba are o foarte mare legătură. El e cel din cauza căruia te-ai lovit de zid. E direct răspunzător pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Nu, repetă Laurel. Medicul mi-a spus că am avut întotdeauna acea slăbiciune în respectiva parte a creierului.

— Da, dar această slăbiciune nu s-ar fi manifestat poate niciodată, dacă Nicolas Ponti nu te-ar fi rănit.

— Nu vreau să afle. Mila lui mi-ar fi insuportabilă.

— Dar te-ar putea ajuta să ai parte de un tratament mai bun.

— Nu prea cred. Spitalul acela e grozav! Sunt dotaţi cu tot ce le trebuie, atât cu aparatură cât şi cu medicamente.

Bunty nu putea fi descurajată atât de uşor şi nu renunţă decât în momentul când Laurel o ameninţă că va părăsi Londra.

— Oricum, îţi dai seama cum m-aş simţi dacă Nicolas ar face rost de un alt tratament, dar acesta n-

ar fi eficace? S-ar simţi responsabil pentru totdeauna.

— Dar e responsabil pentru ce ţi s-a întâmplat! Nu-mi pasă ce-au spus doctorii. Şi, oricum, n-au cum să fie chiar atât de siguri. Ceea ce e o certitudine, e faptul că din cauza lui s-a declanşat totul. Te rog, Laurel, dacă nu vrei să-l vezi, lasă-mă pe mine să-i vorbesc.

Laurel refuză în continuare această propunere şi încercă să-şi caute ceva de lucru în regiunea aceea. Toate ofertele pe care le primi nu corespundeau dorinţelor ei. Într-o bună zi, când se întoarse la studioul lui Bunty, auzi râsete înăuntru. Bunty ieşi imediat afară şi-i spuse cine o aşteaptă înăuntru.

— Stai liniştită! spuse ea când o văzu că păleşte. Nu e Nicolas Ponti, ci doctorul Freed.

Acesta o întâmpină cu căldură şi-i spuse că era în trecere prin Londra şi că s-a gândit să vină pentru a-i face o vizită.

— Ce-ar fi să luăm diseară cina împreună? le propuse el celor două.

— Pe mine să nu contaţi, se grăbi să se scuze Bunty.

Seara, la restaurant, doctorul Freed \ ţi re\nnoi

propunerea pe care i-o făcuse cu ceva timp în urmă. De ţi la început refuză, Laurel se lăsă până la urmă convinsă să se stabilească la Garnaven.

— O să le spunem oamenilor că eşti fiica unei cuno [ţinte din tinereţe, o linişti doctorul. Mi se pare cea mai bună soluţie. În felul acesta, ţi-ai găsit şi o slujbă, iar eu am să te ţin sub supraveghere.

Deşi la început se temea că viaţa într-o comunitate atât de mică va fi foarte dificilă, totuşi Laurel se integră foarte bine vieţii şi obiceiurilor locului. Toată lumea era prietenoasă cu ea, deoarece toată lumea îl respecta foarte mult pe doctorul Freed. La rândul ei, Laurel se străduia să se achite cât mai bine de sarcinile care-i reveneau în calitate de asistentă a doctorului.

— Mă bucur atât de mult că m-aţi convins să accept această slujbă, îi mărturisi ea. Sunt zile când uit adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

— Adevăratul motiv? o întrebă uimit Lewis.

— Nu vă prefaceţi că nu înţelegeţi la ce mă refer. Ştiu foarte bine că vreţi să mă ţineţi sub supraveghere în caz că starea mea de sănătate sedeteriorează sau am să fac un atac. Şi dacă…

— Laurel, opreşte! spuse el \ngrozit. Nu ţi se va \ măutăţi starea şi nici n-o să faci un atac. O să fii supusă unei operaţii care te va vindeca pe deplin. A apărut pe piaţă un nou instrument cu laser care poate fi întrebuinţat într-o operaţie de acest gen. Nu ţi-am pomenit nimic despre asta, întrucât doream să mă întâlnesc mai întâi cu un specialist care speră să folosească o asemenea aparatură.

Laurel se uită la el, neştiind ce să creadă. îşi dădu seama că e sincer, aşa încât îl întrebă imediat:

— Când credeţi că se va petrece asta?

— Cam peste o lună. Am să-ţi spun imediat ce aflu ceva, adăugă doctorul Freed.

Trecu încă o lună fără ca nimic semnificativ să se întâmple. Sosi Crăciunul. Doctorul Freed îi propuse să meargă împreună la Londra pentru a petrece împreună cu Bunty sărbătorile, dar Laurel îl refuză.

Rămasă singură, se duse şi făcu nişte cumpărături, iar după aceea dădu să se întoarcă acasă. La colţul unei străzi, aglomeraţia o sili să se oprească. Se duse la un chişc şi cumpără un ziar. Nu mică-i fu mirarea când un titlu de o şchioapă îi sări în ochi: „Moştenitoarea comapaniei Vanek s-a căsătorit

cu regele ambareţiunilor”.

Tremurând, Laurel nu mai apucă să se uite la prima fotografie care însoţea reportajul. Privirea i se înceţoşă. Plecă imediat de la chioşc, fără să fie conştientă pe unde merge. La un moment dat simţi o durere cumplită, intensă şi se prăbuşi. Totul se întunecă în jurul ei.

Când deschise ochii, se trezi într-o încăpere în care totul era alb. îşi dădu seama că e bandajată. Într-un târziu, o recunoscu pe Bunty aşezată într-un scaun, lângă pat.

— Bunty, ce-i cu tine aici?

— M-am întors cu Lewis.

— Cine v-a spus? Cum aţi aflat?

— Din fericire, aveai adresa în geantă. Cei de la spital i-au telefonat doamnei Evans, iar aceasta ne-a sunat pe noi. Era miezul nopţii, iar noi am plecat în zori.

— În zori? Când am fost lovită?

— În urmă cu o săptămână.

— Iar operaţia cum a decurs? Mi s-a făcu o operaţie, nu-i aşa?

— Da, draga mea, aşa e. E bine că ai avut acest

accident. Medicii au fost obligaţi să te opereze. Întreaga operaţiune a fost un succes, zise ea cu ochii plini de lacrimi. E adevărul gol-goluţ. Nu te-aş putea minţi cu privire la ceva atât de important. Până în momentul operaţiei, doctorii erau convinşi că vei muri. Instrumentul acela cu laser a fost trimis printr-o maşină a poliţiei. Cum era un instrument experimental, s-au gândit că e bine să-l folosească şi pe tine. Aceasta era singura soluţie care mai rămăsese.

— Mi-am revenit în întregime? întrebă Laurel, nevenindu-i să creadă.

— Chiar aşa! Ţi-o jur. Poţi din nou să trăieşti, draga mea.

Capitolul 10

Peste câteva zile, Laurel putu să părăsească spitalul. Când Lewis o întrebă ce are de gând să facă, aceasta îi răspunse:

— Cred că am să mă întorc la Londra.

— E o decizie înţeleaptă, o aprobă acesta.

În urma unei discuţii cu Bunty, Lewis ajunsese la concluzia că trebuie neapărat să-l găsească pe Nicolas Ponti şi să-i vorbească.

Într-una din zilele următoare, Lewis îşi puse planul în aplicare. Se duse şi bătu la uşa acestuia. La început, Nicolas ezită să-l primească, deoarece credea că e vorba de o greşeală.

— Ce doriţi? îl întrebă el.

— Am venit la tine să-ţi vorbesc despre Laurel.

— Nu mă interesează subiectul, zise el cu asprime.

Dându-şi seama că discuţia va fi mai grea decât prevăzuse.

Lewis se gândi că e mai bine să aplice terapia de soc. Nu vrei să afli despre accidentul pe care l-a avut?

— Ce accident? Să nu-mi spuneţi că a murit!

— Nu, nici chiar aşa!

— Povestiţi-mi, atunci! N-are niciun rost să mă mai prefac că nu-mi pasă, nu?

— Mă bucur să văd că-ţi pasă, replică Lewis, pentru că te iubeşte atât de mult.

— Mă urăşte!

— Ba te iubeşte!

— Nu! o ţinu Nicolas pe-a lui. Mă urăşte, iar eu n-o învinovăţesc pentru asta. Când îmi amintesc cum m-am comportat… că am încercat să… Mai sunteţi

împreună? În după-amiaza aceea, la hotel, am văzut că…

— Te-ai înşelat amarnic, îl întrerupse Lewis. Am cunoscut-o pe Laurel chiar în acea zi. Era în grădină şi nu se simţea deloc bine – era după discuţia pe care o avusese cu tine – aşa încât nu era în stare să se întoarcă la ea în cameră. Am dus-o la mine în cameră şi i-am dat un medicament. Tocmai mă pregăteam s-o conduc în anexă când ai apărut tu şi ne-ai văzut.

Nicolas se înroşi la faţă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că Laurel nu e genul de persoană care să… că n-ar putea… La naiba! O iubesc atât de mult, încât nu mi-o pot scoate din minte. Am încercat s-o caut din nou. Vorbiţi-mi despre accident… E în spital?

— Nu mai e.

— A fost grav rănită? Vreau să ştiu adevărul. Dacă a rămas invalidă, o să am grijă de ea, orice ar spune.

— E bine, stai liniştit! La urma urmei, accidentul a fost o binecuvântare. Dacă nu s-ar fi produs, probabil că doctorii nu s-ar fi înhămat la aşa ceva.

— Mă tem că nu vă înţeleg.

— Dă-mi voie să-ţi spun întreaga poveste. Ştii foarte bine de ce a plecat Laurel de pe iaht în seara aceea şi de ce s-a comportat aşa când ai venit s-o vezi la Torquay.

Încercând să fie cât mai puţin patetic, Lewis îi povesti tot ce-a aflat Laurel de la doamna Vanek, totul culminând cu fraza pe care o citise în ziar şi pe care a interpretat-o greşit.

— Aşadar, trebuie să-i fiu recunoscător doamnei Vanek pentru ce s-a întâmplat. Laurel a crezut că mă voi căsători cu Gillian... Aveţi dreptate, domnule Freed, totul este logic. De aceea m-a respins când m-am dus la Torquay, de ce era atât de amărâtă. Ce bine-ar fi fost dacă m-ar fi întrebat care e adevărul. Credeţi că Laurel mă va primi, dacă mă duc la ea?

— Numai dacă o doreşti.

— Nu mi-am luat niciodată gândul de la ea.

— Atunci, du-te! îl îndemnă Lewis în timp ce lua o bucată de hârtie de pe masă pentru a consemna adresa.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, îngăimă Nicolas.

— Făcând-o pe Laurel fericită.

* * *

Laurel era în bucătărie cu doamna Evans şi discutau despre ce fel de mâncare să prepare când cineva bătu la uşă. Auzi voci pe hol, dar în clipa când uşa se deschise uimirea el fu fără margini.

Ce căuta Nicolas aici?

— Presupun că Bunty a fost cea care ţi-a spus unde sunt, începu ea.

— De fapt, domnul Freed. Slavă Cerului că a făcut-o! Ştiu totul.

— Totul?

— Despre lovitura la cap. N-aveai niciun drept să tăinueşti totul faţă de mine.

— Sunt bine acum, aşa încât nu are niciun rost să mai vorbim despre asta, zise ea, refuzând să-l privească.

— Ba da, o contrazise el în timp ce-şi scotea pardesiul şi-l punea pe un scaun. Sper că nu te deranjează, dar îl port de când am plecat de la Londra.

— Evident că nu. Vrei să bei ceva? îl întrebă ea, politicos.

— Nu, mulţumesc. Voiam numai să-ţi vorbesc.

— N-avem nimic a ne spune. Sau, dacă vrei să-ţi ceri iar scuze, fă-o şi lasă-mă în pace.

— Îţi datorez mult mai mult decât nişte scuze. Rândurile acelea pe care le-ai citit în ziar, începu el… cred că le-ai interpretat greşit. Nu sunt căsătorit: nici cu Gillian, nici cu nimeni altcineva.

— Nu eşti căsătorit? îl întrebă ea cu durere în suflet.

— Nu încă. De asta am venit aici.

— Dar Gillian Vanek… Am văzut scris în ziar. Se spunea că s-a căsătorit cu un magnat al…

— Cu un grec. Sunt o mulţime.

— Înţeleg.

— N-ar fi trebuit s-o asculţi pe doamna Vanek. Te-a minţit. Când mă gândesc la răul pe care l-a provocat, parcă-mi vine să… Ce bine ar fi fost dacă mi-ai fi spus că eşti bolnavă când ne-am văzut la Torquay. Dar când te-am văzut ieşind din camera doctorului Freed…

— Te-ai îndoit de mine de la bun început.

— Merit reproşurile tale. Atunci eram furios şi rănit. Venisem special la Torquay ca să-ţi spun că te iubesc, dar tu m-ai respins foarte vehement. Ştiu de ce

te-ai comportat aşa – am aflat de la doctorul Freed – dar atunci n-am priceput nimic.

— Te-ai gândit că sunt” genul Christine”, spuse ea cu amărăciune.

— Mi-am pierdut cumpătul, dar nu credeam o iotă din ceea ce-ţi spuneam.

— Îţi mulţumesc că ai venit să-ţi ceri scuze, dar doresc să pleci. Nu mai avem ce să ne spunem.

— Ba da. Te iubesc, Laurel. Şi tu mă iubeşti. Îmi dau seama după felul în care mă priveşti. Mă iubeşti, repetă el.

— Ba nu! Întoarce-te la Londra, Nicolas!

— Doar nu vrei să-mi spui că doctorul Freed m-a minţit.

— Spun numai că habar n-are de simţămintele mele. Îmi pare rău că ai dat crezare vorbelor sale.

— Chiar vrei să plec?

— Da.

Deşi ştia foarte bine că va regreta aceste cuvinte tot restul vieţii, lui Laurel îi era imposibil să şteargă cu buretele peste toate evenimentele din trecut. Dacă nu avusese încredere în ea şi interpretase totul greşit, atunci o situaţie de genul acesta se putea oricând

repeta.

— Prea bine, spuse pe un ton potolit Nicolas. N-ai niciun motiv să mă minţi şi spui că nu mă vrei… Freed mi-a spus că m-ai respins ultima dată deoarece credeai că sunt logodit cu Gillian. Acum, lucrurile s-au clarificat, dar tu îmi spui în continuare să plec. Cred că vreau să beau nişte whisky.

Ea se duse şi-i turnă licoare într-un pahar. Acesta o dădu imediat pe gât şi zise că mai vrea. De data asta, Laurel nu-i mai umplu paharul. Nicolas execută el însuşi această operaţiune.

— Dacă nu vrei să fii soţia mea, nu încerca să te comporţi ca o mamă, izbucni el.

— Eşti nemâncat şi dacă te urci la volan băut şi într-o asemenea stare de spirit, o să mori.

— Mă simt deja mort. Ce ciudat! Tot drumul până aici m-am gândit la felul în care vei reacţiona când mă vei vedea. Nu m-am gândit o clipă că-mi vei spune că nu mă iubeşti.

— N-am crezut niciodată că vei spune că mă iubeşti, şopti ea.

— Cum rămâne cu timpul petrecut împreună pe iaht? Ori crezi că m-am prefăcut?

— Un vapor e o lume în sine. Oamenii spun şi fac lucruri la care nu s-ar gândi în situaţii normale.

— Nu mai suntem de mult pe mare, iar eu te iubesc şi te doresc în continuare.

— A trebuit să vină Lewis să te facă să înţelegi că m-ai judecat greşit, spuse ea.

— Doctorul Freed n-a făcut decât să grăbească lucrurile. După ce am plecat din Torquay am încercat din răsputeri să te uit. Te-am urât şi m-am detestat pe mine însumi că n-am putut să mi te scot din minte. Am încercat, dar situaţia s-a înrăutăţit. Nu mai puteam continua aşa. Am luat hotărârea de a te căuta din nou pentru a-ţi spune că am nevoie de tine, că vreau să devii soţia mea. Voiam chiar să plec din nou la Torquay când am primit un telefon de la reprezentantul meu din Tokyo. M-am dus imediat acolo, pentru că existau şanse să semnez încă un contract pentru construirea câtorva supertancuri. Credeam că mă voi întoarce în două săptămâni, dar negocierile au durat destul de mult, aproape două luni. Am telefonat la hotelul unde erai, dar nu mai lucrai acolo. Mi-am dat seama că e zadarnic s-o sun pe prietena ta, Bunty. Prima dată când am vorbit cu ea n-

a vrut nici măcar să-mi spună unde anume eşti în Torquay. Singura soluţie era să aştept până când reveneam acasă. Asta s-a petrecut cu două zile înainte de Crăciun. Sâmbătă dimineaţă m-am dus la studioul prietenei tale, dar nu mi-a răspuns. M-am învârtit pe acolo până când cineva de la un magazin de prin preajmă mi-a spus că a văzut-o plecând într-un taxi împreună cu un bărbat. Am presupus că s-a dus în concediu şi că trebuia să aştept până la întoarcere. Doctorul Freed m-a ajutat să nu irosesc o zi.

Ascultându-l, Laurel îşi dădu seama că spune adevărul.

— Nicolas! zise ea când îl văzu că se îndreaptă spre uşă.

Acesta se întoarse câţiva paşi, dar se opri brusc.

— N-am nevoie de mila ta, Laurel.

— Îţi ofer viaţa mea.

— Vorbeşti serios? Atunci, de ce ai tăgăduit că mă iubeşti în seara asta?

— Am crezut că ai venit numai pentru că ţi-a spus Lewis. Dacă nu ţi-ar fi vorbit despre conversaţia pe care am avut-o cu doamna Vanek, ai fi crezut şi astăzi că sunt o… o…

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau să mai aud nimic.

Spunând acestea, se duse lângă ea şi o sărută cu pasiune. Apoi, oprindu-se brusc, o întrebă:

— Cam de cât timp crezi că ai nevoie să-ţi faci bagajele?

— Unde vrei să mă duci?

— Acolo unde ar fi trebuit să te duc de mult timp. La mine acasă, evident. De fapt, e al treilea loc pe agendă.

— Şi care e al doilea?

— Acolo de unde putem obţine un certificat de căsătorie. Fantomele trecutului pot fi şterse numai dacă devii soţia mea.

— Fantomele au dispărut deja şi nu se mai pot întoarce, sopţi ea.

— Draga mea, eşti tot ce mi-am dorit în viaţă. Tu şi numai tu.

Cuvintele acestea, pe care nu mai spera să le audă, dădeau viitorului un contur luminos.

Viitorul ei alături de Nicolas.

Sfârşităolicitanţii la „CARTEA PRIN POŞTĂ”.

se pot adresa

„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”.

Bucureşti, str. Panait Istrati 62, sector 1 tel. 021 – 223.63.07. sau C.P. 41 – 129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021 – 224.16.98 tel.: 021 – 665.45.65

În **ITALIA** detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.